

Giới thiệu Ân Nhân Quá Vô Lại

Ân Nhân Quá Vô Lại của tác giả Cầu Mộng là câu chuyện về cuộc sống giữa nàng và hấn từ khi sư phụ sai nàng đi trả ơn cho tên nam nhân có tiếng tăm trong giang hồ...

Hấn - Ngọc Kiếm công tử, chỉ cần nghe tên thôi đã làm cho mọi người phải nể sợ mà coi trọng. Được phái đi đến trả ơn cho hấn cũng là một trải nghiệm đang có giành cho nàng, nhưng tại sao chỉ vừa gặp hấn thì nàng lại muốn chạy thế này? Đã thế hấn còn bắt lại đòi nàng làm nô tì cả đời cho hấn... Có phải lời đồn chỉ là thôi phong thêm cho hấn ??

Cuộc sống thú vị giữa hai người bắt đầu từ đó, liệu ơn nghĩa mà hấn đã làm cho thiên hạ nàng có trả giùm được ? Hay bù vào đó là sự trả thù cho những gì hấn đã làm cho nàng ?!!

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mười lăm, trăng tròn.

Ánh trăng sáng tỏ in rõ trên mặt hồ, hơi hơi tạo nên gợn sóng mặt hồ nổi lên nhiều điểm ngân quang, rất là mê người.

Ven hồ liễu rủ theo gió lay động, dưới tàng cây kia một đạo thân ảnh đứng thẳng lạ càng giống như một pho tượng thạch bàn không nhúc nhích.

Một tiếng thở dài từ từ vang lên dưới tàng cây, chậm rãi tan dần ra không khí, làm cho làn sương mù trong bóng đêm càng tăng thêm mấy phần thần nhiên ưu sầu.

“Còn chưa.” Giọng nói mềm mại vang lên có điểm bất đắc dĩ, mang chút nhàm chán.

Giống như đáp lại lời cảm khái của nàng, một đạo âm thanh trầm thấp mà hùng hậu rót cục từ chỗ tối vang lên.

“Chờ thật lâu sao?”

“Sư phụ, người rốt cục cũng đến.” bóng người dưới tàng cây bỗng nhiên quay đầu, ánh trăng xẹt qua hai má của nàng, chiếu ra khuôn mặt vô cùng thanh tú của nàng.

“Chờ sư phụ thực nhàm chán sao?” Thanh âm lạ vang lên trong bóng tối.

Cô gái trật nghiêng đầu, mỉm cười cười, “Cũng không tính là rất nhàm chán, bất quá, sư phụ người cùng ta đã khoảng mười năm không gặp, lại chưa nói qua đến canh giờ, làm cho đồ nhi ở trong này thôi hơn nửa ngày gió đêm đầu.”

Người đứng trong bóng tối hừ một tiếng, “Người nha đầu kia không có nửa điểm kiên nhẫn.”

“Nào có, người ta không phải đợi tới nửa đêm đó thôi.” Cô gái cảm thấy ủy khuất.

“Tốt lắm, nói vào việc chính thôi.”

“Sư phụ thỉnh phân phó.”

“Người nhớ rõ lúc trước khi ta thu người làm đồ đệ đã nói gì không?”

“Àn, có ấn tượng.” Bất quá nàng kỳ thật không phải thực xác định.

“Ta thu người làm đồ đệ là vì trước kia ta thiếu nợ một người nào đó, mà giờ thân phận của ta không tiện tương báo, cho nên thu người là để giúp ta hồi báo.”

“Đồ nhi nhớ ra rồi.”

“Hiện tại người học nghệ có thành, có thể thay ta đi báo ân.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, có chút không muốn, “Nga.”

“Còn có, trăm ngàn nhớ rõ, mặc kệ ai hỏi người lại lịch sư phụ người, đều phải –”

“Liều chết không nhận tội.” Nàng nói tiếp.

“Ngươi vốn sẽ không biết nói, từ đâu đưa tới?”

“Nói cũng là nga.” Cô gái phụ họa gật đầu.

Người trong bóng tối điều hoà hô hấp một chút, sau đó tiếp tục nói. “Đi Bạch Vân sơn trang báo ân đi.”

“Tìm ai báo.”

“Ngọc Kiếm công tử.”

“Tên này thật thú vị.”

“Tên này chỉ cần là người trong giang hồ đều cảm thấy không thú vị.” Người đứng trong bóng tối ngăn cản nàng ồn ào.

Cô gái không sao cả cười cười, “Đồ nhi vốn sẽ không là người giang hồ, cảm thấy thú vị đúng vậy a!”

“Ta mặc kệ ngươi làm như thế nào, tóm lại muốn ngươi đem ân cứu mạng kia báo đáp cho ta.”

“Sư phụ, người thật có chút vô lại a, cái gì kêu mặc kệ làm như thế nào?”

“Còn tranh luận?” Người trong bóng tối lại một lần nữa hít vào một hơi, “Tóm lại chính ngươi tìm cơ hội báo trả bọn họ một cái đại nhân tình là tốt rồi.”

“Thật phiền toái.” Cô gái oán giận.

“Cái gì?”

“Ân, đồ nhi nói đã biết.”

“Ta truyền cho ngươi ba năm võ nghệ, ngươi phải đi báo ba năm ân tình, trong ba năm đó mặc kệ là ngươi có báo thành ân không, tóm lại là đã báo đủ ta thụ nghệ chi ân.” (on dạy dỗ)

“Sá, ba năm?” Sao có thể lâu như vậy?

“Có vấn đề gì sao?”

Cô gái nhíu lại mày liễu, “Là nha, ta nếu mất tích ba năm như lời sư phụ nói, người trong phủ nhất định hội thật hoảng hốt.”

“Chính mình nghĩ biện pháp.”

Sá?

Hào hào..... Cách nói rất không có trách nhiệm a! Cô gái buồn bực trừng mắt nhìn vào bóng tối.

“Ta phải đi rồi, tự giải quyết cho tốt.”

Một trận gió xẹt qua, mọi nơi quay về vẻ bình tĩnh, chỉ riêng cô gái ven hồ là buồn rầu nhíu lại mày, ba năm a.....

“Từ Yên, mang nước lên cho thiếu gia ở trong phòng đi”

“Nga”

“Từ Yên, ngươi thuận tiện đem quần áo đã gấp là phẳng của đại thiếu gia lên luôn đi.”

“Nga”

“Từ Yên...”

Cô gái đã đi đến cửa rốt cục xoay người trở về, thực kiên định nhìn hai tỷ muội cùng phòng của nàng.” Rốt cuộc còn muốn ta mang những gì vào phòng đại thiếu gia, các ngươi rốt cuộc nói xong trong một lần đi là tốt lắm.”

“Chúng ta vẫn muốn hỏi ngươi, mấy ngày nay ngươi rốt cuộc là có hay không nhìn thấy đại thiếu gia.”

“Không có.” Từ Yên vô cùng kiên định trả lời.

“Không có.” Hai cô gái trầm miệng một lời kinh ngạc hô to.

“Đúng, không có.” Đây chẳng phải là người đã uống phí công sức chế tạo cơ hội của chúng ta hai ngày nay sao?”

Tịch Từ Yên nhàm chán ngáp một cái. “Hắn có thật đáng giá để ta nhìn thấy như vậy sao?”

“Có, đương nhiên là có.” Hướng về phía Từ Yên đang có thái độ như vậy, các nàng càng quyết tâm nhất định phải cho nàng chính mắt nhìn thấy phong thái tuyệt thế của đại thiếu gia. Tuy rằng mấy ngày nay bọn họ không thể được nhìn thấy đại thiếu gia yêu quý nhất của mình thực không khỏi có chút đau lòng, nhưng là sự tình này liên quan đến việc có người dám không khen ngợi mỹ sắc của đại thiếu gia, bọn họ cho dù có chết cũng không thể để sự việc này tiếp diễn (Minnamin : Hix, sao e thấy mấy nàng này giống với mấy ss fan cuồng quá!! Liều chết bảo vệ thần tượng... hehe)

“Được rồi, ta sẽ nhớ rõ hôm nay ở lại nhìn cho được hắn.”

Nhìn nàng mang điểm bất đắc dĩ gật đầu ưng thuận, hai nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, trực giác nhận định Từ Yên khẳng định có tật xấu gì đó, nếu không thì như thế nào một chút hứng thú tò mò với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử của thiếu gia không có để ý đến, tâm hồn không có mơ màng tưởng tượng, thậm chí ngay có hứng trí liếc mắt một cái cũng không có, điều này sao có thể được.

Đi tới cạnh cửa, Tịch Từ Yên lại nhìn không được quay đầu, “Các người tin tưởng thật sự không có chuyện gì khác sao?”

“Xác thực!”

Được rồi. Nàng nhún nhún vai, không có thì không có, đề cao âm lượng làm gì, nàng cũng không phải là nghe không được a.

Nàng cước bộ nhẹ nhàng hướng đi thiếu gia phòng, thoáng chốc đã đến cửa phòng thiếu gia, nàng nhìn không được thói quen lại tính nghiêng tai lắng nghe. Ân, thiếu gia không ở trong phòng, có thể yên tâm đi vào.

Tay chân lạnh lẽo đem nước rửa mặt, quần áo vào phòng, khăn mặt treo lên ngăn nắp, điểm tâm sáng cũng đã dọn sẵn để ở trên bàn..... Hết thầy đề dọn dẹp sạch sẽ xong, nàng vừa lòng cười, làm mặt quỷ, chuẩn bị lui ra.

Chính là khi vừa mới vừa đi tới cửa, chợt nghe thấy một trận tiếng bước chân cực nhẹ, nàng không khỏi sắc mặt nhất thời suy sụp.

Người tới rất nhanh đi vào cửa, người vừa bước vào như mang theo một làn gió thần kì nhẹ nhàng khoan khoái vào phòng.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.” Nàng cúi xuống bày ra bộ dạng phục tùng liêm mục, thấp phần cung kính. “Nước rửa mặt đã được chuẩn bị xong, quần áo để người thay sau khi tắm rửa cũng đã được để sẵn trên giường.”

“Ân.”

Thanh âm thực trong sáng, nhưng là thật sự không giống như Đại Châu, Tiểu Châu, Lạc Ngọc thường nói. Tịch Từ Yên thực không cho là đúng cau cái mũi.

“Lại đây, giúp ta thay quần áo.”

Sá? Thay quần áo?

Nàng há hốc mồm một lát, cũng may lập tức khôi phục lại, dời bước đến trước mặt chủ tử.

Hắn rất cao, dáng người cũng rất khôi ngô, thậm chí có chút cảm giác hơi gầy. Trên người lộ ra một cổ thần nhiên được hương, nàng khẳng định là được hương, bởi vì mẹ nàng hàng năm vẫn mang theo loại này thần nhiên, hình như có nếu vô được hương, cho dù dùng bao nhiêu hương phấn cũng không che lấp đi được. (Minnamin: cái đoạn nì e cũng không hiểu rõ lắm...)

Chuyển tới phía trước giúp hắn buộc lại vạt áo, thể này mới phát hiện nam nhân kích thước lưng áo tinh tế quá mức, giống như cô gái có bờ eo thon nhỏ.

A, nàng lại muốn rên rỉ, giờ này khắc này nàng như thế nào còn có tâm tình nhàn hạ miên man suy nghĩ a, hiện tại nàng là tỳ nữ, tỳ nữ, nhất định phải chặt chẽ nhớ kỹ thân phận mới này

“Người là người mới tới?”

“Đúng vậy, thiếu gia.”

“Khó trách, chưa thấy qua người.”

Chỉnh sửa đai lưng và vạt áo thật tốt xong, nàng thối lui sang một bên.

“Người tên gì?”

“Từ Yên.”

“Tên rất hay.”

Đương nhiên là hay rồi, nghe nói tên nàng là do lão cha tự cho mình là phong lưu nhưng không hạ lưu muôn hồng nghìn tía* mang tới.

(* : cái này là suy nghĩ đả đốn kĩ lưỡng, ý tỹ là cha tỹ phải tốn rất nhiều công mới nghĩ ra cái name hay thế à.)

“Hai nha đầu Hạnh nhi, Liễu nhi đâu, như thế nào đã nhiều ngày nay không thấy các nàng?” Hấn thuận miệng hỏi một chút.

“Hai vị tỹ tỹ thân thể có chút không khoẻ.”

“Như vậy à, vậy hôm nay ngươi theo ta rời trang đi.”

Cái gì? Rời trang?

Tịch Từ Yên rốt cục ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt một cái, cái liếc mắt nhất thời này làm cho nàng cảm giác trước mắt ánh vàng, chói mắt vô cùng. Hấn thật là anh tuấn vô cùng à, quả thực tựa như tiên nhân.

Đối với người khác ánh mắt kinh diễm nhìn hấn Thu Li Phong đã sớm thành thói quen, cũng không nghĩ đến ngạc nhiên hay nhắc nhở nàng, chính là thần nhiên cười cười.

“Chúng ta dùng cơm sớm một chút, sau đó chúng ta liền xuất môn.”

“Nga.” Nàng cúi đầu, tình lại thấy chính mình thất thố. Nàng là người có giáo dưỡng à, không thể nhìn nam nhân đến mắt hờn mắt vĩa như vậy được, nếu bị lao cha biết được, nhất định là rất xấu hổ, tuy rằng lão nhân gia hấn cũng thường xuyên ngắm các mỹ nữ nhìn đến thất thần. (Minnamin: cha nào con này..=.=.)

“Ngươi cũng đi xuống ăn cơm đi, sau đó nhanh một chút đến phòng ta.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Làm hạ nhân, ai, thực không phải dễ dàng làm.

Nàng trở lại phòng của hạ nhân, thừa dịp thời gian ăn cơm, nàng đem chuyện thiếu gia muốn nàng cùng rời trang nói ta một chút.

“Cái gì? Thiếu gia muốn dẫn ngươi rời khỏi sơn trang?”

“Àn.”

Hạnh Nhi bóp cổ tay không thôi, “Oa, làm sao có thể như vậy, ta đã muốn được cùng thiếu gia rời trang lâu lắm rồi!”

“Vậy ngươi đi đi.” Nàng phi thường hào phóng cho Hạnh Nhi cơ hội, du sao nàng còn muốn ở lại ngủ tiếp à.

“Thật sự có thể?”

“Đương nhiên.”

“Vậy ta phải ăn cơm nhanh chút!.”

Tịch Từ Yên có chút trở mặt nhìn Hạnh Nhi lấy gió cuốn mây tan (Min: chắc là rất nhanh) như thế quét ngang mặt bàn, chờ đến khi nàng lấy lại tinh thần, tiê tục chậm rãi dùng xong cơm thì Hạnh Nhi, Liễu Nhi sớm đã biến mất không còn bóng dáng, cả gian phòng cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Sau khi thu dọn bàn ăn, nàng đến trước cái giường lớn, khoá miệng giờ lên cười một cách thoả mãn. Như vậy là có thể ngủ ồi, từ lúc bắt đầu làm hạ nhân, nàng vẫn luôn bị vây trong trạng thái thiếu ngủ.

Lại giường cảm giác thật tốt!

Thu Li Phong tuy ý tiêu sái dạo trong hoa viên của sơn trang, không chút để ý thưởng thức vườn hoa đẹp để đón gió lay động, đột nhiên, ánh mắt dừng lại ở một chỗ.

Một tỳ nữ mặc áo xanh, nàng đang đứng đó chăm sóc hoa cỏ.

Xem cách ăn mặc thì nàng chỉ là một tỳ nữ bình thường, không tầm thường ở chỗ là cách nàng chăm sóc hoa, thủ pháp kia không giống với người thường, ánh mắt hấn hơi mị lên.

“Ài, còn có hai năm lễ chín tháng.”

Hấn nghe được tỳ nữ kia đang tự thì thảo tự nói.

“Ba năm thật dài à.”

Đối mặt với hoa tươi rực rỡ sắc màu, cô gái vốn nên vui vẻ tràn đầy sức sống lại tựa hồ như thương nhớ điều gì, còn có ai oán, môi hấn một đường tiều

giờ lên.

“Sư phụ, báo ân thật khó a.”

Đôi mắt trong trẻo của Thu Li Phong hiện lên một tia sáng, lặng lẽ thu liễm nội tức, hẩn chăm chú nhìn vào tỷ nữ đang lâm vào sầu não kia.

“Ta ở trong này chăm sóc hoa cỏ của người khác, hoa trong vườn của ta lại không có ai quản a, lão cha, người trăm ngàn lần đừng hái đi toàn bộ cho đi nương a.”

Thu Li Phong khoe miệng càng dương càng cao.

Tịch Tử Yên không yên lòng chăm sóc hoa chi, một bên thao thao bất tuyệt không ngừng, hồn nhiên không biết có người đang ở một bên đánh giá mình hồi lâu.

Một lúc sau Thu Li Phong lặng lẽ xoay người rời đi, không có kinh động đến người nào đó đang chuyên tâm chăm sóc hoa cỏ a.

“Tư Yên, Tư Yên.....”

Rất xa, nàng chợt nghe thấy tiếng Hạnh Nhi gọi âm ỉ, hơi hơi giờ giờ lên mi, ngược lên theo hướng phát ra thanh âm, nhìn thấy một người đang một đường chạy vội mà đến.

“Làm sao vậy?”

“Thiếu gia tìm người a.” Hạnh Nhi chạy đến không kịp thở, thượng khí không tiếp hạ khí đáp.

“Nhưng ta đang tiển (cắt) hoa .” Nàng thành thật giờ cây kéo cắt hoa trong tay lên.

Hạnh Nhi nhanh tay lấy kéo của nàng, không đồng ý nói. “Vậy đứng cắt nữa, ta thực không hiểu người nghĩ gì, sao lại đi trong công việc với người làm vườn? Hầu hạ thiếu gia mới thật tốt a, vừa thoải mái lại khoái hoạt.”

Hừ, nàng một chút cũng không cảm thấy thoải mái a, ba năm thật sự là dài đằng đẳng, nay mới qua có hai tháng ngắn ngủn.

“Thiếu gia tìm ta làm gì?” Nàng chuyển hướng đề tài, nếu không nhất định sẽ bị Hạnh Nhi nện cho một trận sống không bằng chết.

“Liễu Nhi đã rời khỏi trong lập gia đình rồi a.”

Đây là câu trả lời kiểu gì vậy? “Thì tính sao?”

“Cho nên, ta liền nói với thiếu gia là ta muốn người cùng ta trở về hầu hạ người a.”

Thì ra là thế, Tịch Tử Yên nhìn Hạnh Nhi đang cao hứng phấn chấn, ánh mắt nàng hơi hơi dẫn theo điểm buồn rầu.

“Đi thôi.” Hạnh Nhi túm lấy nàng đi về phía trước.

“Hạnh Nhi tỷ tỷ, ta thực còn muốn ở bên hoa cỏ một chút nữa.” Nàng có chút bất đắc dĩ nói nhỏ.

“Thiếu gia nhà ta đẹp như tiên nhân vậy, chẳng lẽ không thể so với hoa đẹp hơn sao? Thực ngu ngốc.”

Tịch Tử Yên nghe vậy nhìn sau gáy của nàng. Thầm nghĩ: Đó là bởi vì người muốn thay sư phụ báo ân không phải là người a!

Báo ân, báo ân..... Bạch Vân sơn trang có được tất cả mọi thứ, danh mã giang hồ Ngọc Kiếm công tử, rốt cuộc còn có cái gì mà hẩn không có, là danh hay là lợi?

Ngẫm lại mới thấy sư phụ cho nàng thời gian ba năm thật đúng là nhân từ, bởi xem tình hình hiện giờ thì ba mươi năm nữa chắc cũng không có cơ hội báo ân đâu! Cho nên nàng cũng nên liên lui mà cầu, thành thành thật thật ở trong sơn trang vì sư phụ ba năm, trả cho hết thụ nghệ chi ân (công ơn dạy dỗ).

Này coi như là báo ân đi, dù sao muốn nàng làm nô tì cũng là hạ mình rồi a.

Lại đứng ở trước mặt cái người giống như tiên nhân Thu Li Phong, Tịch Tử Yên trong lòng thật sự bất đắc dĩ đến cực điểm, hầu hạ hoa cỏ so với hầu hạ người dễ dàng hơn nhiều lắm, nhưng Hạnh Nhi lại cố tình không cho là như vậy.

“Tư Yên.”

“Có nô tỳ.”

“Thích hoa cỏ a.” Hẩn tựa tiểu phi tiểu* nhìn nàng. (*: cười như không cười, bất quá ta thích để nguyên a...)

“Đúng vậy, nô tỳ lúc ở nhà cũng trồng một ít hoa cỏ.” Đó là do nàng quá nhân hạ mà ham thôi.

“Đến hầu hạ ta quả thật ừ khuất ngươi.”

Nàng nâng mắt nhìn về phía hắn, bắt quá chỉ thấy một đôi mắt đeo sâu tự không thấy đáy u ám, trong lòng chợt thấy sợ hãi cùng e ngại, vội vàng đem ánh mắt thu về. “Thiếu gia nói quá lời.”

Hắn mỉm cười, “Vậy ngươi thật là tự nguyện tới hầu hạ ta?”

“Vâng.” Bị ngươi nói như vậy, ta làm sao còn dám phủ nhận.

“Vậy là tốt rồi, thiếu gia ta luôn luôn không thích ép buộc người khác.” Hắn tựa hồ yên lòng.

Không hiểu, Tịch Từ Yên cảm thấy lưng có chút lạnh, cảm thấy nam nhân này tựa hồ thiếu một ít khí độ của tiên nhân.

Nói chuyện phiếm xong, hắn lập tức ra lệnh. “Giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“Hào.”

“Ngươi tiến vào giúp ta chà xát lưng.”

Câu nói tiếp theo của hắn làm cho Tịch Từ Yên đang chuẩn bị cáo lui dừng lại cước bộ, khó có thể tin tưởng mắt nhìn hắn, lại phát hiện hắn đang mỉm cười nhìn nàng, nụ cười kia nhưng lại mang theo vài phần nghiền ngẫm cùng đùa giỡn!

“Nô tỳ tuân mệnh.” Nhấn nài không tức giận, nàng lui ra.

Nhìn theo nàng rời khỏi phòng, trên mặt Thu Li Phong hiện lên biểu tình ý vị sâu xa.

Chỉ chốc lát sau, nước ấm được đưa vào phòng, mà Tịch Từ Yên cũng mang theo vài phần không tình nguyện đến gần, giúp hắn chà xát lưng, này này..... Đây có vị khuê huấn*, có vị khuê huấn a!

(*: cái nì là gia huấn cho các vị tiểu thư khuê các hồi xưa đó)

Sur phụ, đồ nì ta lúc này một lớn.

Nhìn thấy nam nhân đang ngồi trong bồn có vẻ thích ý nghịch nước, nàng hừ nhẹ, cố gắng lấy mắt chăm chú nhìn xuống mũi, xem đến tâm của lỗ mũi, cố gắng phi lễ chớ nhìn, phải thật cẩn thận. (Min : =]], cái đoạn nì chết cười với tỳ...)

“Từ Yên, lại đây giúp ta tẩy.”

Một câu nói thiếu chút nữa đem ba hồn bảy vía của nàng toàn bộ dọa chạy mất. Giúp hắn? Giúp một đại nam nhân tắm rửa?

“Còn không lại đây?”

“Nga.” Nàng nhẫn, nàng nhẫn, nàng nhất định phải nhẫn.

Vì báo ân, nàng phải nhẫn.

Nàng thâm hoài nghi đây có phải là Thu Li Phong cố ý chinh nàng, nhưng là, nàng như trước cố nén.

Khi nàng mới đến sơn trang thì công việc bình thường là vẩy nước quét nhà, sau đó lại chạy tới làm người làm vườn, hiện tại lại hạ xuống thành thấp nhất là nô tỳ chờ giặt đồ, tuy rằng nàng chỉ phụ trách giặt quần áo của một mình Thu Li Phong.

Vốn nha hoàn hầu hạ ở “Phong Đào viên” chỉ có nàng và Hạnh Nhi, hôm nay nàng ôm một đồng quần áo bản một đến dờ sống dờ chết, người nào đó còn không thiện lương không cho Hạnh Nhi giúp nàng một chút.

Nàng một bên oán hận xoa xoa quần áo, một bên không tiếng động nguyên rủa cao thấp tổ tông mười tám đời của người nào đó, bao gồm cả nội ngoại đều thay hắn ân cần hỏi thăm hết.

“Từ Yên.....”

Nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hạnh Nhi đứng trước mặt, có điều muốn nói lại thôi.

“Nói đi.” Hít một hơi thật sâu, nàng đã chuẩn bị tốt để chuẩn bị chịu đả kích.

“Thiếu gia nói quần áo này ngươi giặt còn chưa sạch sẽ, muốn ngươi giặt lại một lần nữa.”

“Được rồi, ta sẽ giặt lại.” Nàng vui đầu tiếp tục ma xát. Hừ, giặt lại, hắn không sợ giặt nhiều sẽ hỏng quần áo sao!

Hạnh Nhi dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng, buông quần áo xuống sau đó rời đi. Thiếu gia không biết vì sao lại giống như cố ý làm khó cho Từ Yên, quần áo này rõ ràng so với trước khi giặt đã sạch sẽ hơn rất nhiều a.

Hạnh Nhi vừa đi khỏi, nàng lại càng chà xát mạnh mẽ, cảm lấy chày gỗ bắt đầu đập, coi luôn đồng quần áo chính là cái tên đáng giận kia, ra sức đập.

“Phanh” một tiếng, chày gỗ gãy thành hai đoạn, Tịch Từ Yên có chút giặt mình lảng lảng nhìn thanh gỗ chỉ còn một nửa trong tay, ánh mắt chậm rãi nhìn về phần còn lại cạnh tảng đá.

“Aiiii...” Có người thở dài.

Nàng ngẩng đầu nhìn đi qua.

“Ngươi còn tiếp tục làm hạ nhân như vậy, chủ nhân gia sớm hay muộn không bị ngươi ép chết mới là lạ a.” Người tới tiếp tục than ngắn thở dài cảm thán.

Nàng mặt lộ vẻ quần sắc. Chỉ trong mấy ngày nay nàng đã phá hư ba cái bồn gỗ, tám cái chày gỗ, còn có năm khối giặt quần áo* (thì là cái để mình xát quần áo vào cho sạch a, nhưng không biết Việt Nam mình gọi là gì...) Nhưng tất cả những thứ đó, nàng thật sự không phải cố ý.

“Thực xin lỗi, vậy cứ theo tiền công của nô tỳ trừ đi.”

Thu Li Phong gật đầu, “Đây là đương nhiên,” Hắn ngừng một chút, còn nói: “Bất quá, nếu cứ tiếp tục trừ xuống như vậy, tiền công ba năm của ngươi sẽ rất nhanh hết sạch a.”

Chỉ cần còn chưa trừ vào tiền ăn của nàng thì cho dù trừ bao nhiêu cũng không quan hệ.

“Ngày mai bắt đầu, ngươi đem gia cụ sở hữu đến mai thượng sập đi.” (Min: cái câu này em không hiểu, sorry mọi người nhiiu...)

Nàng lại nhìn về phía hắn, phạm vi tổ tông nhà hắn bị nàng ân cần hỏi thăm càng ngày càng lớn.

Thu Li Phong hơi hơi lộ ra một chút cười nhưng cũng đủ mê hoặc lòng người, nói “Nếu đem hết các công cụ xa hoa người làm hồng ra nói, ngươi chỉ sợ cả đời cũng phải ở lại sơn trang để trả nợ.”

Nhìn hắn đắc ý cười cười rồi đi, Tịch Từ Yên lần đầu tiên không kiềm chế được xúc động, nàng vo vo quần áo đang cầm trong tay, nàng nàng... Nàng như thế nào lại đen đui như vậy a, vì sao muốn báo ân cũng khó như vậy, lại gặp một tên có phẩm hạnh “tốt” nghiêm trọng như vậy a?!

“Tề” một tiếng nhỏ vang lên, nàng cúi đầu, mặt mày đại biến cực kì thảm.

Ô ô..... Nàng vì sao lại không cẩn thận như vậy a! (Min: chẹp chẹp, rách áo ca ca rùi...^^~)

Giặt sạch quần áo, dùng lửa nóng làm khô xong, nàng bắt đầu cẩn thận cẩn thận vá lại thanh sam bị rách.

“Từ Yên, ngươi đang khâu quần áo a.”

“Ân.”

“Di,” Hạnh Nhi đến gần, tò mò hỏi: “Quần áo này hình như là của thiếu gia đi.”

Nàng cũng không ngẩng đầu lên, đáp nhẹ, “Ân”

“Như thế nào quần áo của thiếu gia lại bị rách nhiều như vậy?”

Nàng vẫn tiếp tục cúi đầu bận rộn, “Ta không cẩn thận xé rách.”

“Đâu là xiêm y mà thiếu gia yêu quý nhất a.” Hạnh Nhi bắt đầu thấy lo lắng thay cho nàng, đứng lên đi qua đi lại.

Hừ, nàng thật xem thường hắn, vô lực đâm đường kim tiếp theo, “Thì ta đang cố cứu nó a.”

“Ta nhìn ra được.”

“Vậy thử xem xem đi.” Nàng cũng không tin tưởng cho lắm, tuy nói ngũ nương thêu công là đứng đầu, nhưng nàng học được ít, chỉ có thể ngựa chề làm ngựa sống y. (Min: nói chung là tỷ học may vá thêu thùa rất qua loa...)

Hạnh Nhi kéo ghế dựa ngồi vào bên cạnh nàng.

Tịch Từ Yên thân thủ vô cùng nhanh xe chỉ luôn kim, rậm rạp đường may nhanh chóng khâu lại mấy chỗ bị nứt ra.

Thời gian từ từ trôi qua, Hạnh Nhi ánh mắt càng ngày càng tinh hơn, cuối cùng lộ ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

“Tay người thực khéo.” Cư nhiên ở chỗ phải khâu nằng lại thêm thêm khóm trúc, chẳng những chẳng nhìn ra chút dấu vết may vá nào, còn làm cho bộ quần áo trở nên đẹp hẳn lên.

Tịch Từ Yên mang chút xấu hổ cười cười. Đây chẳng qua là hai tay gây họa trước nhà.

Tu thân dưỡng tính quả nhiên là đại học vấn, xem ra nằng nên luyện tu dưỡng lại một lần nữa, quả nhiên nên học nhẫn nhịn một chút a, nằng vung đao, không một chút lưu ý, đao loé lên ánh sáng trắng lấp lánh cùng ánh sáng hồng lúc ẩn lúc hiện. (Đoạn này chắc tỷ đang luyện kiếm a)

“Cô” một tiếng thúy vang lên trong thư phòng.

“Từ Yên, như thế nào lại không cẩn thận như vậy, đây chính là đồ sứ cổ đã ba trăm năm rồi.” Tên làm chủ từ lạnh lạnh ra tiếng.

Nằng tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Đã sớm nói qua khi người cầm đồ dùng phải cẩn thận, những vẫn là lỗ măng như vậy.” Hấn tiếp tục cảm thán.

“Thiếu gia, đó rõ ràng là bị ống tay áo của ngài phát phải.” Nằng không thể bảo trì trầm mặc với cái tên này thêm nữa.

Thu Li Phongkinh ngạc nhưong mày, “Ta rõ ràng nhìn thấy là người đụng phải a.” (Min: đúng là bản chất vô liêm sỉ của các anh nhà Cầu Mộng đây mà ^^)

Này... Đây chính là điểm khác nhau giữa chủ nhân và hạ nhân, khẳng định rằng sẽ không có người nào tin lời của nằng.

“Xem ra khế ước bán mình của người nên tăng lên là mười năm.” Hấn chắc chắn ra tiếng.

Tịch Từ Yên thiếu chút nữa liến miệng sùi bọt mép. Mười năm? Thêm ba năm nằng phải báo ân không phải là mười ba năm sao, lúc đó không phải nằng đã trở thành hoa tàn ít bướm chứ? Ô, nằng còn chưa có lập gia đình a.

“Thiếu gia —”

“Được rồi, xem người cũng không phải cố ý, thêm ba năm là được rồi.”

Thêm ba năm cũng đã là sáu năm đi?

“Ta sẽ bồi thường.” Dù sao trong kho hàng của lão cha những vật này nọ như vậy cũng không thiếu, đến lúc đó nằng trở về tiện tay lấy vài thứ là được.

Tính mâu khéo léo che đậy, che đi ánh mắt lưu động biến hoá của hấn (Min: nha hiểm, quá nham hiểm!), “Thanh sam thúy trúc này so với cái khác rất rất khác biệt a.”

Nằng có chút kinh ngạc cùng nghi ngờ bất định, không hiểu vì sao hấn cứ vòng vo đề tài mãi.

“Ta đang suy nghĩ, người liệu có vì tức giận mấy thanh trúc này, đem quần áo của ta đều xé rách thành từng mảnh rồi lại vá lại không?”

Hai mắt của nằng trong nháy mắt nhìn thẳng hấn, không nói được lời nào. (Min: há há, tỷ tưởng giấu được ca sao...)

Đào qua về mặt giận dữ mà không dám nói gì của nằng, Thu Li Phong nhin xuống cảm giác xúc động muốn cười, khoe miệng vì vậy hơi hơi có chút run rẩy. Nằng nhất định là không biết chính mình lúc tức giận trừng mắt mà không nói như vậy có bao nhiêu xinh đẹp khả ái, tựa như một đứa trẻ miệng còn hôi sữa*.

(* nguyên văn là “tựa như một cái tính trẻ con chưa thoát nãi oa nhi”: tựa như đứa trẻ chưa thoát vú mẹ, ta để cái kia cho nó Việt Nam tý nhé...)

Nhất định phải nhẫn nhịn, nằng nhẫn đến nỗi không thể chịu nổi, cuối cùng tuôn ra một chuỗi sáng khoái cười to.

“Thu Li Phong...” Nằng không thể nhịn được nữa, gọi thẳng tính danh của chủ tử, “Người thật quá đáng.” (Min: Gọi thẳng tên cúng cơm của ca, =]])

Thu hồi ý cười, hấn nhìn về phía tiểu nữ tì giận không thể át kia, ngữ khí có ý chẳng hề trách tội, “Như vậy đi. Người tay nghề đã tốt như vậy, không bằng xiêm y của ta từ nay về sau để cho người may thì tốt lắm.”

“Không cần.” Nằng thực sáng khoái cự tuyệt.

Thu Li Phong cũng không miễn cưỡng, chính là nhẹ nhàng hít một tiếng, nhìn cánh hoa tàn, chợt như hiểu được điều gì, nói: “Mùa thu đi qua chính là mùa đông đến.”

Thật vô nghĩa, không phải mùa đông chẳng lẽ là mùa hè.

“Giữa trời rét lạnh mùa đông mà ngồi giặt quần áo, nhất định thực vất vả.” (Min: ca này thật là... nhiều chấm quá!)

Sẽ không là thật đi? Một đôi bàn tay mềm mại của nằng, ở nhà mười ngón ngay cả mùa xuân cũng không phải dính chút nước, nay đến đây thực chưa

qua ba tháng đã không còn bóng loáng nhẵn nhụi như trước rồi.

Hắn lắc đầu, bày ra bộ mặt vô cùng tiếc hận, “Ta thấy vẫn là ngồi ở trong phòng may quần áo thoải mái hơn a.”

“Thiếu gia, ta khâu quần áo.” Người đứng ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng đành chịu thua.

“Trăm ngàn lần không cần miễn cưỡng a.”

“Một chút cũng không.” Thật muốn hơi thừa lời a.....

“Vậy là tốt rồi, thiếu gia ta chưa bao giờ ép buộc.”

Hừ, người không ép buộc, chỉ luôn luôn gây khó dễ ta mà thôi! Trong lòng nàng tức giận một bụng nhưng không dám nói ta lời.

“Đúng rồi, ta gần đây muốn xuất môn, người mau làm hai bộ sam (áo đơn) mới đi.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Nhìn nàng thu hồi dáng vẻ tràn đầy tức giận vào trong, hắn hơi hơi có cảm giác tội lỗi, nhưng không quan hệ, tháng ngày ở chung còn rất dài, nếu nàng khi vào son trang thật sự có ráp tâm khác, chuyện thú vị hơn sẽ còn ở phía sau a. (Min: Yên tỳ thật đáng thương, =”=)

“Lại đây giúp ta nghiền mặc.”

“Vâng.”

Nhìn nàng hơi hơi kéo tay áo lên, lộ ra nõn nửa cánh tay trắng mịn như tuyết, ánh mắt hắn loé loé sáng (Min: hoá ra ca còn là một đại sắc lang>”

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Thiếu gia, có thể mời người nhường đường một chút không?”

Thanh âm tuy thấp phần khách khí nhưng ngữ khí lại vạn phần kiên quyết, tựa hồ biểu thị nếu người mình yêu cầu không đáp ứng theo lời nói, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lời nói làm cho người đang dang hai tay chắn giữa hành lang gấp khúc xoay người lại, ánh mắt khinh chơn, còn có vài tia hứng thú nhìn nha hoàn của mình, “Nếu ta không tránh thì sao?”

Nha hoàn đang cầm một đồng hồ sách thật dày, mắt đẹp sụp xuống, âm thầm lẩm bẩm một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng tên chủ tử của mình, “Ta liền đem sổ sách này chuyển đến phòng bếp vậy.”

“Phòng bếp?”

Nha hoàn kia còn thật sự gật đầu, “Đúng nha, phòng bếp gần đây giống như là không có củi đốt a.”

“Người muốn dùng sổ sách nấu cơm?”

“Không được sao?”

Nhìn đôi mắt trong suốt như nước của nàng, sóng mắt đang thẳng tắp hướng đến chính mình ý đồ khiêu khích rất rõ ràng, Thu Li Phong mím môi, không tình nguyện lùi ra sau hai bước.

“Cám ơn thiếu gia.” Nàng đi qua mặt hắn xong, còn dừng lại quay đầu, “Hiện tại người có thể tiếp tục đứng chắn ngang ở đó rồi, nô tỳ cam đoan hôm nay cũng không có việc gì phải đi qua nơi này nữa.”

Tịch Từ Yên đi khỏi hồi lâu, Thu Li Phong vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, nghĩ đến màn đáp lễ của nha hoàn vừa rồi, khoe miệng chậm rãi giờ lên, càng dương càng cao, rốt cục không thể ngăn chặn cười ra tiếng. Nàng quả thật càng ngày lại càng đáng yêu!

Hôm nay không có đi qua nơi này nữa sao? Hắn cười quý dị, xoay người hướng phòng hạ nhân đi tới.

Thời gian nửa tuần trà trôi qua, hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện ở trên hành lang gấp khúc.

“Thiếu gia, mời người nhường đường một chút.”

Lúc này trong tay nha hoàn ôm vẫn là một tập sổ sách, biểu tình lại mang ba phần phần uất.

“Từ Yên, ai chọc giận nàng, làm cho con tức lớn như vậy a?”

Trừ bỏ cái tên đang cười rộ như hoa nở như người còn có ai? Nàng cắn giận nghĩ.

“Nói cho thiếu gia ta biết đi, ta sẽ thay nàng làm chủ.”

“Phòng thu chỉ nói sổ sách có chút vấn đề, nói ta đem nó trở về lần nữa.” Nàng tận lực giữ cho tâm bình khí hoà trấn thuật lại.

Thu Li Phong giống như bùng tình đại ngộ, “Nga, ta nhớ ra rồi, vừa rồi ta hình như có phân phó người đi qua lấy sổ sách, thật có có chút vấn đề.”

Rõ ràng chính là cố ý, nàng mân môi trừng mắt đi đi mũi chân.

“Phải mang đồng sổ sách lớn như vậy đi qua đi lại hai lần, hẳn là rất mệt mỏi? Đến đây, ta giúp nàng.”

Nhìn thấy hai cánh tay thon dài đang càng ngày càng gần, tay nàng cũng cố ý không nâng lên, để xem đối phương làm sao đón được.

Rầm — một đồng sổ sách đồng loạt rơi xuống đất, nàng mạnh mẽ nâng mặt lên, vừa sợ vừa giận trừng to mắt lườm hắn, hắn hừ hừ. Hắn cư nhiên dám sờ tay nàng! Đáng đồ tử!

“Tay nên nắm chắc một chút, nàng xem sổ sách đều rơi đầy đất rồi.” Hắn hơi thàn oán nói.

Vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn hắn, đồ vô sỉ!

“Còn không nhặt lên?” Đang ngồi xổm xuống nhặt lại sổ sách, Thu Li Phong ngẩng đầu nhìn nàng.

Lại còn thừa hơi nói nhiều như vậy, nàng không cam lòng cũng ngồi xổm xuống.

Hai tay đồng thời hướng sổ sách bắt đầu thu thập, một bàn tay dày rộng thon dài to hơn tay nàng đột nhiên nắm lấy tay phải của nàng.

Tịch Từ Yên lần này không hề do dự, tay trái vốn đang cầm sổ sách liền buông lỏng, rất nhanh bỏ qua.

Điện quang thạch hoá hai chương tay trái nàng ra đã hơn mười chiêu hướng hắn mà đánh, thế nhưng tay phải của nàng vẫn như trước bị hắn chặt chẽ nắm trong tay.

Thu Li Phong khoe miệng cười có vài phần đắc ý, lại hàm chứa vài tia ngạc nhiên, “Sao vậy, muốn đả thương ta?”

“Buông tay.” Nàng vừa then vừa giận, lại không dám cao giọng.

Giống như là cố ý, hắn mềm nhẹ mà lại thông thả vuốt ve tay nàng, giống như đang cảm thụ bàn tay trơn mềm không xương nhẵn nhụi kia.

Nàng theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng bất đắc dĩ bị hắn rất nhanh nắm lại, “Thu Li Phong buông tay!” Nhiệt khí toàn thân nàng giờ đang dồn hết lên mặt, làm cho nàng thật muốn đào một cái hang mà chui xuống.

Cuối cùng người nào đó cũng chậm rãi buông tay, mang theo tiếc hận nhìn nàng rất nhanh giấu hai tay ra sau, “Làn da thật mịn, nghĩ đến quả thật không thích hợp giặt quần áo vào mùa đông.”

Nàng cố không trừng mắt, thân người nhanh nhẹn mau chân đem sổ sách rơi vãi trên mặt đất nhặt hết lên, muốn bằng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi nam nhân trước mặt này.

“Thiếu gia, Kim Lăng Lam công tử cầu kiến.”

Người vừa vào thông báo liền nhìn thấy chủ nhân đang đứng phía xa xa bèn lên tiếng bẩm báo.

Thu Li Phong cũng giúp nàng nhặt hết sổ sách lên, thấp giọng nói: “Mau đem sổ sách đi đi, sau đó ra trước cửa sơn trang.”

Nàng nâng mắt trừng hắn liếc một cái, bỏ tay hắn ra, bước nhanh về phía trước, dáng người như lạc thần đạp ba, tao nhã mê người.

Ánh mắt hắn thấy vậy hơi hơi mị mị, thân pháp khinh công linh động tuyệt vời như vậy hắn chưa từng gặp qua, đến tột cùng là công phu của môn phái nào?

“Thiếu gia, Lam công tử ở phía trước chờ đã lâu, giống như là có việc gấp.”

“Đã biết, đi thôi.” Không hề nghĩ lại, hắn bước nhanh về phía trước.

Một thân áo trắng Thu Li Phong đứng trước của Bạch Vân sơn trang, nghiêng nhiên làm nơi đó trở thành một nơi phong cảnh hữu tình, khiến cho người đi qua đi lại trước sơn sang đều nhìn không được ghé mắt ngắm nhìn.

Hào tuấn nhân!

Tuấn nhân, đến ngựa cũng đẹp, áo trắng ngọc mạo, ngựa trắng thần câu, sao có thể không được người khác chú ý.

Chẳng qua, lúc này Thu Li Phong có chút thấy phiền chán, liên tục hướng bên trong trang nhìn xung quanh.

Rốt cục, khi hắn sắp không nhìn được nữa định vào trong trang trực tiếp tìm người, thì một bóng hình xinh đẹp quen thuộc chậm rãi từ bên trong trang đi ra.

“Từ Yên, vì sao lâu như vậy?”

“Thiếu gia, lên đường gấp như vậy, nô tỳ đương nhiên trở tay không kịp, đến nỗi thu thập hành trang phải tốn nhiều thời gian, mong thiếu gia thông cảm.”

Nàng đây là lần đầu tiên giúp người khác thu thập hành trang, đương nhiên là chậm một chút thôi, nam nhân này thúc giục cái gì chứ!

“Đi thôi.”

Nàng mờ mịt nhìn hắn.

Không hề tốn nhiều lời lẽ, hắn trực tiếp kéo nàng lên ngựa.

“Thiếu gia —” Nàng không cần đi a!

“Giá!” (tiếng phi ngựa a ~ ~)

Vậy là trước mắt bao người, thiếu chủ Bạch Vân sơn trang cùng với nha hoàn bên người hắn cười cùng một con ngựa xuất môn, không để ý đến mọi người xung quanh mà đi, để lại phía sau vô số lời đồn còn được thêm mắm thêm muối.

“Thiếu gia —” Cuộc đời nàng lần đầu tiên bị người khác phất ôm trước ngực như vậy, điều này làm cho Tịch Từ Yên phi thường xấu hổ.

“Ân?” Khi đã rời xa sơn trang, hắn dần dần thả chậm tốc độ, tâm tình vô cùng tốt đang chờ nàng mở miệng.

“Người trước đó chưa từng nói muốn ta cùng xuất môn, cho nên ta không có mang theo hành lý, còn có quần áo để tắm rửa.”

“Mặc của ta.”

“Thiếu gia là nam nhân.”

“Vậy phần nam trang thì tốt rồi.”

Nàng không còn từ gì để nói.

Trong phút chốc hắn tựa sát vào bên tai của nàng, nghe thấy rõ ràng âm thanh nàng hít khí thật mạnh, không khỏi giương môi, “Nàng mặc nam trang nhất định cũng đẹp lắm.”

“Thiếu gia..... Thiếu gia.....” Nàng có chút khó có thể mở miệng, “Chúng ta vẫn là không cần cười chung một ngựa như vậy thì tốt hơn.”

“Nàng biết cười ngựa?”

Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, nàng trước kia chỉ toàn ngồi kiệu, chưa bao giờ cười lên một con ngựa cao to như vậy.

“Vậy chỉ có thể cùng cười.” Hắn vô tình cố ý đặt tay ngang trên thắt lưng nàng kéo lại gần.

Ánh mắt của nàng rơi xuống thắt lưng đáng thương của mình đang bị sói trào nắm giữ, hận ánh mắt không thể giết người, trừng mắt như muốn đâm thủng hai lỗ trên người hắn.

Thu Li Phong ở phía sau nàng lộ ra tươi cười giả dối, khẩu khí nhẹ nhàng thổi vào vành tai khéo léo của nàng, vô cùng vừa lòng khi nhìn thấy nàng đang run rẩy đồng thời hai má cùng hai tai nhanh chóng đỏ bừng, không khỏi phát ra một tiếng cười nhẹ.

Tịch Từ Yên lúc này lại càng xấu hổ, đột nhiên trong lòng nổi lên một tia nghi vấn. Liệu có phải là sự phụ nhận sai ân nhân không, nam nhân phẩm tính ác liệt như vậy lại có thể thi ân cho người khác sao?

Ở ngã ba phía trước có một nam tử mặc tử sam (áo tím) đứng chờ, khi hắn từ xa nhìn thấy bạch mã quen thuộc vội chạy đến, vì đang muốn làm động tác thì lễ lại bỏ dở nhìn thấy cô gái áo xanh trước người nam tử trên ngựa.

Đó là trang phục của tỷ nữ, nhưng không phải là Hạnh Nhi hay Liễu Nhi mà hắn từng gặp qua trước kia, dung mạo nữ tử này cònon các nàng.

“Thiếu trang chủ, đây là.....” Hắn chần chờ, Ngọc Kiếm công tử từ khi mười tuổi bước chân vào chốn giang hồ từ trước đến nay, chưa bao giờ nghe nói hắn xuất môn mang theo người hầu.

Thu Li Phong thần sắc tự nhiên, “Đây là nha hoàn của ta, nàng có trí tuệ thật sự, trên đường có thể giúp ta bớt đi nhiều phiền toái.”

Trí tuệ?

Lam Đồng Sinh hồ nghi đánh giá nữ tử đang chuyên tâm nhìn chằm chằm bồm ngựa kia. Nàng tựa hồ không phải thông minh như vậy đi, tại sao lại không hiểu được đối với bằng hữu của chủ tử một cái đáp lễ tiếp đón cũng không có, hình như có vẻ không tốt lắm.

Theo ánh mắt của hắn, Thu Li Phong cũng nhìn thấy Tịch Tử Yên đang cố ý chuyên chú vào bồm ngựa, cười nói: “Tử Yên, lông mao “tuyệt đầu mùa” thực mê người như vậy sao?”

“Hồi thiếu gia, so với mái tóc dài của ngài có xinh đẹp hơn một chút.”

Lam Đồng Sinh ngạc nhiên há to miệng. Hắn hắn..... Hắn không có nghe sai đi? Thu Li Phong khẩu khí tựa hồ có dấu vết ý cười, mà tỷ nữ kia quả là cũng quá cá tính rồi.

“Nga, nguyên lai nàng cũng thường thường nhìn tóc ta say mê như vậy a.”

“Nô tỳ chính là lo lắng đại thiếu gia ngày đêm lo lắng vì son trang mặt nhọc quá độ tóc sẽ nhanh bạc, nên thường xuyên một ngày xem vài lần, để giúp thiếu gia ngài hào hào tiêu trừ.” (Min: đây là đang lo lắng hay nguyên rửa người ta vậy a...)

Nhìn chủ tử bọn họ đối đáp, thoát nghe có vẻ khách khí có lễ, nhân nhĩ thì nói chuyện phiếm vậy, nhưng là nghe vào tai Lam Đồng Sinh lại giống như sét đánh ngang tai, cắm rớt xuống đất, còn khó có thể nhật lên. (Min: =]], bạn của Phong ca cũng thật là vui tính...)

Ngọc Kiếm công tử nổi danh giang hồ, phong thái tuấn thần, cử chỉ tiêu sái lại làm cho người ta cảm thấy xa cách, nhưng nay trước mắt lại có một màn quá mức thân thiết ấm áp. (Min: đây là trước mặt mọi người ca giả nai đấy a...)

“Tử Yên a,” Thu Li Phong ra vẻ cảm thán, “Nghe được nàng nói như vậy, nhưng thân là chủ tử ta sao lại tựa hồ người thấy một tia sát ý nga.” Giúp hắn “hào hào tiêu trừ” ư? Nàng không phải là muốn trên đầu hắn không còn một ngọn cỏ chứ?

“Thiếu gia đa nghi rồi, nô tỳ làm sao dám phạm thượng như vậy.”

“Thật sự không dám sao?” Hắn không hề báo động trước gần sát lại phía nàng.

Một bên truyền đến tiếng hít không khí thật mạnh.

Tay hắn chặt chẽ bắt lấy bàn tay ngọc của nàng, đánh úp lại, đã vậy ngọc diện còn hiện lên ý cười thần nhiên, “Tử yên, tính tình của nàng vẫn không tốt lắm nga.” Chỉ cần hắn thoáng vô cùng thân thiết một chút, phản ứng của nàng sẽ vô cùng kịch liệt.

(Ngọc diện henh như là diện mạo đẹp tuấn tú a)

Đôi mắt màu xanh trong như nước mùa thu bực tức trừng lên, lườm hắn, giữa ban ngày ban mặt, người đi tới đi lui thường xuyên qua ngã ba mà hắn cứ tự nhiên như vậy, thật là không biết xấu hổ!

“Thiếu gia, cho dù nô tỳ là hạ nhân của ngài, người cũng không thể tùy ý quá mức như vậy.”

Nhìn con người nàng lộ ra hàn ý, Thu Li Phong lại không cho là đúng cười cười, cầm lấy tay nàng ấn trở lại thất lưng nhỏ bé tinh tế của nàng, lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: “Ta đã sớm coi nàng là người của ta.” Hắn đã sớm coi nàng là thê tử tương lai của mình, cùng thê tử trên đũa đây phải gọi là tình thú. (Min: ặc ặc, quá bí ối rồi, không thèm hỏi người ta lấy một tiếng đã tự mình coi thê tử a...)

“Ta không phải thị thiếp của người!” Nàng càng thêm tức giận, từ khi nàng lên làm nha hoàn bên người của hắn chợt nghe hạ nhân trong trang đều khê nói nhỏ với nhau, nha hoàn bên người chính là một cách gọi khác của thị thiếp.

Thu Li Phong cảm thấy có chút kinh ngạc, mảy mẩy hứng thú giờ lên, “Việc này ta cũng chưa hề nghĩ tới đâu.”

“Người dám?”

“Rõ ràng là nàng vừa nhắc nhở ta a.” Hắn thật vô tội nhìn nàng. “Ta cũng chưa từng nghĩ đến việc nạp thị thiếp, là chính nàng nói ra đó thôi.”

Nàng hung tợn trừng mắt, “Ta rõ ràng là không có cái ý tứ kia.”

“Nàng thật sự là chưa từng nghĩ tới làm thị thiếp của ta?”

Nhìn biểu tình hoài nghi của hắn, Tịch Tử Yên chỉ cảm thấy trong lòng ác khí càng ngày càng tăng, “Có chết cũng không bao giờ!”

“Kỳ thật thiếu gia của nàng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như vậy, cho dù làm thị thiếp cũng là cơ hội khó được nha, nàng thật tin tưởng không hề lo lắng một chút?” (Min: Phong ca cuồng tự sướng kìa...)

“Thu Li Phong...” Nàng cuối cùng thật không thể nhịn được nữa hô thẳng tên hắn, “Ngươi đừng vọng tưởng!”

Lam Đồng Sinh nãy giờ đứng một bên sớm đã nhìn đến há hốc mồm, cảm thấy nhất định là hai mắt mình có vấn đề rồi, nam nhân đang cùng tỷ nữ liếc mắt đưa tình kìa thật là Ngọc Kiếm công tử mà hắn từng quen biết sao?

“Thiếu trang chủ, thật ngại quá, thật sự khách điểm này chỉ còn thừa ra hai gian thượng phòng, đêm nay chúng ta đành phải ở chung một phòng rồi.” Lam Đồng Sinh tự nhiên cảm thấy có chút bất an nhìn người trước mặt đang cười rất tự nhiên.

“Không cần, ta cùng Tử Yên ở cùng một phòng là được rồi, Lam huynh không cần uỷ khuất mình.” Hắn nhìn bóng người giai nhân ở xa xa không chút để ý trả lời.

“Việc này không tốt lắm đâu.” Lam Đồng Sinh chần chờ. Cái nữ tỷ kia ánh mắt lại bắt đầu đáng sợ rồi kìa.

“Không có gì đáng ngại, Tử Yên vốn chính là nha hoàn bên người của ta.” Hắn thực đương nhiên nói.

“Không cần nhọc công Lam công tử lo lắng, ta cùng thiếu gia ở chung một phòng là tốt rồi.”

Lam Đồng Sinh kinh ngạc nhìn thái độ khác thường của tỷ nữ kia.

Đến ngay cả Thu Li Phong cũng nhìn không được quay đầu nhìn Tịch Tử Yên liếc mắt một cái, sau đó.... Lại tiếp tục muốn trêu đùa: “Tử Yên a, nếu ngủ sàn không thoải mái, thiếu gia không ngại chia sẻ một nửa cái giường cho nàng đâu.”

Ngôn từ đầy ái muội như vậy, làm cho toàn bộ khách trong khách điểm đều phải ghé mắt.

Trên mặt nàng lúc xanh lúc trắng, cuối cùng trán buông xuống, dịu dàng ngoan ngoãn nói, “Nô tỳ thân phận nghèo hèn, không dám, cảm ơn đại thiếu gia quan tâm.”

“Quan tâm nàng là lẽ đương nhiên, sức khoẻ của nàng cũng chính là lợi ích của thiếu gia ta a.”

Đầu nàng cúi xuống càng thấp, thanh âm lại càng dịu ngoan, “Nếu sức khoẻ của nô tỳ là lợi ích của thiếu gia, như vậy... nô tỳ cả gan thỉnh thiếu gia ngủ dưới sàn đi.”

Thu Li Phong hứng thú nhướn mày, “Sao lại nói như vậy?”

“Sức khoẻ của nô tỳ là lợi ích của thiếu gia, nhưng sức khoẻ của thiếu gia lại không phải lợi ích của nô tỳ, cho nên nô tỳ nghĩ tới nghĩ lui, để thiếu gia ngủ dưới sàn là thích hợp nhất.”

Lam Đồng Sinh rất muốn cười, nhưng là hắn không thể cười, biểu tình nhất thời trở nên rất kỳ quái.

Thu Li Phong còn tỏ ra thật sự lo lắng một chút, sau đó gật đầu, “Nàng nói quả thật đúng nga, vậy ta đây đêm nay cũng chỉ có thể ngủ ngon dưới sàn.”

“Thiếu gia quả nhiên coi trọng hạ nhân.”

“Đâu có đâu có, hạ nhân nếu là giống Tử Yên nàng trí tuệ thông minh như vậy, thiếu gia ta sao lại có thể không coi trọng được.” Hắn ngừng một chút ý vị thâm trường cười.

Lúc này người ngoài ai ai cũng nhìn ra được quan hệ chủ tớ bọn họ trong lúc đó đang mãnh liệt nổi sóng ngầm rất lớn, cũng đoán ra được vị thiếu gia kìa đối với nha hoàn của mình tồn tại cái dạng tâm tình gì, hắn rõ ràng là lấy ánh mắt của nam nhân đối với nữ nhân nhìn nàng. Chẳng qua, vị tiểu nữ áo xanh nhìn thanh tú nhanh nhẹn kia có vẻ còn quá ngây thơ, đối với tình yêu còn mờ mịt không biết.

Ánh trăng trong suốt lung linh như một dòng nước tinh khiết, ngọn hoa đăng ở trước cửa sổ “tê” một tiếng lập lòe đóm sáng cuối cùng, ánh hoa đăng lạnh động không ngừng như sắp tắt, bỗng dung một đạo kính phong (gió mạnh) đánh úp lại, như tăng thêm lực lượng làm ánh hoa đăng lại loé sáng lần nữa.

Xuyên qua bức tường buông xuống duy nhất ngăn cách phòng và bên ngoài, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh nằm nghiêng.

Thu Li Phong một môi khoanh chân ngồi dậy, cẩn thận liếc nhìn thân ảnh ở trong kia, mày rậm hơi hơi nhăn lại. Trước kia hắn chưa từng động tâm, cũng có thể thanh tâm quả dục mà an lành ngủ, nay tâm tư nảy mầm, ngọn lửa kích tình yên lặng hai mươi mấy năm nay bất chợt ập tới, làm cho hắn trần trọc không thể đi vào giấc ngủ.

Sớm biết như thế, hắn sẽ không bao giờ khảo nghiệm cái cấp độ tu luyện thánh nhân của mình đâu, cứ cùng Lam Đồng Sinh ở cùng một phòng nhất định thoải mái hơn nhiều so với hiện tại.

Môi vừa nhấp lại mím chặt, vô luận là có mím môi thế nào cũng không thoát khỏi cảm giác miệng lưỡi khô nóng, hần không kiên nhẫn mặt nhăn lại.

“Tư Yên.”

“Chuyện gì?”

Nghe được nàng lập tức trả lời, hần liền không tiếng động nở nụ cười, nguyên lai nàng cũng chưa từng chân chính ngủ say, trong lòng nhất thời cân bằng không ít. (Min: ặc ặc, tỷ không ngủ là do đề phòng ca a, chứ có phải cái lí do giống ca đầu mà thoải mái...)

“Lấy giúp ta chén nước.”

“Vâng.”

Tầm mành được kéo lên, người trên giường y phục chỉnh tề, nét mặt nghiêm túc bước xuống, làm cho hần có cảm giác mát mát dị thường.

“Cùng thiếu gia ta chính nhân quân tử như vậy ở chung một chỗ, nàng sao phải câu nệ như vậy?” Hần có chút oán hận.

Tịch Tư Yên đem trà tới, thực bình tĩnh nhìn hần, “Nô tỳ đây giống như vậy nghèo hèn tự nhiên sẽ là tiểu nhân, nay lại cùng thiếu gia quân tử như vậy ở cùng một chỗ, thật khó tránh khỏi không lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, thiếu gia người luôn độ lượng bao dung, nhất định sẽ không chú ý.”

Thu Li Phong bật cười, nha đầu kia miệng lưỡi thật lợi hại, sắc bén vô cùng, muốn đầu khẩu mà chiếm được một chút tiện nghi của nàng thật là thập phần khó khăn.

“Đêm nay không ăn khuya sao?” Đem trà đưa cho hần, nàng thuận miệng hỏi một câu.

“Xuất môn ra bên ngoài, hết thấy điều này giản lược đi.”

“Vậy thiếu gia đi ngủ sớm một chút.”

“Nàng cũng ngủ sớm đi.”

Thu hồi cái chén, nàng lại một lần nữa xoay người đi vào trong, mà hần ngồi đó vẫn mang vẻ mặt thờ ơ thức ánh đèn hoa đăng, nhìn nhìn, ánh lật lại không tự chủ được dán vào thân ảnh bên trong kia, mành đem vốn yên tĩnh mà trong kia còn tĩnh lặng hơn, mùi hương trên người nữ tử kia lại thần nhiên chui vào mũi hần, làm cho hần thật thoải mái, bắt đầu... không thể ngủ được.

“Tư Yên.”

“Thiếu gia có việc?”

“Lấy giúp ta chén nước.”

“Hào.”

Cứ như thế lặp lại đến lần thứ mười, Tịch Tư Yên rốt cục không nhịn được có một chút lo lắng hỏi. “Thiếu gia, người thật sự không có việc gì sao?”

“Khụ, không có việc gì.” Chỉ là bụng uống quá nhiều trà hơi bị trướng.

“Người đã uống quá nhiều nước trà rồi.”

“Com chiều ăn quá mặn, cho nên miệng khô.”

“Thực là mặn sao?” Nàng hoài nghi.

“Thiếu gia ta khẩu vị nhẹ.” Nghe hần nói như vậy, nàng cũng không hỏi gì nữa, ngày thường hần cái ăn gì cũng rất nhạt, sự thật đúng là như thế.

“Tư Yên,” Hần gọi nàng lại, “Ta ngủ không được, nàng trò chuyện cùng ta đi.”

Nàng một lần nữa trở lại cạnh hần, ngồi xuống, “Thiếu gia muốn nói cái gì?”

“Người có vẻ còn không muốn cùng ta thưởng nguyệt (ngắm trăng).”

“Không có.”

“Chúng ta đây hôm nay liền cùng nhau ngắm trăng là được rồi.”

Ánh trăng mờ người lại được cùng giai nhân cùng thưởng thức, khiến cho hần tâm tư thoải mái, cả thần lẫn hồn đều say

Nàng hơi nghiêng đầu, “Thiếu gia thích ngắm trăng?”

“Ngẫu nhiên thôi, còn nàng?”

“Các cô nương luôn thích ánh trăng tinh khiết lại tĩnh lặng.” Trong nhà nàng tỷ muội mỗi lần trăng tròn đều ở phía sau viên dăng hương cầu nguyện, nàng có khi hứng trí cũng sẽ đi cầu.

“Thường hay cầu nguyện dưới trăng sao?” Hấn không dấu vết hỏi thăm.

“Cũng tự nhiên cầu qua vài lần thôi.”

“Có thể nói cho ta sao?”

Nàng cười cười, ánh trăng lướt qua hai má non mềm của nàng, làm cho vẻ tươi cười của nàng càng mê ly động lòng người, “Ta thường cầu ông trời phù hộ cho mẹ ta thân thể khoẻ mạnh, thanh xuân dài trú (nôm na có thể hiểu là trẻ mãi không già

).

“Nga.” Nàng cũng không cầu gì cho chính mình a. Hấn trong lòng có chút mất mát.

“Vậy thiếu gia thì sao? Có từng cầu nguyện qua sao?”

“Chỉ có nữ tử mới hay làm vậy.” Hấn rầu rĩ trả lời.

“Nói cũng đúng.” Nàng chuyển tâm nhìn Minh Nguyệt phía chân trời kia, suy nghĩ bay trở về nhà.

Thu Li Phong nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng cũng theo đó lâm vào trầm tư.

Nàng ngắm trăng rằm hấn lại ngắm nàng, hai người, hai loại tâm tư, lại hài hoà một cách khác thường.

“Khụ.”

Người phát ra âm thanh này không phải vì thân thể bị bệnh không khoẻ, mà là rất có thiện ý nhắc nhở, nhắc nhở vị Bạch Kiếm công tử dung mạo tựa tiên nhân tuấn tú hơn người kia là hiện giờ đang ở trước mặt nhiều người, ánh mắt nên thu lại mới phải.

“Lam huynh không thoải mái?”

Đáng tiếc người nào đó đối với thiện ý của hấn lại ác ý xuyên tạc.

“Thiếu trang chủ, người xem trên đường thật náo nhiệt a.” Lam Đồng Sinh không ngừng cố gắng, tiếp tục ám chỉ đối phương nên dời tầm mắt đi.

“Trên đường không phải lúc nào cũng như thế sao?” Người nào đó tiếp tục giả ngu ra vẻ phân vân lại ngơ ngẩn.

Lam Đồng Sinh khẩu khí chỉ có thể thầm than, quay đầu nhìn vị nào đó đang ung dung bình thần mà thực “thư sinh”, trong lòng âm thầm kính nể, nếu đổi lại là hấn, bị người khác nhìn chăm chú không rời như vậy, hấn xác định vững chắc rằng mình khó có thể nuốt trôi thứ gì.

“Nàng có thể hay không tiêu hóa không tốt?” Hấn chỉ do tò mò, thật sự.

Tịch Từ Yên nâng mắt liếc hấn một cái, “Hấn là lo sợ cho người bị người ta chê cười, nếu người không nhìn ta như vậy, ta sẽ không “tiêu hoá không tốt” a.” Nàng tin tưởng ba năm sau khi rời Bạch Vân sơn trang, da mặt của nàng nhất định đã luyện đến đao thương bất nhập. (đao kiếm không chém được đó =]])

Lam Đồng Sinh không thể không thừa nhận đối với chủ tớ nhà này không thể lấy tâm tình của người bình thường mà cân nhắc. Nàng kỳ thật thực không chút nào giống hạ nhân, hơn nữa sau khi nàng đổi trang phục xong. ...

Cùng một loại xiêm y nhưng mặc trên hai người khác nhau lại gọi cho người ta phong tình bất đồng, màu trắng trên nho sam của Thu Li Phong làm cho hấn giống như Thanh Phong lãng nguyệt không nhiễm chút thế tục, tự nhiên làm cho người ta nảy sinh cảm giác xa cách, mà này mặc trên thân thể của nàng lại giống như gió xuân trên núi, tươi mát tự nhiên lại lộ ra, ngôn từ khó có thể miêu tả được, làm người ta cảm thấy thân thiết.

“Huynh xem ta ngắm Từ Yên nhà ta đến nàng cũng thành thói quen rồi, Lam huynh không cần buồn lo vô có.”

Thói quen? Tịch Từ Yên có chút thống hận nhấm nuốt hay chữ này. Hấn luôn luôn bắt buộc nàng mau chóng thành thói quen, quen hấn luôn luôn dính vào một chỗ với nàng, quen hấn cử chỉ thân mật, quen bị hấn trêu đùa. Mà nàng thế những thật sự cũng một chút bắt đầu đem nó trở thành thói quen rồi.

“Xem trang phục ta đang mặc, người không nên lúc nào cũng đem tên của ta treo trên miệng như thế.” Từ Yên, vừa nghe liền biết là nữ tử.

Thu Li Phong cười nói. “Vật ta phải gọi tiểu đệ như thế nào?”

“Tùy tiện.”

Ngay sau đó, hấn một phen nắm cả đầu vai của nàng, đồng thời gấp thêm đồ ăn vào bát của nàng, “Đến đến đến, khó được hôm tiểu đệ nguoi thèm ăn, đại ca giúp nguoi gấp thêm đồ ăn.”

Trước mặt bàn dân thiên hạ hai nam tử kẻ vai sát cánh âu cũng là chuyện bình thường, cho nên những người trong tửu lâu không ai ghé mắt, mà Tịch Từ Yên cũng lại một lần nữa xác định được rõ người nào đó luôn thúc giục nàng đổi nam trang là vì sao... hấn căn bản chính là phẩm cách của một tên hoa hoa công tử! (ý nói ca ý phong lưu đào hoa a)

“Ta ăn no rồi.” Nàng cố gắng đem bát dôi đi, kiên quyết không cho người nào đó càng ngày càng gấp nhiều đồ ăn cho nàng.

“Vẫn là ăn nhiều một chút đi, thân mình của nàng hình như có gầy đi.”

“Nếu vậy nguoi càng nên ăn nhiều thêm một chút.” Nàng trực tiếp đáp lễ, ý là nàng xem hấn mới là kẻ cần tâm bổ, nhưng hấn cũng rất kì quái là, vô luận ăn bổ như thế nào, thân mình gầy yếu kia cũng không thấy thêm chút thịt nào.

Mắt hấn đột nhiên loé chút ánh sáng, nguyên nhân là vì hấn ăn bao nhiêu cũng vô dụng thể chất, nên hấn mới càng không hi vọng nhìn nàng cả thân đều toàn xương cốt, muốn cho nàng càng đầy đặn một chút.

“Vẫn là nàng nên ăn nhiều chút, để cho người ta thoạt nhìn châu tròn ngọc sáng mới tốt.”

Nàng trừng mắt, cảm thấy hấn dường như là lấy tiêu chuẩn nuôi tiểu trư (lợn) để nuôi nàng sao? Lại còn châu tròn ngọc sáng a....

“Ta ăn no rồi.” Nàng lấy tay che bát, nàng cũng không phải lợn nha.

Thu Li Phong mi giờ giờ lên, trực tiếp đem thịt bò đưa tới bên mũi nàng.

“Ta đều đã gấp lên rồi, vẫn là ăn đi thì tốt hơn.”

Nàng nhìn ra được, hấn thực kiên quyết, khẳng định nếu nàng không ăn hấn liền có thể trở mặt ngay lập tức, vì thế nàng thực không tình nguyện mở miệng.... Dù sao cũng chỉ là một miếng thôi mà, cố gắng chống đỡ a.

Hai nam tử kẻ vai sát cánh đúng là không làm người ta chú ý, nhưng là dứt thức ăn cho nhau thế kia thì có thể làm cho người ta đại đại kinh ngạc a.

Nhưng hấn không biết bọn họ, thật sự không biết, còn Lam Đồng Sinh vui đầu dùng com, còn không ngừng đối với chính mình tiến hành... tự thôi miên.

Ngọc Kiếm công tử rốt cục là bị cái gì mê hoặc, trước kia ngay cả đối với danh viện thực nữ thiên tiên xinh đẹp cũng đều chỉ là lãnh đạm xa cách, như thế nào giờ lại đối với một tiểu ty thanh tú dường như thay đổi hoàn toàn?

Thu Li Phong lại gấp tiếp một món thức ăn, lặc đầu, lại lặc đầu, lúc này nàng chết cũng không chịu há miệng, ăn nhiều hơn một miếng thì không sao, nhưng là rất nhiều rất nhiều thì sao nàng chịu nổi.

“Ăn nhiều chút mới có thể béo.” Hấn cảm thán.

“Thu Li Phong...” Nàng gằm nhẹ, nàng không muốn biến thành tiểu trư, như vậy thật quá khó nhìn, cho dù nàng vốn không phải đại mỹ nữ, nhưng cũng nhất quyết không tự đem chính mình biến thành xấu.

“Ta đây là săn sóc nàng, đừng không biết tốt xấu.”

Tiếp thu ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm của nàng, Thu Li Phong khoai trá ăn đồ ăn, trong lòng âm thầm tính toán sau này mỗi ngày đều bắt nàng ăn nhiều thêm một ngum com như vậy, một ngày nào đó sẽ có thể thành châu tròn ngọc sáng a.

Không hiểu sao, Tịch Từ Yên đột nhiên nổi lên cảm giác lạnh cả sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trong đêm đen một đạo thân ảnh lướt qua thật nhanh trên nóc nhà, đến một góc sân thì dừng lại.

“Ài?”

Cửa phòng vốn đóng chặt được mở ra, một thân ảnh nhanh nhẹn vọt ra, nhảy lên nóc nhà.

Hai thân ảnh một trước một sau dùng kinh công mà đi, cuối cùng đến một con suối thì thân ảnh phía trước mới dừng lại.

“Yên nhi.”

“Sư phụ!”

“Thực kinh ngạc sao?”

“Àn, chẳng lẽ sư phụ quyết định tự mình báo ân?” Nàng là vô hạn chờ mong như vậy a.

“Đừng có nằm mộng.” Hần trực tiếp dập tắt ý tưởng không thực tế của nàng.

Hảo vô tình a! “Sư phụ đừng tuyệt tình như vậy a.”

“Nói vào chuyện chính.”

“Đồ nhi đang đợi ngài nói, chuyện gì a?”

“Ngươi hẳn là biết nguyên nhân hẳn xuất môn lần này đi.”

“Không biết.” Nàng trả lời rất kiên quyết.

“Ngươi rốt cuộc là làm người hầu của người ta như thế nào, đến cả hẳn vì sao xuất môn ngươi cũng không rõ?” Nói xong lại nhin không được bắt đầu tức giận.

Tịch Tử Yên trầm mặc trong chốc lát. Nàng làm sao có thể nói cho sư phụ chính mình cả ngày đều suy tư xem làm sao để tránh né được tên nam tử bất lương thỉnh thoảng lại thích đùa giỡn nàng kia? “Việc này có quan hệ gì sao?”

Hắn sẽ bị nàng tức chết! Dùng sức điều chỉnh một chút hô hấp, bảo trì trầm ổn mở miệng: “Ta đã tìm người cướp hai trăm lượng vụn tiêu ngân cần hộ tống của tiêu cục Dương Oai.”

“Dĩ?” Kia không phải là tiêu cục của nhà Lam Đồng Sinh sao?

“Làm sao vậy?”

“Sư phụ ngài tiếp tục nói đi.”

“Số lượng ngân phiếu kinh người như vậy bị cướp đi, mà lại không có đầu mối gì, Lam Đồng Sinh nhất định sẽ nghĩ đến việc đi tìm hảo bằng hữu Ngọc Kiếm công tử của hẳn đầu tiên để nhờ hẳn ra mặt hỗ trợ tra tìm, ngươi thừa thời cơ tìm ngân phiếu kia về, coi như báo ân đi.”

Gì? “Sư phụ, ngươi đây không phải báo ân, mà là lấy oán trả ơn nha.”

“Tịch Tử Yên.” Hần hét to. Năm đó làm sao có thể ý nghĩ nóng lên mà coi trọng nàng đang ở dưới ánh trăng cầu nguyện? Thu nàng làm đồ đệ ít nhất giảm thọ ba năm a!

“Sư phụ, rõ ràng người nghĩ quá mức đơn giản a, nếu Thu Li Phong muốn làm, ta lại thu phục, vậy không phải chính mình tự tố cáo bên trong có vấn đề sao?” Nàng hoàn toàn luận sự.

“Ngươi thông minh như vậy, không thể làm cho bọn họ nhìn không ra sơ hở sao?”

“Vấn đề là ngay từ đầu sư phụ tạo ra thiết cục này liền đã để lộ ra sơ hở rồi a.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, tóm lại cơ hội ta đã giúp ngươi sáng tạo, cụ thể thực thi thế nào thì chính ngươi nghĩ biện pháp đi.” Hần thẹn quá thành giận rồi đi.

Tịch Tử Yên vô hạn cảm khái nhìn bên cạnh dòng suối không còn bóng người, tùy ý để gió đêm thổi bay phát phối mái tóc dài xinh đẹp bên tai, gió lạnh xuyên qua quần áo mà vào, làm cho nàng nhin không được rung mình. Sư phụ đêm khuya tìm nàng ra gặp gỡ, trừ bỏ ý tứ muốn hãm hại ra, nàng còn chưa mặc áo khoác đâu.

“Ha thu.”(tiếng hắt xì) Xong rồi xong rồi, cảm lạnh!

Tiến vào phòng nàng liền cảm thấy có điểm không thích hợp.

Châm nến, trong phòng chậm rãi sáng lên, chiếu ra thân ảnh to lớn đang đứng đó.

“Thiếu gia...” Đã khuya thế này, hấn chạy sang phòng nàng làm gì?

Xiêm y màu bạc mỏng manh, gió đêm phát đến, quần áo dính sát vào các đường cong mê người của nàng, mái tóc dài mềm mại đến thất lưng bay phấp phới ra sau, phát ra một loại dụ hoặc quyến rũ phong tình lạ thường, điều này làm cho Thu Li Phong cảm thấy có chút miêng nóng lười khô, mím môi, cường chế ý muốn trong lòng.

“Xiêm y mỏng manh như vậy, đi ra ngoài tại sao không mặc thêm quần áo?”

“A.....” Nàng kêu lên, có chút hồn hên nói: “Không được nhìn.”

Hấn thờ dài, ánh mắt lại một chút ý tứ lảng tránh cũng không có, thẳng tắp dừng lại dán trên người nàng, “Nếu mỗi lần ta gọi nàng, nàng cũng xuất hiện như thế trước mặt ta thì tốt biết bao nhiêu.”

“Ngươi còn nói?” Nàng đã ngưng ngừng đến dường như sắp bị thiêu cháy, hấn còn ở đó bỏ đá xuống giếng, thực chưa thấy qua nam tử nào ác liệt như vậy!

Bay nhanh qua hấn mặc áo khoác vào, xong xuôi mới một lần nữa xoay người lại đối mặt với ánh mắt nóng rực của hấn, “Thiếu gia, ngài đây là muốn đi ra ngoài hay là vừa trở về?” Hấn mặc y phục dạ hành (đi đêm đó), làm cho hấn xem ra có chút lãnh lùng khó có thể thân cận, nếu lúc này ánh mắt hấn không phải nóng rực như vậy, nàng còn muốn nói hấn nhìn lãnh khốc thì càng chuẩn xác.

Hấn cười, “Đương nhiên là vừa trở về, nhìn cửa phòng của nàng nửa mở nửa khép, ta còn tưởng nàng có ý để cửa cho thiếu gia ta, cho nên liền tự vào.”

Nam nhân này nói ba câu thì có hai câu muốn chọc tức nàng, làm cho nàng âm thầm buồn bực không thôi.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ là khi đi ra ngoài đã quên đóng cửa mà thôi.”

“Đã khuya như vậy nàng còn đi ra ngoài làm gì?” Hấn giống như lơ đãng hỏi.

Nàng mím môi, không quá tự nhiên đem ánh mắt dời về phía hấn, “Phương tiện.” (đi WC a)

Hấn không nói gì, nhưng tuyệt đối không tin.

“Đêm đã khuya, thiếu gia nên trở về đi nghỉ tạm.”

Thu Li Phong kinh ngạc như rồng mây, “Ta có nói phải đi về nghỉ ngơi sao?”

Sắc mặt nàng khẽ biến, tay lui ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, nàng thật sự rất muốn hấn biến nhanh a!

“Ta đêm nay có chút mệt mỏi, nàng nấu chút thức ăn khuya đem đến đây đi.”

Tịch Từ Yên không dấu vết trừng mắt nhìn hấn một cái, “Ta bây giờ đi làm”

Bưng cháo đã hầm xong vào phòng, lướt qua tấm bình phong, liền nhìn thấy Thu Li Phong đang nửa nằm trên giường, không hiểu có phải do nàng ảo giác hay không, đột nhiên cảm thấy hấn dường như có chút suy yếu.

“Thiếu gia, cháo đã hầm xong rồi.”

“Vẫn là cháo hoa cúc?” Hấn cười ghê liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tịch Từ Yên gật đầu, “Àn, nô tỳ chỉ biết nấu cháo hoa cúc, làm cho thiếu gia chịu ủy khuất rồi.” Hừ, trước kia chỉ có mẫu thân mới ăn cháo nàng nấu, nay lại không duyên cớ làm cho nam tử ác liệt này hưởng đi, nghĩ đến nàng thực không cam tâm.

“Ta cũng không cần cầu nàng có trù nghệ kỹ càng, nhưng là ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng tốt.” Hấn nói thật là nhẹ.

“Nô tỳ đã biết.”

“Khụ.....”

Nghe thấy hấn ho khan khác thường, gương mặt phấn nộn của nàng vốn buông xuống theo bản năng ngẩng lên, liền nhìn thấy hấn đang che miệng, sắc mặt tái nhợt, thân mình kịch liệt run run, giống như đang chịu thống khổ thật lớn.

“Thiếu gia...” Nàng lo lắng gọi.

Thu Li Phong đột nhiên “Oa” một tiếng phun ra, ánh hoa đăng chiếu rọi vào, trên bát huyết sắc (máu) đỏ tươi làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

“Thu Li Phong...” Nàng nhanh chóng bước đến bên giường, thân thủ đỡ lấy hấn, gần thế này mới phát hiện thân mình hấn lạnh như băng, hô hấp khó khăn như tuy thời có thể tắt thở.

“Ngươi làm sao vậy?” Nàng bối rối hỏi.

Hắn nôn mửa máu tươi, thể này mới hoãn lại, khẽ cười cười, “Không có việc gì, mang giúp ta chén nước đến.”

Nàng lo lắng nhìn hắn một cái, bước nhanh mang nước lại đây, đưa cho hắn.

“Thật sự không có việc gì sao?” Nôn ra máu còn nói không có việc gì?

“Bệnh cũ.” Hắn cười có vẻ có chút mờ mịt, giờ đây nhìn hắn hơi thở mỏng manh tựa như tùy thời có thể biến mất.

“Ngươi nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Nàng dịu dàng nằm xuống, giúp hắn đắp lại chăn thật tốt, sau đó xoa người yên lặng dọn dẹp.

“Từ Yên.”

“Àn?” Vì sao thấy mặt hắn tái nhợt, nàng cũng bị dọa cho lạnh hết cả tay thể này?

“Chuyện xảy ra đêm nay không được nói với bất luận kẻ nào.”

“Nga.”

Thu dọn xong chỗ huyết hắn vừa nôn ra đi ra ngoài, nàng lại quay lại trong phòng.

“Ngươi thật sự không có việc gì sao?” Nàng cố giữ vững trấn định đến bên người hắn ân cần hỏi.

Nhìn nàng con người hàm chứa lo lắng, Thu Li Phong trong lòng ấm áp, suy yếu lắc đầu, “Ở lại đây giúp ta được không?”

Hơi hơi chần chờ trong chốc lát, nàng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lại xoa người, đi ra ngoài lấy thêm chăn, sau đó cẩn thận đắp lên người hắn, vừa rồi thân mình hắn hào lạnh, thật lạnh như băng.

“Xem ra ta đúng là không thể béo lên được, thật sự vất vả cho nàng đêm khuya hâm cháo cho ta.” Nôn ra máu một lần như vậy tổn hại thân mình rất nhiều, cứ vòng qua vòng lại như vậy, cho nên vô luận hắn ăn bổ thể nào, cũng luôn luôn gầy yếu mà đơn bạc như vậy.

Tịch Từ Yên nhíu mày, cẩn thận hỏi, “Ngươi có từng xem qua đại phu chưa?”

“Đã xem qua, chính là bệnh cũ năm xưa, được cũng vô hiệu.”

Hắn bắt quá mới có hai mươi lăm, hai mươi sáu là cùng, tại sao nói chuyện khẩu khí lại giống như lão già chập tối gần đất xa trời như vậy? Nàng thực xác định không thích cách nói chuyện hiện tại của hắn, cho dù có bị hắn đùa giỡn cũng so với nghe thấy ngữ khí hiện tại của hắn thoải mái hơn nhiều.

“Cho tới bây giờ ta chưa có từng nghe qua người ta nói ngươi có bệnh cũ.” Nàng có chút hoang mang.

Hắn cười cười, không nói chuyện, trên giang hồ người ta chỉ biết là Ngọc Kiếm công tử phong thái nhanh nhẹn, võ nghệ siêu quần, lại tuyệt không biết hắn có bí ẩn như vậy.

“Thiếu trang chủ...” Lam Đồng Sinh đang nói thanh âm bỗng im bặt, đứng ở cửa nhất thời không biết nên lặng lẽ lui ra ngoài hay vẫn là đơn giản đi vào.

“Buông tay!” Tịch Từ Yên mặt đỏ bừng, đang vội vã muốn chết mau chóng thoát khỏi con sói xấu xa đang ôm mình. Nàng không nên nhất thời mềm lòng, nam nhân này dù chỉ còn một hơi thở cũng nhất định sẽ treu đùa nàng, hơn nữa bây giờ còn bị người ta “bắt kẻ thông dâm trên giường”, thực sự là hết đường chối cãi.

Thu Li Phong mặt không đổi sắc nhìn hảo bằng hữu đang đứng ở cửa, mỉm cười nói. “Lam huynh có việc gì sao?”

“Khu..... Ta nghĩ nên để lần khác đến đi.” Nhìn tư thế đầy ái muội của bọn họ, tựa hồ vừa bị hắn làm hỏng chuyện tốt rồi.

Nhìn thấy Lam Đồng Sinh không nhìn được cười nhưng vẫn cố nhịn làm cho bóng dáng run run, Tịch Từ Yên bỗng nhiên hiểu được sự trong sạch của nàng xem như hoàn toàn bị huỷ ở trong tay cái tên nam nhân họ Thu tên Li Phong này.

“Từ Yên a, thân mình nàng thật ấm áp.” Hắn lười biếng đứng lên ôm lấy nàng từ sau lưng, lại xảo quyết làm cho nàng không thể thoát thân, chỉ có thể xấu hổ dán sát vào hắn.

“Chỉ cần không phải người chết đều thực ấm áp.”

“Nhưng là, thân mình ta đêm qua thực lạnh.”

Nàng bắt đầu cảm thấy mình đúng là tổn hại thừa lời, đúng vậy, chính là bởi vì đêm qua hắn uống canh gừng xong nhưng thân mình vẫn không ấm áp thêm chút nào, làm nàng nhất thời mềm lòng cùng hắn đồng giường, nhưng vẫn là cách y cách bị nha (là cách qua quần áo với chân đó), ai ngờ sáng nay tình lại phát hiện chính mình không biết bị hắn ôm vào lòng từ lúc nào, đang định đập hắn xả giận một phen, chưa kịp động thủ thì đã bị Lam Đồng Sinh

vừa vịn đứng ngoài cửa, hết thấy việc này thật sự là khéo đến chết tiết a.

“Người không cần được một tác lại muốn tiến một thước.”

Hắn cười cười, “Ta thực thích ở trên người nàng được một tác lại muốn tiến một thước, trời đã bắt đầu mùa đông, không bằng nàng liền mỗi đêm giúp ta làm ấm chân đi.” (Min: kinh dị thật ==)

Nàng nghe vậy giận tím mặt, hai tay đang giờ lên đánh hắn, nhưng ánh mắt lại dần dần liếc đến vết máu trên áo hắn, lại nghĩ đến tối hôm qua hắn nôn ra máu như vậy, làm nàng không có biện pháp nhẫn tâm đánh tiếp. (Min: chẹp chẹp, vừa kêu không được mềm lòng xong... Yên tỷ: *liếc mắt* ta không muốn sát phu nha...)

Thu Li Phong thấy vậy ý cười trên mắt càng thêm đậm, dùng sức đem nàng hướng đến mình, buộc nàng nhìn hắn, miệng hắn dán vào vành tai của nàng khéo léo thấp giọng nói: “Thấy nàng luyện tiếu ta như vậy, ta thật cao hứng” Đây là phải là cho thấy trong lòng nàng có hắn không?

Đáp lại của nàng là khuỷu tay dùng sức huých vào sườn thắt lưng của hắn, khiến cho hắn chịu đau mà buông tay, thế này nàng mới có thể đứng dậy.

Hiện giờ không cần soi gương nàng cũng biết chính mình bây giờ nhất định tóc tai hỗn độn, có giải thích thế nào cũng không ai tin, tình hình tựa như trước đây nàng trong lúc vô ý quấy rầy đến lão cha và các di nương thân thiết là giống nhau.

“Ta đến tốt cùng là làm sao đắc tội người. Người nhất định phải bắt nạt ta như vậy?”

“Từ Yên...” Nhìn thấy trong mắt nàng nổi lên nhiều điểm thủy quang (tỷ sắp khóc, đại hồng thủy rồi), trong lòng hắn hoảng hốt, vội vàng xoay người nhảy xuống giường, “Ta chỉ là đùa giỡn một chút thôi, đừng khóc...” Nghĩ đến nước mắt của nữ nhân đối với hắn trước kia không hề có tác dụng nhưng khi hắn nhìn thấy những giọt lệ quang chớp động trong mắt nàng, tâm hắn lại có từng trận co rú thật nhanh.

“Đùa giỡn?” Nàng cắn môi trừng mắt nhìn hắn, chuyện liên quan đến danh dự của nữ tử như vậy mà hắn nói đùa giỡn?

“Bởi vì khi nàng tức giận biểu tình thực đáng yêu.”

Mắt hạnh nghe vậy càng trừng lớn, nói cách khác vì hắn muốn xem bộ dáng “Đáng yêu” khi tức giận của nàng, hắn liền lấy việc chọc giận nàng làm vui? (Min: một thú vui vô cùng tao nhã...)

“Thu Li Phong... nếu ta mà muốn ở bên cạnh người thêm một khắc nào thì liền mang họ người.” (ý nói việc không bao giờ xảy ra...)

“Gã cho ta tự nhiên sẽ theo họ của ta.” Hắn vô cùng tự nhiên nói.

“Mơ tưởng!”

Không khí trong phòng có chút quái dị, người đứng ngoài chờ đã lâu nhưng hai vị trong phòng hình như còn chưa nghĩ đến dừng lại.

“Thiếu trang chủ...” Lam Đồng Sinh có chút chần chờ, thậm chí có thể nói là có chút xấu hổ.

Thu Li Phong mày rậm khẽ nhếch, bất động thanh sắc chờ nghe hắn nói. (là không nói gì, sắc mặt không đổi ạ)

Lại thở sâu, hắn cố lấy hết dũng khí thẳng tắp chống lại tuấn nhan hình như có chút gầy đi kia, “Chúng ta còn có việc cần phải làm, thiếu trang chủ vẫn nên thanh tâm quả dục một chút cho thoả đáng, để tránh liên lụy thân mình.” (Min: hahaha, hiểu lắm thậm tệ rồi nha...)

Ánh mắt Thu Li Phong xẹt qua một tia mê hoặc khó hiểu sau đó bỗng nhiên lập tức thanh tỉnh. Bởi vì mấy ngày ngay Từ Yên vẫn ở cùng phòng với hắn để tiện chiếu cố hắn, thế nhưng lại làm cho người ta nghĩ lầm hắn quá mức “miệt mài” với nàng rồi, không hiểu sau khi nàng biết chuyện này sẽ có loại biểu tình gì. (Min: Lam ca trí tưởng tượng thật là @@...)

“Lam huynh trưởng là...” Mắt hắn chợt loé (Min: sao cứ loé hoài vậy, ca thật nham hiểm), đôi môi không nhịn được cong lên, hắn nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng hít thở dồn dập, xem ra nàng đã nghe thấy hết rồi, vì thế lời sắp nói liền chuyển, “Lam huynh bản khoản đúng a.”

Tịch Từ Yên đứng dưới gốc liễu ngoài cửa sổ sắc mặt trắng xanh, đối với cách nói vô cùng lập lờ của người nào đó vô cùng căm tức, còn đối với viên còn lại vụ oan hiềm nghị lại nổi trận lôi đình.

Chính là một bụng hoá không có chỗ phát tiết, cái người đáng giận nào đó lại vẫn gương giọng gọi tên nàng....

“Từ Yên, nàng ở nơi nào?”

“Đến đây.” Nàng tức giận một hồi.

Trong phòng liên tiếp phóng đến một đạo ánh mắt tiểu tựa phi tiểu để nhìn nàng, khiến nàng tâm hoá càng bùng nổ, chỉ đứng ở cạnh cửa, không có tiến thêm bước nào. “Thiếu gia có gì phân phó.”

Hắn thật sâu liếc mắt nhìn nàng một cái, ha, bộ dáng này vừa nhìn đã biết nàng tức giận rồi. “Ta có chút đói bụng.”

“Nô tỳ đi lấy chút điểm tâm đến.”

“Ta thích nàng tự tay làm.”

Nàng đang cước bộ dừng lại, hơi hơi cắn chặt răng, hẳn là không thể để nàng thanh thân chút nào phải không?

“Nô tỳ đi làm.”

“Từ Yên, nàng gần nhất thoát nhìn là mượt mà hơn so với trước kia một chút.”

Hấp khí lại hấp khí, nàng rất tin nếu không phải có ý tưởng dù chết cũng phải báo ân của sư phụ, chính mình khẳng định sẽ bị ân nhân của sư phụ cấp làm cho tức chết.

Không muốn nghe thấy hân ác ý khiêu khích càng nhiều, nàng cước bộ nhanh hơn đi hướng phòng bếp của khách điểm.

Trên đường, con người trong trẻo như nước nhìn thấy tạp công (người làm việc vặt) trong khách điểm nhắc tới lão bản (ông chủ) trong lúc miên hoa tức liễu (ý nói làm việc nam nữ) do quá sức mà bây giờ thân cốt vẫn còn suy yếu, bỗng nhiên ánh mắt ai đó sáng lạn như sao, khoé môi khinh mạn cười, trong lòng đã có chủ ý.

Đêm lạnh như nước, bầu trời đầy sao.

Một bóng đen rất nhanh xẹt qua mái nhà, giống như một trận Thanh Phong(gió mát).

Lam Đồng Sinh đang chuẩn bị đi ngủ, quần áo mới thoát được một nửa, người đột nhiên mềm nhũn đổ xuống cạnh giường.

Cửa sổ “Cách” một tiếng vang nhỏ, một đạo thân ảnh nhảy vào trong phòng, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, đưa hân bao vây lại,

Sau đó người vừa bước vào khiêng đầu vai của Lam Đồng Sin, da thịt lỏng lẻo làm cho vẻ mặt người nào đó nhăn lại, hai tròng mắt lộ ra vẻ chán ghét. Thật nặng!

Dưới chân thi triển khinh công bay lên mái nhà, lướt đi nhanh chóng, không lâu liền đi vào một chỗ oanh ca yến hót (thì là kỹ viện đó) trong thành.

“Công tử yên tâm, ta nhất định sẽ cho các cô nương xinh đẹp nhất đem vị đại gia này hầu hạ vui đến quên cả trời đất.” (Min: Tỷ trả thù vụ Lam ca vu oan hồi sáng, hảo đáng sợ...). Bà chủ thanh lâu cho rằng mình trang điểm rất xinh đẹp trong tay cầm khăn vẩy qua vẩy lại, hướng đến nam tử áo trắng có khuôn mặt vô cùng tuần tú cam đoan.

Hơi hơi nhú mi, Tịch Từ Yên phấn thành nam trang có chút không khoẻ. Bà chủ này đến tột cùng là trả bao nhiêu phần trên người vậy, thật là muốn hại chết nàng! Không dấu vết lui ra sau một bước, nàng gật đầu, “Cứ làm cho tốt nhất đi, mặc kệ người dùng phương pháp gì, tóm lại nhất định phải làm cho hân cạn kiệt thể lực.”

“Không thành vấn đề.” Bà chủ mỉm cười từ từ nhìn đồng vàng bạc thật lớn ở trên bàn kia.

“Nếu ba ngày sau ta nhìn không thấy hiệu quả, như vậy thực xin lỗi.” Nàng thân thủ cầm lấy một thỏi vàng ròng, “Mấy thứ này toàn bộ ta sẽ thu hồi.”

“Yên tâm yên tâm, nhất định sẽ không xảy ra sơ suất gì cả.” Món ngon tới miệng rồi tuyệt đối không thể để nó bay đi mất, cái loại không từ thủ đoạn là nàng am hiểu nhất.

“Vậy là tốt rồi.” Tịch Từ Yên gật đầu.

Tiếp theo nàng xoay người rời khỏi sương phòng, những chốn như thế này nàng nửa khắc cũng không muốn ở lại thêm.

Tịch Từ Yên không chút dấu vết nhanh chóng muốn ra khỏi thanh lâu, nàng bước nhanh xuống dưới lầu, đang muốn đi khỏi, chợt lại nghe thấy tiếng người mà dừng lại cước bộ.

“Tiểu thư quả nhiên là tuyệt sắc chốn nhân gian.”

Thanh âm này... thân thể của nàng cứng đờ như người chết, đáy lòng một cỗ hỏa (lửa) bắt đầu bốc lên mạnh mẽ.

Nàng yên lặng không phát ra tiếng động lại gần, cửa sổ nơi này chỉ được ngăn bằng giấy, nàng thân thủ lấy một ngón tay chỉ chỉ (nhất dương chỉ ^^~), sau đó căng mắt nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy hình ảnh Thu Li Phong tuần mỹ vô trù đập vào mắt, trên đùi hân còn có một vị nữ tử yêu mị hương điểm mê người đang ngồi, mười ngón tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve hân, trước ngực rất tròn cũng không ngừng cọ xát vào hân.

Cắn chặt răng, Tịch Từ Yên phẫn nộ không thôi! Uống công nàng lo lắng cho thân thể hân, hàng đêm hàm bao nhiêu thuốc bổ, vậy mà hân còn dám đến đây tiêu hao tinh lực.

Ông tay áo vung lên, nàng tức giận quay đầu mà đi.

Đi ra khỏi cửa lớn của kỹ viện, gió đêm thổi mạnh, vì thế mà mấy mùi phấn son đậm đặc cũng không khỏi phai nhạt dần đi, nàng hít mấy hơi thật sâu, chần chờ một lát, sau đó chuyển hướng đi tới cửa sau của kỹ viện, nhìn chung quanh không có người, mới phi thân lên thượng phòng.

Dựa vào trí nhớ của mình nàng tìm được gian phòng kia, dùng ngón chân lần nửa đám thùng một lỗ trên cửa sổ, theo đó mò mịt quan sát từng cử động của đôi nam nữ ở trong phòng.

“Công tử, rượu giao bôi này nhất định phải uống.”

“Lời của mỹ nhân đương nhiên tiểu sinh phải nghe theo.”

Tịch Tử Yên hồ nghi nhìn kẻ đang ý cười dào dạt kia, nụ cười này thật lạnh, trên mặt tuy có cười, nhưng trong mắt lại là một mảnh thanh băng, hơn nữa nàng còn thấy những cử chỉ thân thiết của hắn có chút cứng nhắc. (Min: vâng, đâu có tự nhiên như khi ăn đậu hũ của tỷ đâu...)

Đến tận cùng thì hắn tới nơi này làm gì? Phần nọ lúc trước chậm rãi lắng đọng lại, những điểm khả nghi trong lòng lại bắt đầu bùng nổ.

Cánh tay của mỹ nhân giống như con rắn quấn lấy hắn, Thu Li Phong chính là thân nhiên cười ôm lấy, chén rượu trong tay lại chặt chẽ đưa lên môi của nàng.

“Rượu này uống qua như mang theo một cỗ hương ngọt thấm vào lòng người, ta thấy vẫn là mời tiểu thư uống trước một ngụm.”

Mỹ nhân kia lại giống như đang nhấn mày lại tựa như không liếc mắt nhìn hắn một cái, cái liếc mắt này có thể làm người ta động lòng, thấm vào xương cốt của mỗi người, bàn tay mềm mại lại đưa chén rượu đến môi Thu Li Phong, sẵn giọng, “Gia làm gì phải cẩn thận như vậy đâu, rượu này lại không có hạ dược gì.”

(Gia: là một cách xưng hô với chủ nhân a, ta thấy mấy kỹ nữ hay xưng như vậy lắm...)

“Phải không? Thế nhưng tại sao ta đây lại có thể xuân tâm nhộn nhạo đến muốn một ngụm ăn hết người?”

“Gia nếu thật sự xuân tâm nhộn nhạo, làm sao có thể còn ngồi nghiêm chỉnh cho đến bây giờ?”

Hai người kia đều tuyệt đối ngoài miệng và tâm tư khác nhau, Tịch Tử Yên rất tò mò muốn biết rốt cục là bọn họ còn muốn diễn kịch đến khi nào.

“Chúng ta chỉ tính gần nhau lấy lệ như vậy thôi sao?” Hắn khoi mào trêu đùa, tay cầm lấy cằm của mỹ nhân.

“Ta muốn cũng không chỉ thế này thôi đâu.”

“Nga?”

“Đêm nay còn dài, phù dung trường ẩm, chúng ta không bằng làm một đôi uyên ương giao hoan, cá nước chơi đùa.” (Min: @_@)

Tịch Tử Yên nghe thấy đoạn đối thoại của đôi nam nữ trong phòng, mặt đột nhiên nóng bừng lên, rất muốn rời đi, không hề muốn tiếp tục nhìn trộm nữa.

“Thật sự là làm cho người ta tâm ngứa khó nhịn a.....” Tay hắn đẩy sa y che thân mỏng manh của nữ tử xuống, còn tiếp tục đẩy cái yếm nhỏ ra.

Từng mảnh sa y cứ như vậy chậm rãi rơi xuống đất, ánh mắt Tịch Tử Yên cũng không nhịn được dời về phía ánh trăng sáng trên bầu trời. Nàng vẫn là không có cách nào nhìn tiếp.

Tất tất tốt tốt... tiếng thoát y trong phòng truyền đến, môi nàng nhất thời mím chặt, dùng sức kìm lại ý định mãnh liệt muốn dời đi.

Hốt, “Phanh” một tiếng kì lạ vang lên làm cho nàng kinh ngạc nghi ngờ một chút, chạy nhanh lại chỗ cũ nhìn vào trong phòng.

“Thu Li Phong người thật ti bỉ—”

Đi? Cái gì xảy ra vậy?

Áo trắng như tuyết, Thu Li Phong tựa như một vị tiên nhân tái thể cười yếu ớt đứng ở trong một góc phòng, trong tay đang cầm một đồng quần áo nữ tử, “Đâu có, người kì lạ ti bỉ ở đây chỉ có vị Liễu hộ pháp đang trấn trụ mà thôi.” (Min: ca nói như không liên quan, thế ai lột của người ta hả...)

“Người có biết ta là ai?” Nữ nhân khó có thể tin.

Hắn vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt như trước, “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tại hạ cũng thật khó có thể tin tưởng Liễu hộ pháp của Ma giáo lại có xuất thân từ chốn thanh lâu.”

“Khánh khách.....” Liễu Hiệp đột nhiên phát ra một trận cười to nhưng cũng không kém phần kiêu mị, “Thu công tử nếu thật sự muốn cùng ta hoàn thành chuyện tốt này, như vậy lại đây nha, dù sao ta hiện nay y phục cũng không còn, muốn phản kháng cũng là việc vô bổ.”

Người chỉ là không có quần áo, cũng không phải là bị trói chặt tay chân nha, còn nói vô lực phản kháng? Tịch Tử Yên nghe vậy khinh thường bĩu môi, hiện tại nàng có thể khẳng định cái gì Liễu hộ pháp này đang thêm nhỏ dài sắc đẹp của người nào đó. (Min: Còn ta khẳng định tỷ đang ăn dấm chua...)

Thu Li Phong đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, ngữ khí ảo não nhưng nghe có vẻ vô cùng thành thật, “Tuy rằng hộ pháp muốn làm nốt chuyện vui, nhưng nề hà ở chỗ da mặt ta thật mỏng,”

Da mặt của người mỏng? Nếu không sợ bại lộ thân hình, Tịch Tử Yên đã muốn cười to ra tiếng!

“Trò hay tan cuộc, bằng hữu ở phía trên còn không xuống dưới?”

“A!”

Nghe tiếng, Thu Li Phong ý cười càng sâu sắc, ánh mắt hơi hơi nghiêng ngẫm nhìn về phía nóc nhà.

“Tử Yên a, nếu nàng thực sự đối với việc nam nữ tò mò như vậy, thiếu gia ta cũng không phải là không thể cho nàng được thỏa mãn, không bằng chúng ta trở về ném thư tư vị đó một chút có được không?”

Hai phiến mái ngói từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào mặt người nào đó đang nói chuyện.

Dễ dàng tránh được, ý cười trên mặt người nào đó không những không giảm mà ngược lại càng tăng, “Da mặt như vậy còn muốn học người ta rình coi kĩ thuật bí mật chốn khuê phòng a?!”

“Thu Li Phong...” Nàng muốn điên rồi, nàng căn bản hẳn là không muốn nhìn thất ánh mắt hân bây giờ nên liền quay đầu chạy lấy người!

“Biết nàng da mặt mỏng, loại sự tình này chúng ta trở về đóng cửa chậm rãi nghiên cứu thì tốt lắm, hiện tại nàng vẫn nên là xuống dưới đây giúp Liễu hộ pháp mặc quần áo quan trọng hơn.”

“Thiếu gia nếu có thể giúp người ta thoát ý, hẳn là sẽ không ngại giúp người ta mặc vào cũng tốt.” Nàng đổi.

Đáy mắt Thu Phi Phong ý cười như cỏ dại mọc tràn lan, thật cao hứng khi có thể nghe thấy loại ngữ khí mang tính sát thương cao như vậy, nghĩ đến nàng hẳn cũng không phải là vô tâm với hắn đi.

“Ta là thiếu gia, nàng hẳn là phải nghe lời của chủ tử chứ?”

“Hừ!” Nàng ngay từ đầu liền đã sai lầm rồi, việc nàng vào Thu gia làm nha hoàn là sai lầm lớn nhất cả đời này của nàng.

Sửa sang lại một chút tâm tình, Tịch Tử Yên theo cửa sổ nhảy vào trong phòng, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía mỹ nhân hương diễm đang nằm trên giường, thanh âm lạnh lẽo lắm lắm, “Hừ, không có được đáng người đẹp như cửu nương của ta đâu.”

“Ha ha.....” Hắn nhin không được, tuy rằng đã sớm biết nàng có rất nhiều lời nói kinh người.

Hắn thật là nhặt được trân bảo vô giá a!

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây dừng lại trên người người đang đi tới, sắc mặt tái nhợt, quanh mắt có viền đen thâm quầng, con hai mắt thì âm đạm vô thần, cước bộ có chút phù phiếm, làm cho người ta có cảm giác hắn vừa bị người ta vét sạch thân mình.

“Đã trở lại?”

Một tiếng nói thân nhiên ân cần hỏi thăm, lại làm cho Lam Đồng Sinh đang đứng dựa vào bóng cây nghỉ ngơi như bị điện giật bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lam Đồng Sinh tưởng tượng thấy chính mình giờ đây toàn thân vô lực, còn Thu Li Phong đang đứng đón gió tình thần lại sáng láng, thần thanh khí sảng (thanh: thuần khiết, sảng: sảng khoái. Ý nói anh Phong nhà mình thanh cao thoát tục a...)

“Ách, đúng, đúng vậy.” Hắn xấu hổ đáp lại.

“Phù dung trưởng ẩm, đêm đẹp khổ đoàn a.” *

(*:bên trong rèm hoa ấm áp, đêm xuân ngán ngủ: ý nói thời gian mây mưa sao ngán quá!)

Bỗng nhiên âm thanh như tiếng thở dài từ sau lưng vang đến, hai nam nhân quay đầu, liền thấy Tịch Từ Yên đứng dưới bóng cây, ánh sáng sắc sỡ chiếu rọi lên tà áo trắng như tuyết trên người nàng, khiến cho xung quanh nàng như tỏa ra một vầng hào quang kỳ lạ, lúc này khóe mắt nàng mang theo sự ấm áp, bờ môi mang ý cười, vẻ mặt sâu xa đầy hàm ý.

Những lời này..... Lam Đồng Sinh nghe xong bưng tỉnh đại ngộ nhìn nàng, Tú bà nói người dẫn hắn đến kiển là một ngọc diện thiếu niên thấp hơn hắn, Thu Li Phong mặc dù gầy, nhưng thân hình có thể cao hơn hắn một cái đầu còn thừa, mà nếu không phải Thu Li Phong, vậy chỉ có thể, có thể là.....

Nhưng là nàng vì sao phải làm ra loại sự tình này? Hắn có gì đắc tội nàng sao? (Min: hừ, vu oan hủy hoại danh tiết của người ta còn không phải tội a...)

Thu Li Phong suy tư một chút, sau đó sự kinh ngạc hiện lên trên ánh mắt, độ cong nơi khoé miệng chậm rãi giờ lên.

Còn Lam Đồng Sinh lại nghĩ, sau này mặc kệ như thế nào, lần giáo huấn này làm cho hắn quyết định từ này vẫn là cách ra hai người này một chút để tránh tai họa.

“Ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút.” Lam Đồng Sinh cơ hồ như chạy trốn chết.

“Từ Yên, đây là nguyên nhân mà nàng tới thanh lâu sao?” Thu Li Phong nhíu mày cười, hàm chứa vài phần trêu tức nhìn nàng.

Tịch Từ Yên cúi đầu thu lại ánh mắt, tỏ vẻ mờ mịt, “Nô tỳ không hiểu thiếu gia đang nói gì.”

Hắn cười ha ha, bước đến gần nàng hơn, thấp giọng nói: “Trên đời này chỉ sợ không ai so với nàng hiểu được lời vừa rồi.”

Nữ nhân, nhất là nữ nhân ghi hận tâm trọng (thù dai ^^) một chút cũng không thể đắc tội, nếu phải trường hợp không thể không đắc tội, thì tốt nhất đừng cho nàng biết là ai đã hạ thủ.

Nàng đáp lại hắn là vẻ mặt càng thêm “không biết”.

Mà điều này làm cho hắn cười càng vui thích, Lam huynh đáng thương của hắn, mấy ngày qua chắc là mệt mỏi quá nhiều nên giờ không còn chút sinh lực nào.

“Anh hùng chết trong ôn như hương, quả không sai a.”

Ánh mắt hắn dừng ở trên ống tay áo của nàng, tiếng cười đột nhiên im bật, chỉ thấy áo bào trắng không nhiễm chút bụi trần đang bay lên trong gió, ánh sáng loang lổ xuyên qua kẽ lá thoảng chiếu rọi một góc nội thất (áo trong).

“Đã nhiều ngày nay nàng trốn ta như trốn ôn dịch, như thế nào hôm nay lại chủ động tới gặp ta?” Hắc bất động thanh sắc hỏi.

“Thiếu gia cũng đã từng nói qua chính mình bộ dạng ngọc thụ lâm phong, liễu lạc phong lưu..... Như vậy nô tỳ làm sao có thể tránh thiếu gia như rắn rết cho được?”

Tốt lắm! Công phu mắng chửi người của nàng càng ngày càng cao thâm, mượn lời hắn càn rỡ để châm biếm lại hắn, lại còn tiện thể tặng cho hắn biểu tình “hoang mang vô tội”.

“Nói cũng đúng, những người nổi tiếng như ta đây quả thật không có nhiều lắm.”

“Đúng vậy.” Mặt phấn đang cúi hạ ần ần run rẩy.

Thình lình hắn cầm tay nàng lên, nàng kinh ngạc ngẩng đầu.

“Xảy ra chuyện gì? Thấy nàng vẻ mặt không hiểu, hắn lại nói: “Tay áo của nàng sẽ không phải là chính mình tự cắt đi.”

Tịch Từ Yên nhìn theo ánh mắt hắn xuống tay áo bên trái, đúng là có vết cắt, nàng thần nhiên nói: “Nô tỳ không có nhân hạ như vậy.”

“Nga?” Hắn chờ đáp án của nàng

Nhẹ nhàng rút tay về, nàng không dấu vết thối lui hai bước, để ra khoảng cách giữa hai người.

Trầm mặc, một dòng trầm mặc kéo dài.

Thu Li Phong mày rậm chậm rãi nhíu lại, không thể tin nàng cứ nhiên không nói tiếp như vậy, xem ra bọn họ còn cần phải bồi dưỡng lại mức độ ăn ý.

“Vậy đến tội cùng là ai nhân hạ như vậy, cắt qua tay áo thị nữ đáng yêu của ta thế?” Hắn truy vấn.

Nàng nâng mặt lên, biểu hiện rất không kiên nhẫn, “Việc này không quan trọng.”

“Chẳng lẽ phải để người ta cắt qua hết vạt áo của nàng, cảnh xuân lộ hết ra ngoài thì mới thành quan trọng sao?”

“Người.” Nàng trợn mắt nhìn.

Thu Li Phong ánh mắt chớp nhoáng buộc chặt, thân thủ cầm mái tóc dài mượt như tơ của nàng lên, phát hiện ra sau tóc có đoạn nhỏ bị cắt, giống như bị người ta dùng một vật rất nhọn mà cắt.

“Còn cái này?”

“Hôm nay phong (gió) thật lớn.” Đột nhiên làm cho nàng cảm thấy có chút lạnh.

“Kiếm phong, đao phong hay là chưởng phong?” Hần không hề tao nhã đậm cười, tuần nhan càng buộc chặt.

Tịch Từ Yên không được tự nhiên nghiêng người, “Thiếu gia vẫn là nên quan tâm chính mình một chút đi.”

“Ta?”

“Đúng.”

Mày kiếm giãn ra một chút, ý cười một lần nữa hiện lên trên môi rất mờ ám, “Là ta rước lấy phiền toái?” Hần khẳng định.

Nàng im lặng mà chống đỡ.

“Là ai có bản lĩnh như vậy, chọc cho tiểu Từ Yên của ta giận tím mắt như thế?”

Nàng không để ý đến hần, nhắc chân tính trở về phòng.

Hần cũng không ngăn nàng, chính là mang theo ánh mắt nghiền ngẫm nhìn nàng, “Người kia kết cục như thế nào?”

Nàng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi, “Thiếu gia sao không chính mình đến phòng bếp xem.”

“Ta nhất định đi.” Hần vui vẻ nhận lời, thậm chí không đợi đến khi nàng tiến vào phòng trong, liền khẩn cấp nhắm hướng phòng bếp của khách điểm mà đi đến.

Khách điểm này gần đây vừa trang hoàng một gian hòng bếp rất lớn, còn phòng bếp cũ Ngô chương quỳ tính đem trở thành phòng để cũi, bình thường hay khoá lại, để tránh cho những người tạp vụ tiến vào.

Khoá cửa của phòng bếp bị vứt ở một bên, hần vừa vào trong chỉ thấy vài nữ tử bịt mặt đều đứng ở tư thế thẳng bất động, có dùng từ ‘áo rách quần manh’ cũng không đủ để hình dung bộ dạng rách nát của các nàng giờ phút này, gió thổi qua có cảm giác giống như điệu Nghê thường vũ* phiêu dật, một lần gió thổi đến làm tà áo nàng nhẹ nhàng tung bay, tạo nên một hình ảnh như ẩn như hiện, thật huyền ảo, đồng thời cũng khiến cho làn da ngọc ngà cùng cảnh xuân của các nàng nhất thời hiển lộ ra ngoài.

(*: Nghê thường vũ y là 1 điệu múa.)

Đi?

Mùi hương thức ăn thơm quá, quả thực đã khiến con sâu tham ăn trong bụng hần bắt đầu ngo ngoậy a.

Ánh mắt đảo qua phòng bếp, chỉ thấy từng mảnh bàn gỗ bị phá phân tán khắp nơi, còn có một số sợi tóc đen nhánh ở giữa, Thu Li Phong thu hồi ánh mắt, nhìn qua có vẻ thấy được, Từ Yên nhà ta thật sự là một chút cũng không chịu thiệt đâu.

Cả phòng bếp đều là một mảnh hỗn độn khắp mọi nơi, duy nhất chỉ có một cái nồi đầy một cái khăn trắng bên trên một cái lò lửa là hoàn hảo không có tổn hao gì, mùi thịt mê người chính là từ đó mà ra.

Thu Li Phong không coi ai ra gì tiêu sái đi qua bọn người bịt mặt, thân thủ tự mình xốc cái khăn lên, mùi thịt nồng đậm thoáng chốc tràn đầy trong không khí.

“Ở phía trên.”

Sá?

Hần chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt chậm rãi đảo qua vài cái nữ nhân đang lấy tư thế kì quái, còn mặt đều bị che mắt.

“Là chúng ta nói.”

Lại một lần nữa mấy nữ nhân trăm miệng một lời, khẳng định hần đoán chính xác.

“Các người có thể nói a?” Hần cười rộ lên.

“Đúng.”

“Có thể hỏi một chút các người đứng ở chỗ này đã bao lâu rồi không?”

“Hai ngày.” Thanh âm nữ nhân xót xa trả lời.

Thu Li Phong đầu tiên là sợ run một chút, về sau tươi cười sáng lạn đứng lên, “Vây cái nồi thịt kia đã hầm bao lâu rồi?”

“Hai ngày.”

Tốt lắm! Hắn tin tưởng thủ đoạn chinh người của nha hoàn nhà mình đã đạt tới cấp độ cao siêu hồ ky ngàn năm, đủ ngoan! Để cho một đám nữ nhân bụng đói đã kêu vang nhìn nồi thịt, người được lại không ăn được, quả không phải do người bình thường nghĩ ra.

Nhìn nồi nước canh, mỗi hán đang mang ý cười bỗng nhiên cứng đờ, chậm chậm xoay người nhìn các nàng, “Các người bị thế này hai ngày nay không có trở về sao?”

“Không có.”

Quả thế, đáy mắt Thu Li Phong hiện lên một chút loé sáng, nhanh đến mức làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Người thấy mùi thịt bay vào trong phòng, Tịch Từ Yên kinh ngạc quay đầu.

“Canh thịt rất thơm, muốn nếm thử hay không?” Thu Li Phong cười, giơ cái nồi trong tay lên mời mọc.

Nàng có chút ngoài ý muốn nhìn nồi canh.

“Thực ngoài ý muốn nó không có tại đây hai ngày chứ gì?”

Ánh mắt của nàng chuyển hướng nhìn hắn, biểu tình trở nên thận trọng.

“Ta nghĩ người sẽ không vô duyên vô cớ trong hai ngày lại không thay bộ y phục bị phá hư kia, cho n.....” Hắn dừng một chút, khẩu khí thần nhiên, “Không chịu thừa nhận vì phải nói hành tung mấy ngày nay sao?” Hắn nghĩ nàng tránh hắn, xem ra là hắn tự mình đa tình.

Ánh mắt của nàng lại rơi xuống nồi canh, đôi mắt hạnh trong suốt lạnh nhạt nói sang chuyện khác, “Thiếu gia có thể uống nước canh này không?” Ngừ khí mềm nhẹ làm cho người ta mao cốt tung nhiên*.

(*mao cốt tung nhiên: sờn gai ốc)

“Nàng hy vọng ta uống sao?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần nghịch ngợm, “Muốn nghe lời nói thật hay không thật?”

Thu Li Phong thờ dãi, lắc đầu, “Nàng tốt nhất vẫn là cái gì cũng không cần nói.” Hắn nghe xong nhất định sẽ rất thương tâm. (Min: thật sáng suốt a...^^)

“Các nàng đi rồi sao?”

“Xem ra nhất thời vẫn không đi được.” Thủ pháp điểm huyết của nàng cực kỳ quái dị, hán hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy còn chưa gặp qua, tự nhiên cũng không có cách giải.

Nàng khẽ nhượng mày liễu, “Thiếu gia tựa hồ tiếc hận thay cho các nàng a?”

Hắn từ chối cho ý kiến, “Bất luận kẻ nào đối mặt với mỹ vị lại đói bụng hai ngày đều đáng được thương xót.”

“Mà nếu là mỹ vị bỏ thêm độc, như vậy bị đói một chút có lẽ vẫn tốt hơn nga.”

“Cũng nói đúng, may mắn ta không uống.”

“Thiếu gia luôn là người không tham ăn.”

Hắn ho nhẹ một tiếng, đem đôi mắt có ý cười nhìn về phía nàng, “Từ Yên, vô luận ta nghe như thế nào, lời này cũng không giống như khẳng định nhân phẩm của ta.”

“Đa nghi vẫn là thói quen của thiếu gia.” Nàng sáng khoái nói lời nhạét.

Hắn nhần mi, “Nhưng, hiện tại con sâu trong bụng ta lại bị nồi canh này câu dẫn, nàng nói làm thế nào mới tốt?”

“Việc này rất đơn giản a.”

“Nga?”

Tịch Từ Yên từ túi thêu bên hông lấy ra một viên thuốc màu đen thả vào trong nồi đun nước, viên thuốc tan rất nhanh, nàng lại cầm lấy thìa khuấy một chút, sau đó hướng hần thân nhiên cười, “Hiện tại có thể ăn.”

Hần tựa tiểu phi tiểu* nhìn nàng, cái gì cũng không nói.

(*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Một lúc sau, nàng bị nhìn có chút không được tự nhiên, mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc giữa hai người, “Ngươi như thế nào không uống?”

Thu Li Phong đem nồi canh đặt trên bàn, ngồi xuống nói, “Vốn là ta tính uống, nhưng sau khi nàng thả giải dược vào ta ngược lại không dám uống.”(Min:* hắc hắc*... là mụi mụi cũng không dám...)

“Thiếu gia vì sao nói như vậy?” Nàng thực khó hiểu.

“Cái này gọi là giả phảng chân thì thật cũng giả*.”

(*giả phảng chân thì thật cũng giả: tỷ ko hui rõ nữa, đại loại là thật giả bất phân, giả có thể là thật, thật cũng có thể là giả >_____

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ rất xa đã nhìn thấy thân ảnh đang ngồi trong lương đình, Tiểu Thái cước bộ nhanh hơn.

“Tiểu thư, nô tỳ ở khắp nơi tìm người, trời lạnh như thế sao người không ở trong phòng nghỉ ngơi a?”

Thân ảnh đang nhìn xa xa ngăn người chậm rãi quay lại, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên một chút đạm cười, “Luôn luôn ngồi một góc trong phòng sẽ buồn đến mức sinh bệnh mất.”

“Các tiểu thư khác trong phủ mỗi ngày đều ở trong phòng cũng không có ai buồn chán sinh bệnh a.”

“Hôm nay ngươi nói nhiều thật.”

“Hảo tiểu thư của ta, nô tỳ thế nhưng đã hơn nửa năm không gặp tiểu thư, nay nhìn thấy người tự nhiên liền nói nhiều hơn thôi.”

“Ngươi còn để ý chuyện đó.” Nàng trừng mắt nhìn Tiểu Thái.

“Nô tỳ vốn còn có để ý.” Tiểu nha đầu tự phụ còn ra vẻ dương dương tự đắc.

Tiểu Thái đánh giá vẻ mặt của chủ tử, thử hỏi: “Tiểu thư, ngươi có vẻ có tâm sự nga?”

Nàng cười cười, không nói, chính là thân thủ long long nghịch áo choàng.

Chủ tử hai người chậm rãi trở về, mới đi được một bước qua hành lang, đang muốn rẽ thì một tiếng rống to từ đằng sau đột nhiên truyền đến.

“Tịch Từ Yên, cái xú nha đầu nhà ngươi, đứng lại cho ta!”

“Tiểu thư...” Tiểu nha đầu kéo dài thanh âm, ánh mắt đồng tình nhìn chủ tử.

Nàng bắt đầu đi lắc đầu, chậm rãi xoay người, nhẹ nhàng không nói lời nào bước tới trước mặt nam tử trung niên.

“Cha, ta lại làm sao vậy?”

“Ngươi dựa vào cái gì mà một hồi đến liền đem toàn bộ lão bà của ta gom lại chỗ ngươi?” Nam nhân nổi giận đùng đùng.

“Nào có?” Nàng về mặt vô tội. (Min: tỷ suốt ngày bày vẻ mặt vô tội ra a, mụi thấy phải là vô số tội á...)

“Ba ngày, suốt ba ngày nay các nàng toàn đắm mình trong Như Yên tiểu tạ* của người không phải sao!” Hấn vẽ mặt đầy oán hận sâu sắc.

(* : đình nhỏ)

“Cha a, nữ nhi của cha rời nhà hơn nửa năm mới trở về, các vị mẫu thân đương nhiên là muốn đến nhìn xem ta một chút, các nàng cũng không giống cha ngài máu lạnh như vậy, đến nhìn cũng không liếc mắt nhìn ta đến một cái.” Tịch Tử Yên cũng có chút oán giận.

“Ta xem người.....” Nam tử hấp khí xong lại bật hơi, “Người ta không muốn thấy nhất chính là người!”

Tiểu Thái đứng ở một bên nhìn không được nhỏ giọng nói thầm, “Rõ ràng khi tiểu thư không có ở đây, người suốt ngày lo lắng nhắc đến tiểu thư chính là ngài, còn mới không nghĩ.”

“Nữ nhi quả thật bộ dáng không đẹp, cũng khó trách cha không nghĩ đến, liền ngay cả chính nữ nhi cũng không muốn soi gương nhiều.” Nàng hoàn toàn có thể lý giải.

Hấn lại hấp khí rồi bật hơi, “Người dám chê bộ dạng ta khó coi?” Hấn tức đến phun hỏa, nàng lớn lên rất giống hấn, nàng nói bộ dáng mình không đẹp không phải là đang ngầm mắng hấn bộ dạng xấu sao? (Mìn: *phụt*... *lau màn hình*... thế mà ta đọc câu trên cứ nghĩ tỳ ý tự ti thật... haizzz...)

“A, quên mất hai cha con ta có bộ dáng giống nhau.” Nàng làm bộ như ở giấc mộng vừa tỉnh dậy.

“Tịch Tử Yên...” Lại một tiếng rống.

“Ta ở đây, chuyện gì, cha?” Nàng cười khanh khách đối với cha hạ thấp người.

“Không được để lão bà của ta ở lại chỗ của người nữa!” Đây là mệnh lệnh.

“Cho nên nữ nhi hôm nay mới không ở trong phòng a.” Xem ra nếu nàng còn giữ nhiều tri kỉ như vậy, cha sẽ còn lão rống nàng.

Hấn tiếp tục phun hỏa, “Cho nên lão bà của ta mỗi người hôm nay gặp ta đều hỏi người đang ở đâu!”

Đến cả việc này cũng la nàng?

Tiểu Thái nháy mắt quay đầu đi buồn cười mà cố nhịn, trong phủ chỉ cần có tiểu thư là vĩnh viễn náo nhiệt, khó trách mọi người đều nhớ tiểu thư.

Cục nghẹn ba ngày rốt cục cũng rống ra, rống xong hấn cũng thấy thoải mái hơn, sau đó mới hoãn hạ sắc mặt xuống nhìn nữ nhi nói: “Cư nhiên béo hơn so với khi ở nhà, việc này cho thấy người ở bên ngoài cũng không có phải chịu khổ, tốt lắm”

“Châu tròn ngọc sáng” Bốn chữ này lại bất giác tự nhiên nổi lên trong nội tâm, Tịch Tử Yên cố gắng áp chế đi, nghĩ đến người kia nàng liền thấy thực sự hỏa.

“Về sau không cần lại đi dạo chơi cầu phúc nữa, người không có ở nhà nương (mẹ) người rất nhớ người, còn vì thế mà sinh bệnh.”

“Đã biết.”

“Còn có, không được lại phá phách lão bà của ta.” Hấn tức giận nói thêm.

“Nga.”

Nhìn theo phụ thân rồi đi, Tịch Tử Yên lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, “Tiểu Thái, cha ta có phải càng ngày càng trẻ ra hay không?”

“Đúng nha, khi rống tiểu thư vĩnh viễn vẫn là trung khí khoẻ mạnh mười phần như vậy.”

Gật đầu, nàng cho rằng phi thường có lễ, “Cho nên tiểu thư ta là hiếu nữ.” (con gái có hiếu... hắc hắc)

“Phốc.” Tiểu Thái bất giác phun ra, bật cười.

“Chậc, nha đầu chết tiệt kia.” Nàng thân thủ đánh Tiểu Thái.

Tiểu Thái cười chạy lên phía trước, “Tiểu Thái không dám, không dám.....”

Tiếng cười nhanh chóng lan ra mọi hướng trong phủ, đọng lại trong không khí Nhân vương phủ thật lâu không tiêu tan.

Lí Văn Đăng – Nhân vương Giang Bắc, người cũng như tên được phong, là nhân trung chi vương (vương gia an nhân), nhưng khi những người dân say sưa tán chuyện với nhau còn đặt cho hấn một cái tên khác là phong lưu, hấn cưới tất cả mười hai vị phu nhân, mà người người đều xinh đẹp như hoa, ôn lương uyển chuyển, không những thế mười hai vị phu nhân này lại sinh ra những nữ nhi người người đều xinh đẹp, làm cho người ta chỉ nhìn đã thèm (Mìn: Ta thật khâm phục sức khoẻ của vương gia này... hắc hắc...)

Trong phủ mọi ưu ái đều được dành cho nữ nhi của Nhân vương, năm người con tại hấn ngược lại thường thường lại bị người ta lãng quên, cho dù bọn

họ ai ai cũng bộ dáng anh tuấn tiêu sái, tức chết Pn An cũng vô dụng, ai bảo trong Nhân vương phủ luôn luôn là âm thịnh dương suy, lấy nữ vi tôn. (Nữ tôn a^^~)

Mỗi khi nữ nhân của Nhân vương xuất phủ, đội ngũ đi theo luôn rất lớn, đây cũng không phải là Nhân vương cố ý sĩ diện, mà là nữ nhân trong nhà thật sự nhiều lắm, cho dù hai người ngồi một kiệu ra ngoài cũng phải thật nhiều kiệu, cho nên về sau sửa lại thành xe ngựa to ngồi được sáu người, nhưng là đoàn xe vẫn xếp thành hàng dài như trước.

Ngày hội này, Ý Thuý am ở ngoài thành hoa mai nở rất đẹp, đoàn xe của Nhân vương phủ chậm rãi khởi hành, dẫn tới toàn bộ dân chúng trong thành không sợ giá lạnh chạy đến trên đường xem.

“Nhân vương thê nữ (vợ và con gái) lại đi thưởng mai.”

“Đứng nha đứng nha, đây là quy củ cũ a.”

“Nếu khi mùa hè họ đến biệt uyển (nói chung là nơi nghỉ mát cách biệt với bên ngoài) nghỉ mát lại còn có thể nhìn thấy mỹ nữ, hiện tại trời rất lạnh, gió quanh xe rất lớn, nhìn không thấy gì a.”

“Nhưng là vạn nhất có mỹ nữ thì nhìn thấy đâu?”

“Chính vì ít khi có thể thấy mỹ nữ cho nên mỗi lần nữ nhân của Nhân vương phủ xuất hành mới luôn luôn có nhiều người chạy đến xem như vậy thôi.”

Thật sự là một lời nói toạc ra thiên cơ a.

“Còn có nhiều cô nương như vậy cũng chạy đến xem mỹ nữ sao?” Đột nhiên có người hỏi.

“Vừa nghe đã biết các người là người từ nơi khác đến.”

Đối phương cười yếu ớt mà chống đỡ, “Đứng nha, đi ngang qua.”

“Cô nương đương nhiên là tới xem năm vị thiếu gia của Nhân vương phủ, mấy vị thiếu gia kia bộ dạng thật sự là không chê được, tuấn(đẹp) a.”

“Nga.” Hiểu được.

“Đi, công tử, người bộ dạng cũng thực tuấn lãng nha.”

Công tử áo trắng không nói thêm lời nào, lúc này, tiếng vó ngựa vang lên.

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Một tiểu nha hoàn thoạt nhìn hoạt hoạt bát bát thông minh cười ngựa từ phía sau tới, lần lượt nhìn bên trong xe ngựa kêu.

Một chiếc rèm cửa sổ của xe ngựa được xốc lên, có người ngoác ta thăm dò, “Tiểu Thái, ta ở chỗ này.”

Thân mình vị công tử áo trắng nhất thời chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng thân ảnh trong xe ngựa kia.

“Thập tam tiểu thư của Nhân vương phủ tuy rằng không phải đại mỹ nữ, nhưng là người tốt lắm, rất có duyên, chính là ông trời chưa cho nàng xinh đẹp như các tiểu thư khác, bất quá nàng lớn lên rất giống Nhân Vương gia, lại là con gái đẻ của đại phu nhân, địa vị tất nhiên là không phải nói.” Người qua đường tiếp tục bát quái. (Min: là tám pà kon ạ...)

Tiểu nha hoàn cười ngựa đi theo phía sau chiếc xe này.

“Các nàng phải đi Ý Thuý am?”

Người qua đường gật gù đầu, “Đứng nha, hàng năm vào lúc này mọi người ở Nhân vương phủ sẽ đi thưởng mai.”

“Vị Thập tam tiểu thư này đã lập gia đình sao?”

“Đâu có thể nào như vậy, đây là bảo bối của Vương gia, ngàn chọn vạn tuyển còn chưa được, ngay cả hôn ước cũng chưa có đâu.”

Mặt khác có người chen vào nói, “Đứng nha, người đi cầu thân thập tam tiểu thư bị Vương gia từ chối không biết là bao nhiêu đâu.”

“Những người này không nếu không phải là vương gia quyền thế, thì cũng là thiệt nhiều danh môn công tử, tất cả đều say mê Thập tam tiểu thư đa tài đa nghệ.”

“Đa tài đa nghệ?” Công tử áo trắng mày giương lên.

“Đứng nha, tất cả các phu nhân của Vương gia ai ai cũng có sở trường riêng, nghe nói Thập tam tiểu thư cái gì cũng đã học lướt qua, kia còn không phải là đa tài đa nghệ?”

“Nói cũng đúng.”

Nhìn đoàn xe càng lúc càng xa, vị công tử áo trắng vẻ mặt có chút sâu xa khó hiểu.

Hương cháo mê người phiêu tán trong không khí, tại phòng bếp của Ý Thuý am, một thân anh đang chuyên tâm nấu cháo, sau đó còn cẩn thận để vào nồi cháo hai đoá hoa, làm cho hương cháo dần dần lại tự nhiên có mùi hương của hoa.

“Ân, nương nhất định sẽ rất thích.”

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tịch Tử Yên cũng không quay đầu lại cười nói: “Tiểu Thái, muốn dọa tiểu thư ta thì ngươi còn chưa được đâu, mau cầm bát đến đây, ta phải mang cháo cho nương ta.”

Theo lời nói của nàng, một cái bát được đưa qua.

“Hoa mai có cái gì hảo mà phải xem, hàng năm đều xem, các nàng thưởng mai, ta hầm cháo, đội nương vừa thưởng mai xong vừa vịn có thể ăn cháo.” Múc xong mười hai bát cháo, nàng mỉm cười xoay người.

“Tử Yên.”

Nàng cả người run lên, gương mặt đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ.

Hít sâu một hơi, người tới thực thoả mãn khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc trong trí nhớ. “Ta thật nhớ mùi vị cháo nàng hầm a.”

“Thu Li Phong?!” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, thiếu chút nữa đưa làm đổ bát cháo.

Hắn thân thủ tiếp được bát, cười nói: “Cháo thơm như vậy, đánh đổ liền rất đáng tiếc.”

“Đó là cháo ta hầm cho nương của ta.” Nhìn thấy vẻ mặt hắn thập phần là thêm nhỏ dãi, nàng vội vàng mở miệng.

“Vậy thừa dịp còn nóng đưa qua đi.” Hắn đem bát đưa cho nàng.

“Nga.” Trong lòng nàng hiện giờ lộn xộn không rõ ràng, nhưng nàng cũng không cố nói cái gì nữa, bưng khay lên vội vã bước ra ngoài.

Nhìn vào trong nồi cháo, miễn cưỡng còn thừa nửa bát, hắn nhìn không được lắc đầu than nhẹ, “Thật sự phải cho vừa đúng mới tốt, nàng thật đúng là không lãng phí.” Nói đến lãng phí, làm hắn nhớ lại nụ hôn sâu làm cho nàng tức giận mà bỏ đi kia, mắt phượng xinh đẹp híp lại, chuyển thành ánh mắt thâm u mê say.

Cháo hắn còn chưa uống xong, đã nghe thấy tiếng bước chân nàng quay trở lại.

Vừa vào phòng nàng liền đóng cửa lại, sau đó quay lại theo dõi hắn.

“Ngươi tới làm gì?”

“Tìm nàng.”

Đại mi nhíu lại, “Tìm ta làm gì?”

“Nàng nói xem?” Thu Li Phong nhíu mày mà chống đỡ.

“Ta đã đem khế ước bán mình mua lại.” Nói cách khác bọn họ bây giờ không có liên quan gì đến nhau!

“Ta biết.”

“Vậy ngươi còn tới làm gì?”

“Đến xem tiểu Yên Nhi của ta a.” Hắn cười đến như gió xuân thanh khiết mà mộc mạc, chân thành không che dấu chút nào nhu tình mà bày ra.

“Thu Li Phong...” Nàng giật tái mặt.

“Hào hảo, Tử Yên, Tử Yên.”

“Ngươi rốt cuộc tới làm gì?”

“Nàng rõ ràng là biết.” Hắn nhìn nàng, thanh âm có vẻ thực khàn khàn.

Nàng bị ánh mắt nóng cháy mà thâm trầm của hắn làm cho sợ tới mức lùi dần dựa vào cửa, có chút tâm hoảng ý loạn dời tầm mắt, “Ta làm sao có thể biết.”

Hắn nở nụ cười, “Hào, coi như nàng không biết.”

Nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Bỗng nhiên một tiếng rống nổi giận vang lên. ...

“Tịch Tử Yên cái xú nha đầu, cư nhiên ngay cả phần của ta cũng không làm?”

Nàng lại hướng hắn trừng mắt, hạ giọng, “Người còn không mau đi?”

Hắn nhìn nàng một cái, cầm bát theo nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trước khi Lí Vân Đằng bước vào, Tịch Tử Yên cũng mở cửa ra.

“Của ta đâu?” Nhân vương đại nhân nổi giận dùng tay chống thắt lưng đứng ở trước mặt nữ nhi.

“Cha, nồi cháo của am ni cô rất nhỏ.” Nàng chỉ có thể cười làm lành.

“Có mà ngươi cố tình dùng cái nhỏ đi.”

“Cha ...”

Hắn bỏ qua không muốn thương lượng, “Đi làm thêm lần nữa đi, ta không chỉ muốn uống cháo, còn muốn dùng bữa.”

“Người có thể tự mình đi làm.”

“Cái gì tự mình làm, ta là cha ngươi, nói ngươi làm liền làm.” Đứa nhỏ chết tiết này, muốn ăn của nàng một ngụm cháo so với cưới vợ còn khó hơn!

“Ta Không làm, như thế nào?”

Như thế nào? Lí Vân Đằng nhin không được lại phun hoả, “Ở nhà phải theo cha, ngươi hiểu được không?”

“Ta theo họ mẹ, cho nên nghe nương là tốt rồi, nếu không chúng ta tìm ngoại công (ông ngoại) phân xử.”

Hắn lại hấp khí rồi bật hơi, “Nếu không phải năm đó ngoại công ngươi cố chấp, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi theo họ mẹ sao?” Lại còn cái lão nhân chết tiết kia nữa, hại hắn giờ đây muốn mệnh lệnh cho nữ nhi của mình cũng vất vả như thế.

“Sự thật chính là ta không phải Lí Tử Yên, mà là Tịch Tử Yên, cho nên ta không làm.” Nàng cố gắng kéo dài ba chữ cuối.

“Ta đây tìm nương ngươi đến.” Hắn buộc phải xuất đòn sát thủ cuối cùng.

“Cha,” Nàng bắt mẫn kêu, “Ngươi không thể mỗi lần đều dùng chiêu này.”

Tịch Tử Yên tức giận trừng mắt nhìn hướng phụ thân rồi đi, oán hận dậm chân, cắn răng, “Hắn làm sao giống cha a.” Nàng tức giận tự mình rít gào.

“Nói thực ra, nàng cũng rất không giống nữ nhi.” Hắn hoàn toàn ăn ngay nói thật.

“Ngươi còn chưa đi?” Nàng giật mình che miệng lại.

“Ta có nói phải đi sao?”

Nàng mím môi trừng mắt nhìn người đang ngồi trên cửa sổ, “Nơi này không phải nơi ngươi có thể lưu lại.”

Thu Li Phong đưa bát cháo cho nàng, ánh mắt lại có vẻ nhìn xa xăm, “Ta đã đi tìm nàng một năm nay.”

Ngữ khí nhẹ nhàng còn có chút băng quơ, nhưng lại đi sâu vào lòng nàng, nàng có chút kinh ngạc nhìn hắn, “Ngươi luôn luôn đi tìm ta?” Nàng nghĩ bọn họ chỉ là trùng hợp gặp mặt mà thôi, dù sao cũng đã một năm trôi qua.

Hắn không có trả lời nàng, chính là cấp nàng một cái nhìn chăm chú thật sâu.

Đột nhiên trong phòng lúc đó trở nên thực tĩnh lặng, tĩnh đến nỗi làm cho nàng thở không nổi, chỉ có thể chặt vật đem ánh mắt chuyển qua nhìn cái lò lửa đang cháy.

“Cha nàng còn đang đợi nàng làm đồ ăn.”

“Đúng vậy.....” Tịch Tử Yên ảo não vỗ vỗ cái trán. Đều do nam nhân này làm nàng gần đây tâm loạn như ma.

“Có cần giúp việc sao?”

“Làm ơn người không cần lại phiền ta.” Nàng hé ra bộ mặt đau khổ.

“Nga.” Kho môi hân nhện không được hơi hơi gió lên, chuyện làm nàng cảm thấy phức tạp lại là chuyện tốt đối với hân, là hiện tượng phi thường tốt a.

Tuyết rơi suốt một đêm, sáng sớm vừa mở cửa sổ. Lọt vào trong tầm mắt là một mảng trắng xoá.

Khoác áo lông cừu thật ấm đứng ở trước cửa sổ, Tịch Từ Yên nhíu mi, có chút thất bại thờ dài. Tại sao có thể như vậy? Từ khi từ Ý Thuý am trở về đã là năm ngày nay, hằng đêm nàng đều trần trọc không thể an ổn đi vào giấc ngủ, trong lòng có một nỗi phiền chán không hiểu từ đâu phát sinh làm cho nàng rất muốn mắng chửi người khác.

Tiểu Thái bụng chầu nước đến giúp nàng rửa mặt chải đầu.

“Tiểu thư, người đã nhiều ngày nay tinh thần rất kém cỏi a.” Tiểu Thái vừa giúp chủ tử chải đầu vừa nói.

“Phải không?” Nàng có chút không yên lòng thương thức hoa.

“Đúng rồi, đại thiếu gia vừa mời cho tiểu thiếu gia một phu tử (thầy dạy).”

“Nhanh như vậy?”

“Đúng nha, thực là trùng hợp, nhất thiếp bâng vãng đã nhận lời mời của chủ tử nhà ta, hơn nữa a...” Tiểu Thái có ý ngừng lại một chút, lại phát hiện chủ tử căn bản không có hứng thú truy vấn thêm, đành miễn cưỡng tiếp tục nói: “Vị phu tử kia bộ dáng thật vô cùng tuấn mỹ a, quả thực so với các vị thiếu gia ở trong phủ ta còn đẹp hơn.”

“Nga.” Tiếng trả lời vẫn là không chút để ý như trước vang lên.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, chủ tử hai người đi ra Như Yên tiểu tạ. (chương trước có chút thích rồi nha...)

Đi qua một hành lang gấp khúc, Tiểu Thái đột nhiên hưng phấn giữ chặt vạt áo của chủ tử, “Tiểu thư tiểu thư, người mau nhìn a, người kia chính là vị phu tử chúng ta mới mời về a.”

Tịch Từ Yên vốn chẳng có tâm tình nào nhìn cái gì mà phu tử mới tới, nhưng là thấy nha hoàn của mình quá nhiệt tình, đành phải chiều theo, không thể không ngẩng đầu liếc mắt một cái, nhưng lại làm cho nàng giật mình không thôi.

Một thân áo trắng như tuyết, vốn tưởng rằng sự sáng chói của trời đông này sẽ bị làm mờ nhạt đi, nhưng ở nơi con người ấy đứng, những bông tuyết đang bay đầy trời lại như trở thành bức nền, khiến cho hân càng thêm thanh nhã thoát tục, mà trời đất trong lúc đó, dường như chỉ còn lại một pho tượng thiên thần này.

“Thu Li Phong.” Nàng không thể không kêu lên, hân tốt cùng là muốn làm gì?

Người ở rất xa quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, mỉm cười.

“A, tiểu thư, hân đối với người nở nụ cười nga, hảo hạnh phúc.”

Khẽ mỉm môi, nàng rũ mắt xuống, “Đi thôi, đi đến chỗ nương thỉnh an.”

“Nga.” Tiểu Thái có chút lưu luyến lại liếc mắt nhìn vị nam tử đẹp giống tiên nhân kia một cái, thế này mới cất bước đuổi kịp chủ tử.

“Bác, bác.....” Thanh âm của trẻ con từ phía sau truyền đến.

Nàng thờ dãi dừng bước xoay người, sủng nịch nhìn thân ảnh nho nhỏ giống như khối cầu thịt đang lăn đến.

“Bác thơm quá.” Đưa trẻ nho nhỏ ôm lấy cổ nàng, sau đó thơm nàng, “Bác ôm ta đi thỉnh an bà nội đi.”

“Tiểu thiếu gia, người lại chiếm tiện nghi của tiểu thư.” Tiểu Thái đứng ở một bên thấy vậy giễu cợt.

“Chính là do bác thơm quá thôi.”

“Dục Nhi mấy ngày nay có nghịch ngợm hay không?” Nàng cười nhẹ véo má đầy thịt phúng phính của đứa nhỏ.

“Ta thực ngoan a, phu tử nói ta vừa ngoan lại thông minh a.”

“Phải không?”

“Phu tử, đây là Thập tam bác của ta, cũng là bác ruột của ta nga.” Đưa trẻ ngoác tay ý muốn thỉnh phu tử lại đây.

“Thập tam tiểu thư hảo.” Thanh âm ân cần thăm hỏi lại tao nhã có lễ, thập phần đúng quy củ.

“Phu tử hảo.” Nàng cũng thập phần khách khí đáp lễ.

“Dục nhi, bác nguoi ôm nguoi một chết đi, để cho phu tử ôm được không?” Thu Li Phong nhẹ giọng dụ dỗ.

Đứa trẻ nhỏ nhìn trái nhìn phải, sao đó lại nở một nụ cười ngọt ngào, “Được.”

Hắn thân thủ ôm lấy đứa trẻ từ trong tay nàng.

Ánh mắt nàng khi ấy lập tức xẹt qua một chút xấu hổ, nam nhân này tại sao dù ở thời khắc nào cũng không quên trêu đùa nàng? Cưng nhiên thừa dịp ôm đứa nhỏ mà sờ tay nàng!

Hắn lại mỉm cười như cũ, tựa như cái gì cũng chưa phát sinh, ôm đứa nhỏ đi về phía trước.

Nàng buồn bực không thôi nhìn bóng dáng hắn, thật là hết cách với hắn.

Thêu được nửa đoá hoa mai đang nở, kim thêu bất giác dừng lại trên vải, chủ nhân của bức thêu mang chút ảo não nhíu mi trừng mắt nhìn nửa đoá hoa mai kia....

Nàng làm sao có thể đem chính mình lâm vào cảnh quần bách như vậy.

Tiếng đứa cháu đang lang lang đọc sách lướt qua bên tai nàng, nhưng nàng không có nghe vào, tất cả đều là do cái ánh mắt chết tiệt kia không có lúc nào là không như mũi nhọn ở sau lưng nàng, làm nàng đứng ngồi không yên.

Vì một câu của mẫu thân “Cùng Dục Nhi đến thư phòng học bài đi”, nàng liền bị buộc phải đến trước mặt người nào đó, muốn trốn đều trốn không được.

“Bác, thật thom” (Min: ách... ta thấy đứa cháu này BT quá...)

Nàng thân thủ nhanh chóng che hai má lại, dờ khóc dờ cười nhìn đứa nhỏ đọc sách nhân hạ lại chạy đến chiếm tiện nghi của nàng, “Dục Nhi, chuyên tâm đọc sách.”

“Bác cũng không chuyên tâm thêu.” Đứa nhỏ vươn ngón trỏ chỉ chỉ, thật là kẻ tám lạng người nửa cân.

“Nói bậy.”

“Rõ ràng là tay bác nửa ngày đều chưa nhúc nhích.”

“Nguoi đọc sách của nguoi, làm sao có thể biết ta không nhúc nhích?”

Hắn cười ngây ngô, “Dục Nhi ánh mắt rất hữu dụng nên nhìn được.”

“Tiểu tử kia đúng là không chuyên tâm.” Nàng trừng mắt nhìn cháu, một bụng tức giận nhưng không cách nào phát ra được.

“Tiểu tử kia, bác nguoi thom như vậy, nguoi cũng không thể luôn đi thom nàng được.” Làm cho hắn nhìn thấy vừa giận lại vừa ghen tị, tay ngứa ngáy muốn đánh lên mông tiểu tử kia.

“Phu tử, bác ta thật sự rất thom, không tin nguoi cũng thử thom một chút đi.” Thanh âm của đứa trẻ vang lên như là hiểu được tâm tình của hắn vậy, đề nghị này tốt lắm lắm.

Tịch Tử Yên nghe vậy nhất thời đỏ bừng mặt, có thể nói là cùng hồng mai trên vải thêu kia ganh đua nhan sắc, nàng trách mắng: “Dục Nhi...” Tên tiểu quỷ chết tiệt.

Thu Li Phong nhin xuống xúc động cười, ho khan một tiếng, “Dục Nhi, phu tử không thể thom bác nguoi.” (Min: thật hả ca... hôn cũng hôn rồi... thom này có là gì đâu??? Phong ca: nguoi nói rất chuẩn a... là ta làm bộ thể thôi... ^^~)

“Vì sao? Bác thom như vậy.” Tiểu tử kia vẻ mặt không hiểu gì.

“Bởi vì nam nữ có khác.”

“Nhưng nếu nguoi không thom một chút, nhất định sẽ nói Dục Nhi nói dối.” Tên tiểu tử thối kia hôm nay lại kiên trì dị thường.

“Hò nháo.” Nàng mắng tiểu tử kia một câu, ném đồ thêu tính rồi đi, trên mặt giờ đã đỏ bừng bừng.

“Bác cho phu tử thom một cái thôi, bác.....” Đứa nhỏ sống chết túm vạt áo của nàng, không để nàng đi.

Tịch Tử Yên quả thực xấu hổ đến muốn đào cái hang để chui xuống, lại không thể cậy mạnh dùng sức bỏ cháu ra, hoàn toàn tiến thoái lưỡng nan.

“Chỉ cần ta thom nàng một chút, nguoi có thể cho nàng đi?”

“Ân.” Tên tiểu tử kia gạt đầu thật mạnh, chỉ cần phu tử thom bác một cái liền nhất định biết hắn không có nói sai, bác thật sự rất thom.

“Không thể.” Nàng cắn chặt răng trừng mắt chậm rãi lườm về phía người nào đó.

“Nhưng Dục Nhi thật sự rất kiên trì.” Hắn làm bộ giống như bất đắc dĩ, nhưng độ cong ở khóe môi lại tiết lộ hắn đang rất cao hứng.

Tin hắn chính là ngu ngốc, “Ta nói không thể.”

“Bác, cho phu tử thom thôi.”

“Tuyệt đối không thể.” Lời nói như chém đinh chặt sắt, không hề cứu vãn đường sống.

“Oa.....” Đứa nhỏ kia chột khóc lớn.

“Dục Nhi...” Đầu của nàng đau quá, vì sao vương hủ này có bao nhiêu người mà tiểu ác ma này chỉ luôn thích đánh lấy nàng!

“Thật sự là bất đắc dĩ a.”

Bỗng dung ná có một cổ ấm áp, nàng đã bị người nào đó khinh bạc.

Theo bản năng thân thủ che lại nơi bị thom, nàng vừa sợ vừa giận nhìn hắn, trong lòng kinh hoàng như sấm dậy.

“Quả nhiên bác nguoi rất thom” Hắn đồng ý với đứa trẻ kia quan điểm này, cò thật sự công nhận mà gạt đầu.

“Thu Li Phong...” Tịch Tử Yên rống giận ra tiếng, “Nguoi hỗn đản!”

“Bác rốt cục tức giận.” Nhóc tiểu tử dùng khóc, âm thanh im bật từng lớn hai mắt, còn thật sự nhìn bác nổi giận.

“Lí Dục, cái hỗn tiểu tử nhà nguoi!” Nàng nhắc hắn đặt lên đùi, bàn tay to vung lên hướng mông hắn mà đánh, một bên đánh một bên mắng, “Ta đã nhắc nguoi thật lâu rồi, tiểu tử thôi.....” Hắn ba tuổi đồng nghĩa với nàng đã nhắc hắn ba năm.

“Gia gia(ông nội), bác rốt cục tức giận, gia gia cấp hồng bao.....” Tên tiểu tử một bên chạy lê một bên hưng phấn kêu to, trường hợp này thật sự thực quý dị.

Thu Li Phong khoanh hai tay trước ngực, hứng thú nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, mà cũng đang đợi một trận hỗn loạn nữa đang tới, bởi vì hắn đã nghe được rất nhiều tiếng bước chân hỗn độn chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Một chút mây đen bay tới che khuất ánh trăng đang sáng tỏ, một tiếng than nhẹ chậm rãi ở hành lang.

“Tiểu Thái, ta có phải là làm nguoi thực thất bại hay không?”

“Sẽ không a.”

“Vậy vì sao trong phủ nhiều người như vậy đều nhìn ta chê cười?”

Tiểu nha hoàn tự hỏi thật lâu sau, sau đó chần chờ nói; “Ta nghĩ là vì tiểu thư làm nguoi rất tốt, ngày thường hình tượng quá mức bình tĩnh thiện lương, cho nên khó tránh khỏi bọn họ đối với tình hình nguoi thất thố cảm thấy có hứng thú.”

Như vậy còn không tính thất bại? Nhìn ánh trăng bị mây đen che khuất kia, Tịch Tử Yên lại phát ra một tiếng thở dài thật dài.

“Tiểu Thái, nguoi thực không biết an ủi nguoi khác.”

“Nô tỳ có vẻ hơi ngốc.”

“Đề cho ta ở một mình đi.”

“Không thành vấn đề.” Tiểu Thái lui xuống.

Tịch Từ Yên đi tới cạnh bàn đá trong thạch viện ngồi xuống, một tay chống má, một tay nghịch nghịch mái tóc dài trước người, nàng thì thảo tự nói, “Hắn đúng thật là âm hồn bất tán đi theo như vậy, phải làm thế nào mới tốt a?”

Một năm trước nàng trở về phủ, nàng đã dùng thời gian rất lâu để quên đi cái nam tử đáng giận kia, khi nàng thật vất vả mới đuổi được hắn tới chỗ sâu nhất trong đáy lòng, tính vĩnh viễn không nhớ lại nữa, thì hắn lại xuất hiện, làm cho cố gắng bấy lâu nay của nàng thất bại trong gang tấc.

Tiếng thở dài cùng với những bông tuyết mịn bay xuống, nhưng nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình nên không chút nào để ý tới.

Một động tĩnh khác thường truyền vào tai, nàng giương mắt lên liền thấy, sắc mặt trầm xuống, “Ngươi tới đây làm gì?”

Cước bộ nhẹ nhàng giống như không tồn tại chuyển đến bên cạnh nàng, ống tay áo vung lên mang theo những bông tuyết trắng mịn, Thu Li Phong ngồi xuống, khuôn mặt tuấn đạt tạo thành một phản diện hoàn hảo, bảy phần là hồn dỗi của nàng.

“Ta đến thăm bác ruột của đệ tử.”

“Cảm ơn, không tiễn.” Nàng trực tiếp đưa tay hướng phía cửa lớn thỉnh hắn đi khỏi.

“Làm gì lạnh nhạt với ta như thế?”

“Ngươi rốt cục vì sao xuất hiện ở đây?”

“Vậy nàng năm đó vì sao lại xuất hiện ở Bạch Vân sơn trang?” Là nàng khởi đầu.

“Ta là bị người khác bức.” Là cái sư phụ vạn ác kia.

“Là ai có thể làm cho đường đường thập tam tiểu thư của Nhân vương Giang Bắc chạy đến nhà người khác làm nô tỳ?” Hắn cảm thấy hứng thú.

“Ta vì sao phải nói cho ngươi?” Nàng lắc đầu.

Chạm vào cái nhìn chăm chú của nàng, hắn không chút nào nổi giận mà vẫn không ngừng cố gắng, “Vì một nụ hôn, nàng liền mất tích một năm?”

Nhan sắc đỏ bừng như máu nhanh chóng lan tràn trên da thịt xanh ngọc, hạnh mâu tràn ngập lửa giận, hướng về người nào đó đang có vẻ mặt thật vô tội, “Vô sỉ!” Hắn cư nhiên còn mặt mũi để nhắc lại chuyện đó?

Vị “đồ vô sỉ” này lại về mặt thờ ơ quay về chỗ cũ, ánh mắt sáng quắc dừng ở trên đôi môi hồng nhuận no đủ của nàng, “Kia thật sự hương vị rất tốt.”

“Hạ lưu!” Người nào đó cũng sắp không chịu đựng được mà nhảy dựng lên tính phẩy tay áo bỏ đi.

Thu Li Phong thân thủ không cần cố sức chút nào cũng bắt lấy được ống tay áo của nàng, “Không hài lòng cũng không cần quay đầu bước đi như vậy, việc này phi thường không lễ phép.”

“Lễ phép cũng còn tùy vào người mà thay đổi.” (Min: tỷ chết do câu này!)

Hắn nhìn về mặt xấu hổ quần bách như sắp khóc của nàng, ánh mắt biến hóa kỳ lạ khó dò, ý cười trên môi lại càng sâu xa khó hiểu, “Nói cũng đúng, ta cũng chưa từng muốn đối với nàng quá giữ lễ đâu.”

“Ngươi....” Lời đang muốn nói đều bị người nào đó cắn nuốt hết vào bụng, kết thúc trận đấu võ mồm trong lúc đó.

Cảnh tuyết rơi phiêu tán đầy trời như làm nền cho một đôi nam nữ đứng ôm nhau, trao nhau một nụ hôn triền miên nồng nhiệt.

Nàng giãy cách nào cũng không thoát khỏi cái ôm của hắn, mà hắn hôn không biết tại sao nhưng lại càng ngày càng tốt đẹp, càng nồng say, làm cho nàng bị cuốn vào đó, trong đầu trở nên hỗn loạn, ngay cả sau khi trở về phòng, vẫn không ngừng hồi tưởng nụ hôn này.

Nằm nằm trên giường, thân thủ xoa xoa hai má vẫn nóng như lửa của mình, lòng của nàng kịch liệt nhảy lên.

“Đáng chết!” Nàng thấp giọng mắng, xoay người ngồi dậy trên giường.

Nàng co hai đầu gối, lấy tay ôm lại, rồi tựa đầu vào đó, phát ra tiếng rên rỉ ỉn ỉn, nàng làm sao có thể bị hắn hôn đến yếu đuối, ở trong lòng hắn quên cả phản kháng?

Thời gian nàng hồ tư loạn tư (suy nghĩ tinh linh) cũng chậm rãi trôi qua, chờ đến khi nàng bỗng nhiên hoàn hồn, thì cũng đã gần đến canh bốn.

Nàng cầm một ly trà an thần, nụ hôn kia đã quá nhiều nỗi lòng làm nàng hỗn loạn không thể đi vào giấc ngủ.... Không, chết tiệt, nàng nên đi tìm thạch tín, muốn độc chết cái nam nhân đáng giận kia.

Đem thân mình vui thật sâu vào chăn đệm, một đêm này, nhất định sẽ rất dài.

Xiêm y màu tím nhạt cộng thêm áo choàng, Tịch Từ Yên xinh đẹp vô cùng, mà Tiểu Thái đi phía sau nàng lại ôm một gánh nặng rất lớn.

“Đi, là tiểu thiếu gia cùng Thu công tử.” Tiểu thái mắt mang một tia kinh diễm(kinh ngạc vui mừng) nhìn về phía trước, nguyên bản cảnh sắc trong Nhân vương phủ cực kì bình thường, nhưng từ khi có vị Thu công tử này, làm cho hoa cũng tập trung khoe sắc, trở hết tài năng, làm cho từ trên xuống dưới trong vương phủ ai cũng có thêm vài phần kính trọng.

Trên hành lang thật dài, hai người đứng xa xa liếc nhau, Tịch Từ Yên long long nghịch áo choàng, rồi làm ra vẻ không có việc gì đi qua người Thu Li Phong, chỉ để lại một làn hương quyến trong gió bay vào mũi hắn.

Nhìn theo thân ảnh đã đi xa, mắt hắc hiện lên vẻ thâm u như sao cùng với một chút cười yếu ớt, thân thủ lo lắng xoa xoa cánh môi, trong mắt lại có một ngọn lửa. (Min: Phong ca thật...BT=“=“)

“Dục Nhi, bác người muốn đi đâu vậy?” Hắn hướng đến “bằng hữu” tốt nhất của mình hỏi.

“Thái công* cử người đến đón bác qua đó ăn tết.”

(*: cái này ta cũng không giải nghĩa được chính xác, nhưng mà đây là ông ngoại của Yên tỷ, cháu của tỷ ý chắc gọi là cụ... a???)

“Nàng không ở nhà đón lễ mừng năm mới sao?” Hắn nhún mày.

“Àn, bác qua đó bồi Thái công công.” (Công công ở đây là chỉ người già, không phải nghĩa kia cả nhà nhé...hắc hắc)

“Thái công công đang ở nơi nào a?”

“Ở Thanh Liễu trấn, cách đây rất xa.”

“Thanh Liễu trấn?” Hắn chậm rãi nhắm nuốt cái tên này, môi lại càng nóng.

Tịch Từ Yên mang theo Tiểu Thái lên xe ngựa, nàng khắc chế chính mình không được vén rèm tìm thân ảnh của hắn.

Xe ngựa chuyển bánh, nàng không tự giác thờ dài, cố ý xem nhẹ cái cảm xúc như một ngọn lửa mang tên nhớ nhung tưởng niệm kia.

Xe này được bốn ngựa kéo, ví thể nên trong xe rất rộng, xe đỉnh tứ giác từ trên xuống dưới được dát vàng óng ánh, còn là do người thợ khéo tay nhất làm ra nên vô cùng tinh xảo, lại nhìn hơn mười thị vệ cưỡi ngựa theo bên người, dân chúng nhìn qua đều biết người trong xe có thân phận không tầm thường.

Cho nên đến khi xe ngựa dừng lại trước cửa một khách điểm, mọi lữ khách đang nghỉ tạm trong đó đều nhìn không được ghé mắt nhìn.

Đi vào khách điểm, Tiểu Thái liền rót cho chủ tử chén trà nóng, một bên nhìn ra ngoài đánh giá thời tiết.

“Tiểu thư, xem ra tuyết vẫn sẽ còn tiếp tục rơi.”

“Tựa hồ là như vậy.”

“Lần này cần ở chỗ của thái lão gia bao lâu a?”

“Ở lâu một chút cũng tốt lắm.” Nàng mày liễu hạ nhàng nhún lại, có chút hờn dỗi nghĩ, nếu người kia còn ở trong nhà nàng như vậy, đương nhiên trở về càng trễ càng tốt.

“Thái lão gia nhất định sẽ rất cao hứng khi biết tiểu thư sẽ ở lại lâu a.”

Tiếng vó ngựa phi nước đại đến cửa khách điểm đột nhiên ngừng, vài bóng người nhanh chóng bước vào trong.

Mọi người trong điểm đều giương mắt quay lại nhìn, lại nhất thời không thể dời mắt. Nữ tử thật mỹ lệ, xinh đẹp quyến rũ đồng thời lại lộ ra mấy phần tư thế oai phong, mà năm thị nữ theo bên người nàng người người đều xinh đẹp xuất chúng, chủ tớ sáu người lập tức làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

Bất quá nữ tử quyến rũ kia nguyên bản đang bước đi không xem ai trong mắt lại đột nhiên dừng lại cước bộ, ánh mắt dừng trên người Tịch Từ Yên.

Nhất định là nàng nhận sai người đi, cô nương xiêm y đẹp đẽ quý giá như vậy làm sao có thể là tỷ nữ của Bạch Vân sơn trang? Liễu Hiệp trong lòng nhẹ nhàng tự giễu.

Sau khi ngồi xuống, đồ ăn đã được dọn ra trên bàn, Liễu Hiệp tuy ăn nhưng lại ánh mắt lại không khỏi liếc nhìn về phía Tịch Từ Yên, nhìn thấy nàng miệng nhỏ thanh tú ăn đồ ăn, cử chỉ động tác đều văn nhã đến cực điểm, càng nhìn càng thấy tỷ nữ mình nhận thức trước kia không có khả năng là nàng.

Nhưng không thử sao biết, nghĩ thế, nàng thân thủ ra tay cực nhanh.....

Hai cây trúc bỗng bỏ ra đánh úp lại về phía Tịch Tử Yên, các thị vệ lập tức rút kiếm bảo vệ chủ tử.

“Tiểu thư không có việc gì chứ?” Tiểu Thái sợ tới mức đứng ra che ở trước người chủ tử, còn không quên quay đầu hỏi một câu.

“Không có việc gì.” Tịch Tử Yên lắc đầu, bất động thanh sắc, vẫn là bị nhận ra rồi sao?

“Vị cô nương này vì sao ra tay đối với tiểu thư nhà ta?” Chủ đội thị vệ thực khách khí đặt câu hỏi, nhưng ánh mắt lại thấp phần không có thiện ý.

“Tiểu thư nhà người bộ dáng rất giống một vị cố nhân của ta.”

“Người giống người trong thiên hạ khẳng định rất rất nhiều, cô nương nhất định là nhận sai người, tiểu thư nhà ta chưa bao giờ có quan hệ cùng người giang hồ.”

“Có lẽ thật sự là ta nhận sai.” Liễu Hiệp ánh mắt vẫn là tràn ngập hoài nghi.

“Lui ra đi, ta nghĩ vị cô nương này không có ác ý mới đứng.” Tịch Tử Yên nhẹ nhàng mở miệng, không có vẻ gì là hờn giận, lại càng không có vẻ gì là kinh hãi khiếp sợ. (Min: chẹp, chỉ có vẻ ngây thơ vô số tội tỳ nhi.. hắc hắc...)

“Vâng, tiểu thư.”

“Ăn no rồi chúng ta liền đi đi.”

“Tốt.”

Tiểu Thái giúp đỡ chủ tử đi ra ngoài, hơn mười người thị vệ cố ý hình thành tư thế bảo hộ đi ở phía sau chủ tử hai người, để ngừa vị nữ tử xinh đẹp kia lại đánh lén.

Liễu Hiệp chính là nhìn theo bọn họ rời đi, không có động thủ nữa, một chút mâu quang kỳ dị khôn tả lại xẹt qua nơi đáy mắt. (Min: aiza... đến pà này cũng học couple BT của chúng ta mà ánh mắt loé sáng a... ta sợ mứi người này quá...)

Ngoài trời nổi gió, tuyết rơi mấy ngày liền, thời tiết rét lạnh khác thường, nhưng trong phòng, lò sưởi lại tỏa nhiệt rất ấm áp.

Một đôi giày thêu tinh xảo được đặt trước nhuyển thấp, bức màn trên giường buông xuống khe lay động, khiến người ta nghĩ đến chủ nhân của nó vẫn đang ngủ say.

Một trận gió lạnh thổi vào trong phòng, ngay sau đó là âm thanh cửa phòng được đóng lại.

Khóe miệng hắn cố gắng áp lại âm thanh ho khan của mình, thân người tựa vào cửa phòng, chậm rãi ngồi xuống, chất lỏng ấm áp từ miệng hắn chảy ra, dính lại một chút trên vạt áo trắng của hắn và trên sàn nhà.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng một góc của bức màn lên, ánh lửa chiếu soi làm hé ra khuôn mặt thanh tú vẫn còn đang mê man, đôi mắt mơ hồ của nàng chậm rãi tỉnh lại, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Trong phòng, trừ bỏ âm thanh ‘tanh tách’ của than đang cháy thì chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người và tiếng hắn đang cố không ho khan quá nhiều.

Nương theo ánh lửa của chậu than, Tịch Tử Yên thấy rõ khuôn mặt của người đang ngồi cạnh cửa, vẻ mặt nàng đột nhiên biến đổi, xuống giường với tốc độ nhanh nhất, vọt tới trước mặt hắn.

“Người, người làm sao vậy?”

Một dòng chất lỏng ấm áp chọt chảy vào tay nàng, mặt nàng lập tức trắng bệch, “Người bị thương?”

Thu Li Phong lắc đầu, cầm lấy tay của nàng, máu trên tay hắn dính vào trên tay, trên áo nàng.

“Bị thương nhẹ thôi..... chỉ là bệnh cũ tái phát..... Khụ.....”

Lúc mẫu thân hắn mang thai đã bị một ác nhân chường phải, khiến cho hắn khi sinh ra đã phải mang theo căn bệnh này, dù hắn đã luyện võ để bảo vệ cơ thể nhưng lại không có cách để bệnh tình khỏi hẳn, chỉ có thể chấp nhận vận mệnh, cứ mỗi lần thời tiết lạnh giá như vậy người hắn sẽ tức khắc nôn ra máu, cho đến khi chết, trừ khi..... (Min: cái trừ khi này rất là nhiều chấm bà kon ạ... haizzzz)

“Ta giúp người chữa thương.”

Hắn bắt lấy tay nàng, vô lực cười khổ, “Nếu lúc ta bệnh mà truyền khí chữa thương, sẽ làm ta học máu mà chết.”

Lòng nàng nhất thời căng thẳng, bắt lấy cánh tay hắn, hốt hoảng hỏi: “VẬY, vậy làm sao bây giờ?”

“Ta rất lạnh.”

Tịch Từ Yên tìm khăn lau đi vết máu trên miệng hắn và trên tay nàng, sau đó diu hắn đứng lên đi đến trên giường nằm xuống, rồi đem chiếc chăn ấm áp của mình đắp cho hắn. (Min: đây là tự tỷ cho sói lên giường đây nhá...)

“Rất thơm a.....” Hắn thỏa mãn hít vào một hơi.

Nàng trừng mắt nhìn Thu Li Phong, lúc nào cũng không quên chọc ghẹo nàng.

Tuy rằng trong phòng rất ấm, lửa cháy rất mạnh, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút lạnh, lập tức nhảy lên giường, sau khi tiến vào trong chăn, thân thể nàng không khỏi cứng ngắc một chút, muốn ngồi dậy.

Một đôi bàn tay to lập tức ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, ôm chặt nàng vào cơ thể lạnh như băng của hắn.

“Thực rất lạnh nha.” Nàng hô nhỏ, bắt đầu gầy dựa, thời tiết loại này tuyệt đối không thích để hợp ôm một cục đá mà ngủ a.

Hắn hô hấp bỗng nhiên có chút ồ ồ, tiếng nói khàn khàn: “Đừng lộn xộn.” Cho dù hiện tại cơ thể hắn không được khỏe, cho dù trên người hắn có thương tích, nhưng mà bản năng nam nhân lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng út nào.

“Thật sự rất lạnh mà.” Giống như là không mặc quần áo đứng trong hàn băng vậy.

Hắn nhắm mắt lại, nhưng dục hỏa trong người vẫn đang cháy, hắn biết khiêu chiến tính nhẫn nại của bản thân như vậy là không tốt, nhưng lại không thể cự tuyệt sự ôm ấp đầy mị hoặc của giải nhân, tuy rằng nàng chỉ là nhất thời muốn được ấm mà làm lơ chui vào miệng sói.

Đột nhiên, trong lúc đó, căn phòng trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ có thể nghe được nhịp đập kinh hoàng của hai trái tim.

Sự tĩnh lặng trong phòng làm nàng cảm nhận được rõ ràng bản thân nằm trong lòng hắn có bao nhiêu yếu đuối, nhu nhược, hai cơ thể gần sát đến mức nào, gần đến có thể cảm nhận sự rung động của hai trái tim.

Trong lòng kinh hoàng dần dần bình tĩnh lại, khản trương mà ngượng ngùng cũng chậm chậm dịu xuống, Tịch Từ Yên thuận theo tâm ý của mình, lặng lẽ dựa vào trước ngực của hắn.

“Yên Nhi.”

“Àn?”

“Gã cho ta có được không?”

Không nghe được đáp án, hắn nâng cằm của nàng lên, bắt nàng phải nhìn mình. “Yên Nhi...”

Lông mi thật dài hạ xuống, che khuất đôi mắt bắt đầu nổi lên ánh sáng lạ thường. “Sang năm ta sẽ tròn hai mươi tuổi.”

“Àn?”

“Ông ngoại của ta đồng ý với cha ta rằng hai mươi tuổi ta mới được gả làm vợ người khác.” Nàng thẹn thùng khó nhọc nói ra.

Sau khi nữ tử Bình thường cập kê* sẽ kết hôn, vì sao trường bối của nàng lại kiên trì muốn nàng đến hai mươi tuổi mới được lập gia đình? Hắn thật sự rất nghi hoặc.

(*: cập kê là 15t pà kon à...sớm nhé)

“Mười tuổi đầu tiên của ta là thuộc về Nhân vương phủ, mười tuổi kế là thuộc phủ tướng quân, sau hai mươi tuổi, cuộc sống này mới thực sự thuộc về ta.”

Hắn nở nụ cười, “Nàng ở nhà rất được sủng ái a.”

“Ngươi làm sao lại bị thương?” Nhớ lại bệnh của hắn, nàng đưa tay chạm vào lòng ngực lạnh băng của hắn. (Min: chút nhá... dễ chết lắm tỷ ạ...)

“Ta giao đấu với một người nên bệnh cũ tái phát.”

“Ồ gần đây ư?”

“Ừ, cho nên ta cũng chỉ có thể đi đến khuê phòng cháu ngoại của lão tướng quân để tị nạn thôi.” thanh âm của hắn ảm ý cười.

Nhưng nàng lại không có tâm tư truy cứu, tất cả suy nghĩ đều đặt ở an nguy của hắn. “Ngươi giao đấu với ai?”

“Liễu Hiệp, quen biết đã lâu.”

“Vì sao?”

“Nàng.”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, cánh môi mềm mại khẽ chạm vào môi hắn, hai người phút chốc run lên một chút. (Min: __!)

“Một năm trước tuy rằng ngươi không thể đoạt lại phiêu ngân trong tay nàng, lại bị ta tìm được manh mối quan trọng nhất, mà lần này ả tìm nàng, tựa hồ còn có một nguyên nhân khác không muốn ai biết.” Hắn trầm ngâm.

Nàng lại vui đùa vào trong lòng hắn, đáy mắt hiện lên sự hồ nghi, là sư phụ sao?

“Một sao?” Hắn trêu mếu vổ về mái tóc dài của nàng.

“Nếu không phải tại ngươi, hiện tại ta còn đang trong mộng đẹp a.” Ngừ khí có chút giận dỗi.

Hắn im lặng.

“Lúc đi ngươi giúp ta đóng cửa lại nha.” Nàng vô ý thức cầm lấy góc áo của hắn, lời nói vô nghĩa, mê muội ngủ.

Miệng hắn bất giác cong lên, bàn tay to nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, môi nở nụ cười không có một chút hảo ý. Nàng nghĩ hắn vào đây chỉ là chiếm chút tiện nghi, để thân thể ấm một chút sẽ tha cho nàng sao? Vậy thì nàng đã hoàn toàn sai lầm rồi. (Min: haizzz, Yên tỷ à, không nên cho sói lên giường nhà, mặc dù có là một con sói đang trọng thương...)

Nóng, còn có sự trêu chọc giống như là lông chim làm cho Tịch Tử Yên đang ngủ say cũng dần dần tỉnh lại.

Đôi mắt mê mang chậm rãi nhìn vào một đôi mắt trong trẻo hữu thần mang theo một chút ý cười, ánh vào mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú không tì vết, còn có khoe miệng lúc nào cũng cười nhạt.

Chóp chóp hàng lông mi dài, rồi nhẹ nhàng nâng lên, “Ngươi còn ở đây à?” Nghiêng đầu đi, nhìn xuyên qua tấm màn cũng có thể thấy trời đã hừng sáng.

Nhẹ nhàng xoay người một cái, Thu Li Phong đem nàng đặt dưới thân mình, đôi mắt sâu thẳm, u tối giờ phút này lại mang theo dục lửa sáng quắc nhìn chăm chăm vào gương thanh tú của nàng, tay một tắc lại một tắc vuốt ve thân thể bong bóng của nàng, thường thức làn da trắng nõn của nàng giờ đây đang vì hắn vuốt ve mà ửng hồng tuyệt đẹp. =]]

“Phù dung trường ẩm luyện đêm xuân.” (BN: câu này ta để nguyên, tại hok tìm được câu nào hay hơn a, ý câu này là trong màn hoa phù dung, luyện tiếu đêm xuân ân ái, ta chém bậy, nàng nào hui thỷ pm ta sửa nha ^.^)

Nàng nhử mi đánh giá hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt như trước, lại vì dục vọng mà hiện lên vài phần ửng đỏ khác thường, đôi môi trắng nhạt, nụ cười tà mị trên khóe miệng lại làm cho gương mặt cao ngạo này thêm ba phần gọi cảm, càng thêm mê người, đáy lòng nàng ít nhất cũng mê đi hết ba phần.

“Ngươi phá đủ chưa?” Cuối cùng, nàng cố nén rung động liếc mắt nói.

Sao cơ? Hắn chột run lên.

“Ngươi bị thương, hơn nữa đang bị sinh bệnh, không phải cần nghỉ ngơi cho tốt sao?”

Hắn cúi đầu, tựa như dán vào môi nàng nói, “Nàng xem ta rất giống đang giỡn sao?”

“Rất giống.” Nàng chỉ có thể phủ định lời hắn, khiến hắn không phát hiện ra tiếng tim đập của mình.

Đôi mắt xinh đẹp của hắn chớp chớp, thanh âm trở nên khàn khàn mà tràn ngập từ tính, “Ta muốn ăn nàng.” (BN: há há, ăn đi... ăn đi... *cười nham hiểm*, bà con nào cổ vũ anh ăn chị thỷ cho ta một tràng pháo tay nào, hì hì hì =]], Min: *đạp* Nghi tỷ, edit nhanh cho ngừi ta đọc nào... ^0^)

Lòng của nàng co lại một chút, cố gắng duy trì bình tĩnh, “Ngươi đói sao, để ta nói Tiểu Thái đem đồ ăn tới...” Thanh âm của nàng biến mất trong không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng một mảnh, đôi mắt khó xử không biết phải làm như thế nào.

“Bây giờ nàng còn cho ta đang giỡn sao?” Hắn vừa hỏi vừa dụ hoặc nàng.

Nàng không dám nhìn hắn, lại càng không dám lộn xộn, lửa nóng giữa hai chân khiến nàng hoàn toàn bối rối, trong lòng mơ hồ hiểu được chuyện gì đang xảy ra, không hiểu mà tràn ngập sợ hãi.

“Không.....” Nàng vô lực nói, muốn chống hai tay đẩy hắn ra nhưng nó lại mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Thu Li Phong cúi đầu xuống, dùng miệng mở hai nút áo của nàng ra, một nút lại một nút, chậm rãi lộ ra da thịt tuyết trắng của nàng, cùng với chiếc áo lót màu xanh biếc trước ngực.

“Không.....” Thanh âm trầm thấp của nàng vang lên.

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên má nàng, bình tĩnh nhìn sắc mặt ửng đỏ của nàng, “Ta sẽ không tổn thương nàng.”

Chiếc áo lót của nàng đã chậm rãi rời bỏ chủ nhân của nó, rơi từ trên giường xuống, yếm bên trong cũng bị tung ra ngoài, rơi xuống trên chiếc áo lúc này.

Đầu giường, tấm màn buông xuống khẽ rung động, giống như đang tung bay trong gió.

Tiếng thở dốc cùng với tiếng rên rỉ yêu kiều khẽ phát ra, rèm gấm nặng nề lay động, uyên ương ân ái, như cá gặp nước như tướng mang hài, cùng nhau viết nên một khúc ca mây mưa ân ái. (Min: ặc... sao k tả kĩ một chút... haizzzz)

Ánh mặt trời lạng lẽ xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, mà trong viện cũng dần dần có thanh âm của các nô tì gánh nước, quét nhà.

“Chi nha” Một tiếng, cửa phòng bị người đẩy vào trong.

“Tiểu thư, người dậy chưa?”

Năm ngón tay mảnh khảnh đang ấn chặt vào lưng của người nào đó lúc này đã mang đầy vết máu, mái tóc dài ướt sũng mồ hôi phủ lên bờ vai của nàng, ánh mắt kinh hoàng nhìn nam nhân lạnh lùng, mặt hoặc đang cùng mình ân ái, không nói gì cầu cứu hân.

Mày kiếm khẽ nhú nhưng thất lưng lại liên tục thẳng tiến về phía trước, khoe miệng tươi cười có vài phần ác liệt và trêu chọc. (BN: á á... anh này kì quá hà... em thích *hắc hắc*... Min: đây gọi là BT chứ)

“A...” Tiểu Thái đang đứng bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, “Tiểu thư, trong phòng sao lại có nam nhân?” một đôi giày được đặt dưới giường quá rõ ràng, mà quần áo nam nữ tán loạn dưới đất thực khiến người ta kinh sợ.

“Tiểu Thái... Tịch Từ Yên thanh âm không có sức, còn mang theo một chút đau đớn, giọng điệu không liền nói, “Đừng..... Kêu.....”

“Tiểu thư, là ai là ai, nô tì đi kêu thái lão gia đến.”

“Đừng...”

Đã muộn, tiểu nha hoàn sốt ruột đã chạy ra khỏi phòng như một trận gi, hơn nữa còn giống như đi tìm cứu viện đến.

Tịch Từ Yên nắm chặt tay, dùng sức đánh người nào đó đang không ngừng cố gắng trên người mình, khoe môi không ngừng bật ra tiếng ngậm kiêu mị, ánh mắt chứa đầy dục hòa trừng mắt nhìn hân.

Cho đến khi có tiếng chân người bước gần đến, Thu Li Phong mới xâm nhập lần nữa rồi rút ra khỏi cơ thể mê người của nàng, hân xốc lên màn che trên giường, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, đến tiếp những người vừa đến.

“Đóng cửa lại, không có mệnh lệnh của ta không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào!” Lão nhân tuy tuổi đã già nhưng lại không hề giảm đi chút uy nghi nào ra lệnh, cửa phòng lập tức bị người khác đóng lại, trong phòng, hai nam nhân một già một trẻ đối diện với nhau.

Lão nhân đánh giá nam tử trẻ tuổi trước mặt, hân có bộ dạng tuấn mĩ, chỉ tùy tiện đứng đó nhưng cũng chói lọi muôn phần, hơn nữa hân còn có một đôi mắt nhìn thấu đời mà lại lộ ra sự cô đơn, tình mịch.

Bất quá, điều làm cho lão tướng quân tức giận chính là mái tóc ướt đầm mồ hôi vẫn chưa kịp lau khô của hân, bộ dáng hỗn độn như vậy, thật sự rất khiêu khích a, bất kì nam nhân nào đã thành thân đều có thể hiểu được hân đã làm ra chuyện gì.

“Ngươi là ai?” Lão nhân nén lửa giận, trầm giọng hỏi.

“Văn bối là thiếu trang chủ của Bạch Vân sơn trang, Thu Li Phong.”

Lão nhân giật mình sững sốt một chút, sau đó cẩn thận hỏi lại, “Là cái kia Bạch Vân sơn trang? Cái kia Thu Li Phong?”

Hân mỉm cười, “Là cái kia sơn trang, cái kia Thu Li Phong.”

“Hảo, quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nam trong giang hồ!”

“Lão tướng quân quá khen.”

“Ngươi và Yên Nhi biết nhau sao?” Cho dù hân không biết nam nhân trẻ tuổi trước mặt này, nhưng cháu gái của mình thì hân hiểu rất rõ.

“Có quen biết.”

“Ngươi có nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm?”

“Văn bối cho tới bây giờ không nghĩ tới việc trốn tránh.” hân nhìn qua khe hở của bức màn, ánh mắt chứa đầy ôn nhu cùng dịu dàng.

“Tốt lắm.” Lão tướng quân thấy thế, vừa lòng gật đầu, ha ha cười rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Án Nhân Quả Vô Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tốt lắm?

Một câu tốt lắm, việc chung thân của nàng đã bị quyết định, một câu tốt lắm, thân thể của nàng giờ đây đều bị một con sói đói quang minh chính đại đánh sát bên người, còn tùy thời công khai ăn đậu hũ.

Tháng giêng còn chưa có qua, hôm nay mới qua được chín ngày, thế nhưng đối với nàng lại như đã hơn mấy năm, ngày ngày đều thư thư phục phục chui rúc trong phòng ấm áp, cùng ngoại công (ông ngoại) nói chuyện phiếm làm nũng.

Nghĩ đến đây Tịch Tử Yên nhịn không được thở dài, một đôi bàn tay to lập tức đặt lên thắt lưng nàng, đem nàng ôm vào một vòng tay dày rộng mà ấm áp.

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?”

“Trời thật lạnh a.”

Thu Li Phong mắt phượng híp lại, trong mắt hiện lên một chút ánh mắt khác thường, “Nàng có tu luyện nội công, như thế nào lại sợ lạnh như vậy?” (Min: hứ! còn giả nai a, rõ ràng là tại ca hại tỷ ý đấy...)

“Ta cũng không biết, rõ ràng trước kia không có sợ như vậy a.” Nàng cũng cảm thấy hoang mang, cả người rúc vào trong lòng hắn.

“Vậy nàng bắt đầu từ khi nào thì có cảm giác sợ lạnh?”

Nàng nghĩ nghĩ, mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng, lấp bắp nói: “Giống như..... Giống như.....”

“Là sau khi chúng ta ân ái lần đầu sao?”

Nàng thân thủ đánh hắn một cái, cam chịu.

Hắn ôm nàng càng chặt hơn, trong lòng nổi lên tâm trạng mừng như điên, lời lẽ khó có thể miêu tả hết, có lẽ là ông trời thật sự hiểu được lòng hắn, còn có nàng thật sự là phúc trạch thâm hậu a.

“Nhưng thật ra chàng lại càng kỳ quái a.” (Min: cách xưng hô ta để tùy thời điểm mà thay đổi nha... đoạn này tỷ ý khá nhẹ nhàng... hắc hắc)

“Nga?”

“Trước kia lần phát bệnh của chàng thì phải qua mười ngày nửa tháng mới có chuyển biến tốt, lần này khôi phục thật sự mau...” Càng nói nàng mặt mày càng nhăn chặt.

“Làm sao vậy?” Hắn ở phía sau nàng vụng trộm lộ ra ý cười, lại cố ý tới gần sát bên tai mẫn cảm của nàng thấp giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Nàng hơi nghiêng đầu, trốn tránh nhiệt khí hắn thổi ra.

Hắn lại tới gần hơn, “Thật sự không có việc gì?”

“Thật sự không có việc gì.” Nàng lại lui.

Hắn kề sát vào má nàng rồi khẽ hôn một cái, sau đó ôm nàng nhẹ nhàng cười ra tiếng, càng cười càng vui vẻ. (Min: căn cứ vào người dẫn truyện có mặt tại hiện trường thì... nụ cười của ca chính là cười vô lại, cười BT... haizzz)

“Thu Li Phong...” Nàng có chút không hiểu nên càng giận giữ, “Chàng rốt cuộc là cười cái gì?”

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nàng, cười khanh khách nhìn nàng. “Để ta thay nàng nói nốt nhé.”

“Nói cái gì?” Hắn không có khả năng biết nàng muốn nói cái gì a.

“Lúc bệnh phát cũng là lúc ta tham luyện chôn khuê phòng (Min: thì chính là cái việc ấy ấy *đỗ mặt*), tinh thần lúc đó lại dị thường no đủ, mà nàng lại từ

lúc ta thường xuyên cầu hoan mà trở nên sợ lạnh, nàng rất muốn biết rốt cuộc chuyện này là vì sao, đúng không?” (Min: mui đã shock từ cái chữ “thường xuyên cầu hoan” kia...__!)

Nàng vừa sợ vừa thẹn nhìn hắn, bởi vì lời hắn nói hoàn toàn là những gì nàng đang nghĩ.

“Ta đoán đúng rồi, nàng thưởng cho ta cái gì?”

“Thưởng cho?” Nàng bắt đầu cảm thấy mình đang tổn hơi thừa lời, chưa bóp chết hắn đã là may cho hắn lắm rồi, ở phương diện này khẳng định hắn đã hiểu thấu đáo.

“Nàng không muốn?”

“Hừ!”

“Cái nàng tu luyện là nội công tâm pháp gì thế?”

Năm đó, đã có một vị danh y từng nói cho hắn biết, nếu muốn loại bỏ khí âm hàn bị trọng thương trong cơ thể hắn ra ngoài, trừ phi là cùng người có nội công thâm hậu ân ái, vừa đem hàn khí truyền lên người đối phương, vừa lúc đó cũng phải vận lực hoá giải giúp nàng, nếu người cùng hắn ái khi đó không chịu nổi hàn khí thì sẽ bị mất mạng. (Min: đây! ta đã nói cái trừ phi này nó rất nhiều chấm mà lại...)

Hôm đó, hắn là thuận theo khát vọng của mình ân ái cùng nàng, sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nếu nàng bởi vậy mà sinh bệnh, hắn thề rằng tuyệt đối sẽ dùng cả đời này vì nàng tìm cách hoá giải, nếu nàng vạn nhất..., như vậy hắn càng không bao giờ sống một mình, bởi ở trong lòng hắn, nàng đã sớm trở thành thê tử của mình.

Tịch Tử Yên mảy liễu nhăn lại, nghi hoặc nhìn hắn.

“Không thể nói cho ta biết sao?”

“Tu là di hợp công.” Nàng phiết môi.

“Cái tên thật quái.” Ôm chặt nàng, Thu Li Phong lấy cái ôm rắn chắc này để cảm tạ ông trời, đồng thời cũng muốn cầu cho thê tử của mình được khoẻ mạnh như trước.

“Giống như sư phụ ta quái vậy.”

“Nga?”

“Tôn sư thật sự rất quái lạ?”

“Ta không muốn nhắc đến sư phụ.” Nàng hơi hơi trầm mặt, tránh vòng ôm của hắn, một mình ngồi vào một bên.

Hắn đánh giá vẻ mặt của nàng, không khỏi mỉm cười, xem ra sư phụ của nàng tựa hồ ở sự kiện nào đó đã đắc tội Tịch đại tiểu thư, xem bộ dáng tức giận của nàng thật sự là muốn bao nhiêu người thương yêu liền có bấy nhiêu người.

“Ngoại công vì sao không đồng ý hiện tại cho ta cưới nàng?” Hắn sáng suốt thay đổi đề tài.

“Ta đã nói rồi, khi tròn hai mươi tuổi mới có thể gả.”

“Vì sao?”

“Đây là ước định của cha ta cùng ngoại công.”

Hắn lại sát vào nàng, lại đem nàng ôm vào trong lòng, “Có thể nói nhạc phụ cùng ngoại công có ân oán gì sao?”

Nàng nhin không được thở dài một hơi, “Ngoại công ta cả đời làm tướng quân oai phong凛凛, vinh quang trên người đều là do một đao nhất thương (ý nói việc đánh giặc) mà có, cha ta thừa kế vương vị, không lo việc gì, mà ngoại công khinh thường nhất là thói ăn chơi trác táng.

“Điều này có thể lý giải được.”

“Nhưng là cố tình có một năm, cha ta chạy đến Thanh Liễu trấn du ngoạn, thừa dịp xin tá túc tại nhà ngoại công.”

“Nhạc phụ gặp nhạc mẫu.”

“Đúng, mẫu thân ta tuy rằng thuở nhỏ cơ thể suy nhược nhiều bệnh, nhưng lại là một đại mỹ nhân khó gặp, làm sắc lão cha của ta vừa thấy liền nhất kiến chung tình*, liền ở lại đây cứng rắn nhất quyết không đi, thẳng cho đến khi ngoại công có việc xuất môn ra bên ngoài...” Nàng ngừng lại, do dự không biết có nên đem chi tiết mà nói ra hay không.

(*: yêu ngay từ lần gặp đầu tiên)

Thu Li Phong tâm tư hơi thay đổi, liền cười nói tiếp, “Làm cho gạo nấu thành com, để lão nhân gia không đáp ứng cũng phải đáp ứng, có phải không?”

Nàng tặng cho hắn một ánh mắt xem thường thật lớn, quả nhiên, hắn cùng lão cha là cùng một loại người, liền ngay cả hình thức hỏi vợ cũng giống nhau như đúc.

“Liền giống như nàng và ta a.” Hắn cười, bên trong còn mang theo vài phần hư hỏng.

Nàng đẩy hắn ra, không nghĩ để ý đến hắn.

“Yên Nhi...” Hắn kéo dài thanh âm, gọi lên trí tò mò của nàng.

“Chuyện gì?”

“Nếu ra nói cho nàng biết, phương pháp “gạo nấu thành com” là nhạc phụ dạy ta, nàng có cảm thấy kì quái không?”

“Không kỳ quái, chuyện này quả thực chính là bản lĩnh giữ nhà của lão cha.....” Thanh âm của nàng bỗng im bặt, ánh mắt dời về phía hắn, lửa giận phút chốc bốc lên, đôi môi anh đào mím chặt một chút, cuối cùng điên cuồng hét lên, “Người nói cái gì?”

Xe đang chạy bên ngoài đường bỗng truyền đến một trận ngựa hí vang, không nghĩ cũng biết chắc mấy con ngựa này bị tiếng rống như sấm bên tai làm cho kinh hãi.

Thu Li Phong về mặt vô tội, nháy mắt mấy cái, “Thời điểm ta hướng nhạc phụ chào từ giả để chuẩn bị đi, nhạc phụ đã giữ chặt lấy tay ta, lời nói thấm thía vô cùng, đối với ta ân cần dạy bảo một phen, sao đó tui cười đầy mặt dạy cho ta cách này.”

“Cha ta vì sao phải làm như vậy?”

“Bởi vì nhạc phụ nói người sớm đã nhìn ra sự thật về ta, khẳng định ta vào Nhân vương phủ làm phu tử (thầy dạy) nhất định là có mục đích khác, sau khi lưu tâm quan sát ta kĩ lưỡng, đã đưa ra kết luận ta đến là vì nàng, lại còn để ta trải qua thử thách, mới cho rằng ta có đủ tư cách trở thành con rể Nhân vương gia, cho nên...” Hắn không nói kết quả cuối cùng, vì nàng đã sớm biết.

“Việc này thực quá đáng.” Cha cư nhiên ngầm hạ độc thủ, một chút cũng không quang minh chính đại, hơn nữa nàng chính là nữ nhi của hắn a, cứ như vậy đi giúp người ngoài, không nghĩ đến lập trường của nữ nhi bị thất thân sao?

“Nhạc phụ nói, vì nữ nhi hắn âu yếm nhất, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.” Hắn thuật lại chi tiết lời nói của nhạc phụ.

Tịch Tử Yên nửa ngày không nói thêm câu nào, chính là về mặt trầm tư ngẫm một chỗ.

“Yên Nhi.” Hắn có chút lo lắng cầm tay nàng. “Nàng không sao chứ.”

“Không có việc gì.”

Thật sự không có việc gì? Thu Li Phong thật cẩn thận đánh giá, miệng nàng gác chậm rãi đẩy ra một chút mỉm cười, “Thật sự?”

“Đúng rồi.” Tui cười lại mở rộng hơn.

Nhất định là có việc.

Kim Lăng, tiêu cục Dương Oai.

Lam Đồng Sinh nhìn thấy người đang từ xe ngựa xuống, nhất thời giật mình, đứng im như tượng, thật lâu sau còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Kìa tuyệt đối không phải đẹp đến như tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải là có bộ dạng cực kì hung ác có một không hai như Dạ Xoa, mà chính là một cô gái thanh tú khí chất thanh tao lịch sự, mà nàng hình như...

Khụ lại khụ, nhưng ánh mắt của bạn tốt hắn vẫn như trước nhìn thẳng vào nữ nhân của hắn, thật không thể nhìn được nữa, Thu Li Phong bàn tay dùng sức thật mạnh đập vào vai bạn tốt, “Lam huynh, đã lâu không gặp.”

Cảm giác đau bất ngờ làm cho Lam Đồng Sinh rất nhanh hoàn hồn, về mặt thống khổ nhìn bàn tay to đang đặt trên vai mình, “Thiếu trang chủ, thủ hạ lưu tình.” Hắn đối với việc làm một kẻ tàn phế tuyệt không có hứng thú a. (Min: =]])

“Lam công tử.”

“Từ Yên cô nương, đã lâu không gặp.” Trước kia gặp nàng hắn vẫn cảm thấy có gì đó kì lạ, hôm nay nhìn thấy nàng mới làm cho hắn được mở rộng tầm mắt. Thân phận nô tỳ tuyệt không hợp với khí chất của nàng, hôm nay nhìn thấy nàng một thân trang phục của tiểu thư khuê các, cái loại cảm giác quái dị không phù hợp kia mới biến mất không thấy.

Ánh mắt hắn chuyển qua mặt bạn tốt, thật sự nhỏ giọng hỏi, “Người rốt cục đã tìm được nàng?”

Thu Li Phong đậm cười gật đầu.

“Nàng là ai?” Hấn hỏi chính là lai lịch của nàng.

“Ngươi chỉ cần biết rằng nàng có một chỗ dựa vững chắc như núi là được rồi.” Thu Li Phong vẫn như trước cười thực đậm.”Chú rể, không mời chúng ta vào nhà uống chén trà nóng hay sao?” Hấn nhíu mày trên tức về mặt không cam lòng của hảo bằng hữu.

“Mời vào bên trong.”

Đi trên con đường được trải thảm hồng thật dài, Tịch Từ Yên có chút hờn giận nhíu mi.

“Làm sao vậy?”

“Vì sao ta nhất định phải cùng ngươi đến chúc?” Bọn họ hiện tại danh phận còn chưa định, mà hắc lại ở trước mặt người khác luôn đối với nàng thân mật quá mức, chẳng trách người bên ngoài luôn nhìn nàng bằng ánh mắt quái dị. (Min: thui xin tỷ... cái gì chả làm rui mà còn thân phận chưa định cái gì nữa... đã là người của người ta mà còn không nhận...)

“Nàng đoán xem.”

Nàng liếc mắt một cái lườm hấn, ánh mắt tinh nhanh híp lại, “Trong chuyện này nhất định là có quỷ kế gì.” Rõ ràng thành thân là việc vui mừng, Dương Oai tiêu cực này tuy rằng giăng đèn kết hoa, nhưng vẫn thủy chung làm cho nàng cảm giác thấy thiếu cái gì đó, nàng có dự cảm không tốt lắm, hôn lễ lần này có lẽ sẽ có việc gì đó ngoài ý muốn xảy ra.

Mắt hấn lộ ra khen ngợi, gần sát bên tai nàng nói nhỏ, “Trực giác của nàng vẫn thực chuẩn, ta chưa bao giờ hoài nghi khả năng này của nàng.”

“Tự trọng chút.” Nàng không dấu vết tránh hấn quá thân cận.

Thu Li Phong không hề cố kỵ lại gần sát lại nàng, một bàn tay to còn lớn mật đặt trên eo nhỏ của nàng, lấy thanh âm mà chỉ có hai người mới nghe được cười nhẹ, “Đêm nay có thể cùng nhau sưởi ấm không?”

Ngọc nhan (dung nhan xinh đẹp như ngọc) nhất thời toàn bộ nhiễm một màu hồng diễm lệ vô cùng, một đôi mắt đẹp vừa thẹn vừa giận trừng lên nhìn qua, ngực nàng vì thờ dốc mà hơi phập phồng. “Mơ tưởng!”

“Thật sự là hảo đáng tiếc.” Ắn không chỉ thanh âm lộ ra tiếc nuối, đến ngay cả vẻ mặt cũng tràn ập mắt mát, làm cho tất cả nữ nhân đến chúc mừng đều nhìn không được muốn đến an ủi vị nam nhân tuấn mỹ thanh nhã này.

Nàng quay mặt qua chỗ khác, chuyên tâm nhìn ngắm đèn lồng chữ hi được giăng kín cả hành lang.

“Đã nhiều ngày qua, thân mình của nàng không phải đã tốt hơn nhiều rồi sao?”

Nàng không để ý đến hấn, ánh mắt nhìn chằm chằm đèn lồng chữ hi, trong lòng còn đang suy tư việc vì sao tân khách đến chúc mừng cơ hồ tất cả đều là người trong giang hồ.

“Hơn nữa chỉ cần nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, thân mình liền không có ảnh hưởng.” Thu Li Phong vẫn chưa từ bỏ ý định không ngừng “thuyết giảng”.

“Mùa đông vẫn còn nhiều ngày lắm.” Đây là câu trả lời của nàng.

“Lập tức liền mùa xuân.” Còn đây là cái nhìn của hấn.

Hạ khách ở đây đều nhận thức Thu Li Phong vì hấn có quan hệ rất rộng, bọn họ không một ai chưa từng ghé mắt nhìn qua cử chỉ tao nhã, lãnh đạm cẩn thận của Thu thiếu trang chủ.

Thế nhưng nam tử vẻ mặt vô cùng tuấn mỹ lại đang quần quít lấy một vị thiên kim khuê các kia, thật là người mà bọn họ từng nhận thức sao?

Rốt cục, Tịch Từ Yên không thể nhịn được nữa phát tay áo đứng lên, bất quá thân mình còn chưa đứng vững, cả người đã lại bị hấn vây hãm trong lòng, tiếp tục dây dưa.

Mới vừa rồi hai người ít nhất mới chỉ ngồi sát cạnh nhau, nhưng hiện tại nàng lại trực tiếp bị hấn ôm vào trong lòng công nhiên đùa giỡn. ...

Trợn mắt há hốc mồm, tuyệt đối trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ trong chốc lát như vậy, toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều mở to mắt há to miệng, giống như là vừa gặp quỷ, tất cả đều nhìn chăm chú vào cùng một chỗ, cùng một người.

Người kia... nhất định là bị quỷ ám rồi.

Lam Đồng Sinh vốn vừa bị phụ thân cứng rắn xả cho một trận nay vừa trình diện đã thấy tình hình như vậy liền nảy sinh ý tưởng bỏ chạy, xong rồi, tên

kia bệnh trạng so với một năm trước nay càng nặng hơn rồi, hơn nữa hấn cũng thực khẳng định chính mình nếu đi khuyên nhủ, kết cục tất nhiên sẽ thập phần thâm trầm. (Min: hắc hắc, ca đã có bài học xương máu rồi... ^^~)

“Thu Li Phong rốt cuộc nháo còn chưa đủ sao?”

Nhìn Tịch Từ Yên mặt liễu nhíu chặt, bộ dáng vô cùng xấu hổ, sau đó lại nhìn người nào đó vẫn như trước tươi cười đầy mặt, thậm chí càng thêm vui vẻ vô cùng là Thu Li Phong, tất cả mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt đồng tình vô hạn.

“Từ Yên cô nương, bớt giận bớt giận.....” Đòi lại nếu là hấn nhất định cũng rất tức giận, muốn làm cho cô nương này bớt giận quả thực thực sự miễn cưỡng a, Lam Đồng Sinh không khỏi cười khổ trong lòng.

Không thể nhìn được nữa thì liền không nhìn nữa.

Chỉ thấy Tịch Từ Yên một chưởng đánh vào chiếc ghế cạnh chỗ Thu Li Phong ngồi, thoáng chốc vụn gỗ bay toát loạn, chiếc ghế giờ đây chỉ còn là những mảnh gỗ mục phân tán.

Thừa dịp hấn lỏng tay trong nháy mắt, nàng liền giơ chân đá, chuẩn xác không chê vào đâu được làm hấn trong tích tắc sợ hãi, nhờ vậy nàng thoát hấn khỏi vòng tay của hấn.

Tao nhả phát ống tay áo, Tịch Từ Yên thực thanh tú chậm rãi ngồi xuống chỗ cũ của mình.

Há hốc mồm, mọi người lại há hốc mồm.

Tuy rằng Ngọc Kiếm công tử thân thủ rất cao xoay người nhanh chóng vững vàng trở lại, nhưng là người sáng suốt đều có thể thấy được vị tiểu thư tao nhã thanh tú kia thân thủ cũng thập phần là cao thủ, có khả năng cùng thiếu trang chủ Bạch Vân sơn trang nổi danh giang hồ khó phân cao thấp. (Min: ấy zà, võ công khó phân cao thấp, nhưng ở lĩnh vực nào đó tỷ ý còn phải cầu xin ca ý a^^...ôi ôi ta thật BT... __!)

“Yên Nhi, nàng muốn mưu sát phu quân a.”

“Phu quân?” Người nào đó về mặt đang cười bắt đầu ngưng tụ màu đen.

“Cho dù bây giờ còn không phải, sang năm khẳng định là được thôi.”

“Vậy chờ sang năm nói sau.” Nàng thực nhất quyết cự tuyệt.

“Có cái gì khác sao?” Hấn rất tò mò.

Tịch Từ Yên trán hơi hơi giãn ra một chút cười, “Bởi vì một năm rất dài, không biết chừng sẽ phát sinh cái thiên tai nhân họa gì đó không thể dự đoán được, huống chi người cũng có thể trong một năm này chết bất đắc kỳ tử mà không rõ nguyên do, cho nên kết luận sớm bây giờ là phi thường không nên.” (Min: haizzz không chỉ võ công độc mà miệng cũng độc ghê...)

“Thiếu trang chủ, khụ... Hôm nay là ngày thành thân trọng đại của ta, phiền toái để cho ta chút mặt mũi a.” Lam Đồng Sinh cực lực duy trì bộ mặt không văn vẹo, nhưng là nhìn đến ghen cười trong lòng thật sự là rất đau khổ a.

“Đã người khác không phải ta.”

“Bị người khác đá chính là ngươi.” Nàng vân đạm phong kinh (bình thường, thanh thản) nói.

Sau một khắc tĩnh lặng ngắn ngủi chính là một mảnh ồn ào cười to.

Thành thân nguyên bản chính là sự kiện đại hỷ, bất quá, hạ khách hôm nay lại càng được dịp vui vẻ hơn.

Máu một giọt lại một giọt từ mũi kiếm chảy xuống, tâm cũng theo đó mà ngày càng biến lạnh.

Trên hành lang vẫn kín những chữ hi như trước, tân lang hi phục trên người còn nguyên, nhưng nguyên bản không khí vui mừng lại biến mất không còn chút dấu vết, chỉ còn lại những tiếng hàn kiếm giao nhau.

“Để nàng lại đây.”

“Nàng là tân nương của ta.” Tân lang về mặt kiên nghị che trước người tân nương, tuyệt không để ý đến miệng vết thương đang đổ máu ồ ồ trên vai trái của mình.

“Nàng là nữ nhân ta muốn.”

Hàn quang bảo kiếm chậm rãi giơ lên.

“Vậy ngươi có phải là nam nhân nàng muốn hay không?”

Xen lẫn với tiếng đao kiếm giao nhau truyền đến một thanh âm nữ nhân thật trong trẻo, Tịch Tử Yên chậm rãi từ sau đám người bước ra.

Nam tử áo tím ánh mặt lại dừng trên người nữ nam tử mặc áo trắng đứng bên cạnh nàng, “Thu Li Phong.”

“Sở Vân Phi.”

“Thiên ma giáo cùng Bạch Vân sơn trang từ trước đến nay luôn là nước giếng không phạm nước sông.”

“Lam Đồng Sinh là hảo hữu chí giao của ta.”

“Nữ nhân này ta nhất định phải mang đi.” Sở Vân Phi vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nói.

Thu Li Phong sắc mặt trầm xuống, “Vây phải xem Sở giáo chủ có năng lực này hay không.”

“Như vậy Thiên mà giáo ta hôm nay cũng chỉ có thể hảo hảo lấy huyết tẩy tiêu cực Dương oai này.”

“Ngươi không thể đại diện cho Thiên ma giáo.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy đó là một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ dị thường, nàng là một nữ nhân có chức vụ trung quyền cực cao trong Thiên ma giáo – tả hộ pháp Liễu Hiệp.

“Có lệnh bài của giáo chủ ở đây, người của Thiên ma giáo còn không mau mau dừng tay.”

Chứng sinh của Thiên ma giáo tất cả đều nhìn thấy trên tay Liễu Hiệp là một thanh kiếm hồng ngọc đỏ như máu tượng trưng cho quyền lực và sức mạnh của Thiên ma giáo, rồi sau đó nhìn lại nhìn về phía Sở Vân Phi với vẻ mặt hồ nghi, rốt cục chậm rãi ngừng tay, đứng sang một bên.

Nguyên bản chiến trường đang rất kịch liệt nay nhất thời an tĩnh lại, hình thành hàng rào giữa hai phái rõ ràng.

“Thiên ma huyết lệnh?” Sở Vân Phi mặt trầm như nước.

“Đúng vậy, tượng trưng cho quyền lực của giáo chủ.”

“Lão gia kia cư nhiên có thể nói?”

“Trời xanh phù hộ giáo chủ, toàn bộ âm mưu của ngươi đã bại lộ rồi.” Liễu Hiệp oán hận nói.

“Thì tính sao, lão gia này ngoài tức giận còn có thể làm được cái gì nữa?!”

Mọi người đều kinh ngạc, nguyên lai bên trong Thiên ma giáo thế nhưng lại xảy ra tranh chấp? Khó trách một năm gần đây tác phong làm việc của ma giáo rất bất đồng, thỉnh thoảng lại cùng giang hồ bạch đạo nảy sinh xung đột kịch liệt.

“Giáo chủ hiện giờ không dễ dạy dỗ ngươi, nhưng Thiếu giáo chủ đương nhiên có thể.”

“Thiếu giáo chủ?” Sở Vân Phi cuồng tiếu (cười điên cuồng), “Thiên ma giáo chúng ta từ khi nào thì có Thiếu giáo chủ vậy?”

Liễu Hiệp cũng cười, “Là đệ tử thân truyền của giáo chủ.”

Thu Li Phong nhin không được liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh mình một cái, chỉ thấy Tịch Tử Yên vẫn tò mò nghe hai người kia đối thoại như trước.

“Lão gia hóa kia còn có đệ tử sao? Hắn không phải nói muốn đem một thân sở học mang vào quan tài sao?” Sở Vân Phi cười nhạt.

“Đáng tiếc giáo chủ quả thật là có đệ tử.” Nàng thay hắn mà thở dài.

“Thiếu giáo chủ, xin hãy tiếp nhận.” Vừa dứt lời, Liễu Hiệp đem viên hồng ngọc trong tay bay về phía một người.

“A!” Tịch Tử Yên theo bản năng thân thủ tiếp được vật bay tới, trên mặt hiện lên biểu tình một mảnh mờ mịt.

“Thuộc hạ Liễu Hiệp tả hộ pháp Thiên ma giáo, tham kiến Thiếu giáo chủ.”

Trước mặt đông nghìn nghịt người cùng Liễu Hiệp quỳ xuống, Tịch Tử Yên ánh mắt mê mông, một lúc lâu sau mới lấp lấp nói, “Liễu cô nương, ngươi.... ngươi nhận sai người đi.”

Liễu Hiệp cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tiểu cô nương cầu phúc với trăng như vậy không bằng dựa vào chính mình.”

“Làm cái gì?”

“Dựa vào chính mình hoàn thành nguyện vọng vừa mới cầu a.”

“Ngươi người này thật là kỳ quái nga, chuyện ta cầu nguyện với trăng gì thì liên quan gì đến ngươi?”

“Khó được lão nhân gia ta đây nhìn tiểu nha đầu ngươi vừa mắt, ngươi lại còn nói ta kì quái!”

“Ngươi vốn vừa nhìn đã thấy kì quái a, trời đã tối đen như vậy rồi còn che mặt. Hay ngươi bộ đáng thật xấu, sợ dọa đến ta sao? Yên tâm đi, ta thấy rất nhiều tuấn nam mỹ nữ rồi, kì thật đối với xấu nhân lại có vẻ có thiện cảm hơn.”

(Chú thích: cả cái đoạn nghiêng kia là Liễu Hiệp nói đấy nhé... là nhắc lại đoạn đối thoại của 2 thầy trò Yên tử khi xưa...hehe)

Tịch Tử Yên nghe Liễu Hiệp gần từng tiếng chậm rãi thì biểu tình trên mặt vô cùng biến hoá, đến cuối cùng chỉ có thể kinh ngạc cho miệng, “Sư phụ...” Đây chính là đoạn đối thoại của nàng cùng sư phụ vào đêm bái sư năm đó a.

Thu Li Phong cười cười liếc mắt nhìn nàng một cái, “Đây thực giống những lời mà nàng sẽ nói.” Nguyên lai cá tính của nàng từ nhỏ đến lớn đều không thay đổi, chỉ sợ năm đó Mạc Vô Ngần cũng đã bị cá tính này của nàng đã bại không ít lần.

“Thỉnh Thiếu giáo chủ vì Thiên ma giáo thanh lý môn hộ.”

Đây rốt cục trở thành cái cục diện gì a? Tịch Tử Yên đau đầu nhìn một đám người quỳ trước mặt mình. Cuộc sống đang êm đẹp như vậy sao lại có thể bị cuốn vào ân oán giang hồ?

“Ngươi cư nhiên là đồ đệ của lão gia hỏa kia?” Sở Vân Phi ánh mắt thực âm độc, sắc mặt oán hận pha trọng.

“Ta cũng cho tới hôm nay mới biết được sư phụ ta cư nhiên thân thế lớn như vậy a, thực ngượng ngùng.” Nàng rất lễ phép tỏ vẻ xin lỗi.

Ý cười trên môi Thu Li Phong càng tăng.

“Cái kia, Liễu cô nương a, ngươi cũng không thể không biết ý ta?” Nàng chần chờ rồi bắt đầu khuyên bảo, “Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới bị cuốn vào thế giới của người giang hồ các ngươi.”

Liễu Hiệp khoe miệng hơi hơi run rẩy. Nàng càng thêm khẳng định giáo chủ sở dĩ chỉ nhận Tịch Tử Yên làm đệ tử, chính là bởi vì hai người bọn họ ở phương diện này thật sự là giống nhau đến cực điểm.

“Yên Nhi, nàng đã sớm là người ở trong này, không thể thoát được đâu.”

“Là ngươi, chính là ngươi!” Về mặt nàng bỗng nhiên là một bộ bưng bình đại ngộ, ngón tay phát run chỉ vào người nào đó, “Đây là nguyên nhân ngươi cứng rắn kéo ta tới tham gia hôn lễ, đúng hay không?”

Người nào đó cười vẫn vô cùng nhẹ nhàng vô tội như trước, nhưng trong mắt hiện lên một tia giả dối cùng tuyệt đối không buông tha cho nàng.

“Hại ta như vậy rốt cuộc ngươi có thể được lợi gì?” Nàng cắn răng dậm chân.

“Nga, nàng làm cho ta tìm một năm.” Lời nói vô cùng nhẹ nhàng kèm thêm một nụ cười đậm.

Nàng trừng to mắt khó có thể tin được, chỉ bởi vì nàng để cho hắn tìm một năm, hắn liền thiết kế cho nàng rơi vào trong vùng bùn sâu như vậy, nam nhân này rốt cuộc là có một chút chút phong độ nào không?

“Ngươi không giúp ta sao?” Nàng ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng.

“Đây vốn là việc riêng trong nhà của Thiên ma giáo.” Hắn về mặt lực bắt tông tâm.

Giang hồ có quy củ của giang hồ, mặc cho ai cũng không có thể phá hư.

“Ta rõ ràng không phải người của Thiên ma giáo a.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi đã là đồ đệ của lão gia hỏa kia, như vậy liền chịu chết đi.” Sở Vân Phi không kiên nhẫn nhăn mày, kiếm trong tay cũng chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời có thể ra tay.

“Ta cái gì cũng chưa làm đã chịu chết, đây là cái Thiên Lý gì?” Nàng chính là trẻ người non dạ bái sai lầm rồi sư phụ mà thôi!

“Căn đường ta đều phải chết.”

“Uy uy, ta chưa nói muốn cùng ngươi đánh a.....”

Tiếp theo đó mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng một vị tiểu thư khuê các bị một kiếm khách giang hồ đuổi theo chạy loạn cả tiêu cục, trường hợp này tuy rằng mạo hiểm, nhưng lại cũng không đến mức làm cho người ta quá lo lắng.

“Ngươi thật sự không lo lắng?” Ôm vết thương đã được băng bó tốt, Lam Đồng Sinh tiến đến bên người bạn tốt hỏi.

Người nào đó thân nhiên nhìn thoáng qua bóng hình xinh đẹp kia, Thu Li Phong chậm rãi bưng chén trà, “Nàng chỉ là không có thói quen đối mặt với đao kiếm thôi.”

Sao cơ? Chẳng nhẽ hần đem trường hợp trước mặt coi như dạy học kiếm thuật ư?

“Người bức nàng quen với đao kiếm?”

“Người giang hồ tất nhiên phải quen như vậy không phải sao?” Hần đạm cười.

“Nàng sẽ hận của người.”

“Nhưng nàng càng an toàn hơn.”

“A....”

Một thân ảnh chạy vội đến trước mặt mọi người, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, tất cả đều ngây ngẩn cả người. ...

Thiên ma huyết lệnh giờ đang cắm trên ngực Sở Vân Phi, máu ồ ồ chảy ra nhuộm đỏ cả chuôi kiếm, khiến nó thoát nhìn mang theo một chút ánh sáng kì dị, mà hần nửa người đang tựa vào dưới tàng cây, trên mặt biểu tình lộ vẻ khó có thể tin được, hai mắt nhìn chăm chăm vào vết thương trên người.

Thân ảnh mạnh mẽ giống như chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể bẻ gãy, nam nhân trọng thương ngã xuống đất, sắc mặt càng thêm tái nhợt, tay phải đặt trên ngực, tay trái buông xuống, vẻ mặt có chút giật mình nhìn lại.

Tiếng kêu của nàng tương đương thảm thiết, làm cho mọi người đều nghĩ là nàng xảy ra bất trắc gì, nhưng lại nhìn thấy tình hình trước mặt là hoàn toàn ngược lại, là Sở Vân Phi thảm đến không thể thảm hơn.

Thu Li Phong sắc mặt xanh mét giờ tấm áo choàng màu hồng đang che khuất cánh tay trái của nàng lên, thật là một cảnh tượng nhìn thấy ghê người, vết thương sâu do bị kiếm đâm phút chốc ánh vào mắt hần, tâm hần nhảy mất trống rỗng đến khó chịu.

“Ta giết người?” Trong con ngươi sâu thẳm của nàng biểu lộ thật mờ mịt cùng sự hãi.

Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt đến trong suốt, trong lòng hần đột lên đang lên sự tự trách thật sâu, “Hần không chết.”

Nhưng chỉ cần rút thanh kiếm kia ra, hần chết hần là điều không còn gì phải nghi ngờ.

“Vậy là tốt rồi.....” Cô hống vừa phát ra thanh âm an tâm một chút, một ngụm máu tươi liền phun ra, Tịch Tử Yên chậm rãi ngã vào trong lòng hần.

“Yên Nhi.....” Tuấn nhan thăm biển, hần luôn nghĩ rằng nàng sẽ không có việc gì, hần đã thử qua thân thù của nàng, trừ bỏ khiếm khuyết kinh nghiệm đối địch, chỉ có thể dùng từ sâu không lường được để hình dung võ công của nàng, nhưng là làm sao có thể.....

“Ta đã trúng một chiêu của hần..... Không có việc gì.....”

“Nuốt vào.” Nhìn hần đưa tới bên miệng mình một viên thuốc màu tuyết trắng, nàng há miệng nuốt vào.

Thu Li Phong vẻ mặt lạnh lùng, thần sắc không tốt nhìn về phía nữ tử đang đứng ở phía xa xa, “Liễu hộ pháp, Yên Nhi đã giúp các ngươi thanh lý môn hộ, mang người này đi thôi.”

Liễu Hiệp ngậm hiểu, vẫy tay sai người đem Sở Vân Phi mang đi.

“Thiếu giáo chủ, giáo chủ rất nhớ người, nếu có chút nhân hạ không ngại đi thăm lão nhân gia hần.”

“Ta tận lực.” Tịch Tử Yên cười đến thực hư.

“Thuộc hạ cáo lui.”

“Nga.” Tốt nhất vĩnh viễn không cần gặp lại, nàng trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Chiến trường được thanh tẩy sạch sẽ, hôn lễ sắp sửa được tiếp tục, bởi vì một câu nói của Tịch Tử Yên.....

“Nếu không xem xong toàn bộ hôn lễ, ta bị thương như vậy không phải là uổng phí sao?”

Cho nên hiện tại hôn lễ bị gián đoạn nay được tiếp tục, nhưng như một màn huyết vũ tình phong vừa rồi căn bản chưa từng xảy ra.

“Tân nương tử rất đẹp sao?” Ngồi xuống xong Tịch Tử Yên rất ngạc nhiên hỏi người đang ngồi bên cạnh nàng cắn hạt dưa.

“Rất đẹp.”

“Đẹp chừng nào?”

Thu Li Phong hơi hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó cấp cho nàng một cái tiêu chuẩn để cân nhắc, “So với cửu tỷ của nàng kém hơn một chút.”

“Vậy thì thật là một mỹ nhân khó gặp, khó trách Sở Vân Phi muốn tới cướp tân nương.” Nàng gật đầu tự lý giải.

“Vết thương thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Áp lực ở ngực vẫn đau đớn như trước, nhưng là đã có thể chịu được.

“Ta nghĩ nếu không phải vận bất đắc dĩ, Mạc Vô Ngân sẽ không lôi nàng vào chuyện này.” Hắc thân thủ không tha xoa xoa hai má của nàng.

“Ta biết a.”

“Nga?”

“Năm đó khi sư phụ thu ta làm đồ đệ đã nói qua, danh phận thầy trò chỉ có hai người chúng ta biết mà thôi.”

“Bất quá con đường võ công của nàng cùng Mạc Vô Ngân vẫn là khác nhau rất lớn.” Đây là điều hắc cực hoang mang.

“Bởi vì ta trừ bỏ công phu điểm huyết, tất cả những cái khác đều là tự mình tham nghiên (nghiên cứu) a.” Tịch Từ Yên đương nhiên nói.

Hắc giết mình, chậm rãi đem ánh mắt dừng ở trên mặt nàng, “Tự mình tham nghiên?”

Nàng mang theo vài phần hoang mang sau đó vận vẹo đầu, “Àn, bởi vì sư phụ là nam nhân, mà công phu ta tu luyện là bí kíp bốn môn đã thất truyền hơn ba trăm năm, đây là bí kíp võ công tu luyện của nữ đệ tử.”

“Như vậy a.” Hắc có chút hiểu.

“Cho nên sư phụ trừ bỏ chỉ dạy cho ta một ít khẩu quyết chiêu thức tất yếu cùng với truyền thụ công phu điểm huyết. Còn tất cả còn lại cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.” Hiện tại ngẫm lại, kỳ thật nàng hoàn toàn có thể không cần thay sư báo ân, rõ ràng nàng chính mình tự học thành tài nha.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Tâm tình có chút uể oải, nàng vì sao muộn như vậy rồi mới suy nghĩ cẩn thận a.

“Không có gì tại sao thoát nhìn buồn bực như vậy?” Hắc thân thủ lại xoa bóp hai má non mềm đáng yêu của nàng.

Nàng thân thủ xoa sạch hai tay xấu xa của hắc, “Chờ hi yển (tiệc cưới) chấm dứt là có thể dời đi rồi sao?”

“Ồ lâu hơn mấy ngày cũng không sao.”

“Ta muốn trở về bồi ngoại công.” Nàng nhu nhu mắt, có chút mệt mỏi.

“Vậy còn ta?”

“Hừ.”

“Đang tức giận?”

“Ngươi hại ta bị thương.” Nàng không phải chỉ trích, chính là ăn ngay nói thật.

“Thực xin lỗi.” Hắc thân thủ đem nàng ôm vào trong lòng, đáy mắt buông xuống, xẹt qua một tia hối hận thật sâu.

“Đau.” Nàng đau đến mặt nhăn thành một đoàn, phản xạ tính đẩy hắc ra.

Nhìn nàng ôm cánh tay trái bị thương, cảm xúc ảo não trong lòng Thu Li Phong càng tăng lên, chuyện này chỉ có thể tính là hắc tự làm tự chịu đi.

“Rất đau?”

Nàng gật đầu, chậm rãi ngồi dựa vào đầu giường “Ta từ nhỏ đã cực sợ đau.” (Mìn: híc, mọi cũng sợ a... , Phong ca: ai thêm quan tâm đến ngươi, ta hỏi Yên Nhi của ta a... Mìn: *tủi thân* *lủi thủi quay đi* *âm thầm thề* ta nhất định phải tìm được soái ca của ta aaa...)

Hắc trầm mặc nhìn nàng, nàng thuở nhỏ cầm y ngọc thực, chưa từng chịu đối đãi không tốt, Sở Vân Phi kia một kiếm đâm đến tận xương, khó trách nàng hội đau đến trán đỏ mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Muốn ta đi ra ngoài sao?” Hắc đoán nàng là muốn đuổi hắc đi ra ngoài.

“Ân.” Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

Nghe được đáp án của nàng chứng thật phỏng đoán trong lòng hắn, tâm hắn thoáng trầm xuống, hắn trong lúc vô ý đã không thương nàng sao?

Mãi cho đến cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, nàng mới chậm rãi nâng mặt lên, sắc mặt vẫn quá mức tái nhợt như trước.

“Nurong, Yên Nhi đau quá a.....”

Câu nói thực nhỏ của nàng làm cho Thu Li Phong đang đứng bên ngoài nghe lọt vào tai, đập vào trong lòng. Hắn thề, sẽ không bao giờ để cho nàng bị thương nữa, tuyệt không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng dừng phía trên nhuyễn tháp, chiếu lên cô gái nguyên bản sắc mặt tái nhợt làm cho gương mặt nhiễm mấy phần ửng đỏ, chính là trong mơ nhưng hai mi Tịch Từ Yên vẫn hơi nhíu lại, tựa hồ dù đang ngủ say nhưng trong người vẫn có cảm giác khó chịu không thoải.

Một góc áo trắng nhẹ nhàng lướt qua trong phòng, không một tiếng động nhỏ nào tiêu sái bước đến cạnh nhuyễn tháp, ngồi ở bên người cô gái, thân thủ vuốt ve hàng mi đang nhíu lại của nàng, trong đáy mắt hiện lên trầm tĩnh cùng nồng đậm tự trách.

“Khụ khụ.....”

Liên tiếp khan làm cho nàng từ trong mơ màng tỉnh lại, không thể không ngồi dậy, một bàn tay ôn hoà hiền hậu lập tức vỗ nhẹ lên lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

“Đã uống thuốc chưa?”

“Đã uống.” Tịch Từ Yên xoay người đi, không nhìn hắn.

“Yên Nhi.” Hắn thân thủ ôm lấy nàng, “Không cần lấy chính thân mình trừng phạt ta như vậy.”

“Ta không có.” Nàng vẫn quay đầu đi, không nhìn đến đôi mắt tràn đầy hối hận của hắn.

“Vậy cây sồi xanh ngoài cửa sổ kia cũng sinh bệnh sao? Tại sao lại cho nó uống nhiều thuốc như vậy?”

“Uống thứ kia thật khổ.” Mặt nàng lập tức nhăn thành một đoàn.

Thu Li Phong vừa tức giận vừa buồn cười, “Chỉ bởi vì sợ khổ, nàng liền đem thuốc đổ đi?”

“Thật sự rất rất khổ a, tựa như hoàng liên hàm thành nước.” (Min: theo ta bik thì Hoàng Liên là một vị thuốc rất rất đắng.)

“Cho dù có khổ cũng phải uống, nàng nội thương chưa lành lại nhiễm phong hàn, còn không chịu uống thuốc, là cố ý làm cho ta đau lòng mà chết có phải hay không?”

Nàng bĩu môi, không nói chuyện.

Hắn cẩn thận đem nàng ô vào lòng, “Miệng vết thương còn đau không?”

“Ân.”

Hắn nhẹ nhàng nâng tay áo bên trái của nàng lên, nguyên bản cánh tay trắng nõn bóng loáng giờ lại uốn lượn một vết sẹo xấu xí, hắn thân thủ chậm rãi vuốt ve vết thương đang bắt đầu đóng vảy kia, ánh mắt trở nên âm trầm.

“Thiếu gia, thuốc hàm xong tốt lắm.”

“Mang vào đây.”

“Vâng.”

Hạnh Nhi đem một chén thuốc đen như mực đưa tới cho Thu Li Phong sau đó liền rời đi, Tịch Từ Yên theo bản năng nhú mày, rụt lùi về phía sau như con đà điểu cho rằng như vậy là có thể tránh được vận mệnh uống thuốc.

Hắn không cho nàng trốn tránh, đem nàng ôm vào trong lòng, cường ngạnh cầm chén thuốc đưa đến bên miệng của nàng.

“Hảo khổ.....”

“Uống.”

Nàng buống bình lắc đầu, né tránh cái bát thuốc đen siêu đáng sợ kia.

Ánh mắt hắn nhẹ nhàng loé lên mấy tia sáng, khoé môi chậm rãi giờ lên, “Thật sự không uống?”

Nàng kiên định lắc đầu.

“Vậy ta đây cũng còn cách hảo hảo uy* nàng.” Hắn than nhẹ một tiếng, cố ý tỏ vẻ rằng đây là không còn cách nào khác.

(uy: cái từ này bik giải thích thế nào nhỉ... móm, đút... nói chung là không thể sát nghĩa được a...)

Nàng hồ nghi nhìn hắn, chỉ thấy hắn đột nhiên đem bát thuốc đến bên miệng mình uống một ngụm lớn, nàng tròn tròn mắt, sau đó lại thấy hắn đang không có hảo ý nhìn về phía mình, một chút linh quang hiện lên trong đầu, nàng thân thủ che miệng lại, không ngờ tay phải đã bị hắn chặt chẽ ngăn chặn, cánh tay trái lại bị thương không thể cử động, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn áp môi vào môi mình.

“Ồ.....” Đáng giận, thật sự hảo khổ a!

Nhìn nàng được người ta uy thuốc mà cánh môi trở nên đỏ bừng, lại nhìn bát thuốc trong tay đã hết sạch, Thu Li Phong cười đến thực thoả mãn, hiện tại sắc môi của nàng không hề tái nhợt nữa, mà trở nên cực kì mê người.

“Vô lại!” Nàng đỏ mặt mắng hắn một câu. Hắn thế nhưng thật sự uy nàng uống thuốc, rõ ràng là thừa cơ ăn đậu hủ của nàng!

“Sắc mặt nàng quả nhiên tốt hơn rồi.”

“Hừ!”

“Yên Nhi.”

Nàng tựa vào trên nhuyễn điểm, giống như chộp mắt, kì thực là không muốn để ý đến hắn.

“Nàng thật sự vẫn tính ở lại khách phòng sao?” Hắn ôn tồn hỏi.

(Khách phòng là phòng dành cho khách ở nhá!)

Nàng ngay cả tròn mắt đều lười. “Ta là khách a.”

“Làm gì phải khách khí như vậy?”

“Lẽ nghi là không thể bỏ.”

“Nàng là vị hôn thê của ta a.” Hắn hảo muốn ôm nàng ngủ a.....

“Thì tính sao?” Nàng không phải còn chưa có gả lại đây sao?

Hắn nhin không được thờ dài, “Nàng đến tột cùng còn muốn tức giận tới khi nào?”

“Ta không có tức giận.” Có cũng tuyệt đối không thừa nhận.

Hắn thân thu vuốt ve hai má trắng mịn mượt mà của nàng, thấy nàng nhắm mắt quyết không mở, hắn yên tâm tiếp tục dòi tay xuống. ...

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, Tịch Từ Yên mở mắt, trong mắt là không nói gì nhưng lại mang ý nồng đậm cảnh cáo.

Thu hồi tay lại, nhìn trên mặt rõ ràng dấu vết năm ngón tay, Thu Li Phong rất là ai oán, “Yên Nhi.....” Xuống tay thực không lưu tình a.

“Làm gì?”

“Ta thấy áo nàng có chút bị lỏng. Muốn giúp nàng buộc lại cho tốt thôi a.”

“Cám ơn.” Nàng cũng không vạch trần.

Cứ như vậy? Hấn chu môi oán hận nhìn nàng, oán niệm trong lòng ngày một ngày lại tăng thêm. Chuyện này rốt cuộc là sao? Từ khi nàng bị thương đến ở Bạch Vân sơn trang đã suốt một tháng, hoàn toàn không cho hấn một chút cơ hội để thân cận, luôn dùng cái loại như gần như xa này, thái độ đối với hấn luôn là ôn hoà không nóng không lạnh, quả thực sẽ đem hấn bức điên rồi.

Vẫy vẫy tay, nàng vẫn chưa trợn mắt. “Ngươi có vẻ còn có rất nhiều công việc trong trang muốn xử lý a, nhanh đi làm việc đi.”

“Ta muốn ở cùng nàng.” Giọng lấy lòng như vậy, tình cảm trong đó rõ ràng có thể cảm nhận được.

“Không cần, ta muốn ở một mình ngắm cảnh đón gió, hai người liền nhiều phiền phức a.”

“Không cần tuyệt tình như vậy...” Hấn khó nén được bất mãn.

“Ta đây là nghỉ cho ngươi thôi, ngươi có Bạch Vân sơn trang cần để ý, cho nên cần đi làm chuyện của ngươi, ta một người dưỡng bệnh là tốt rồi, huống hồ còn có Hạnh Nhi chiếu cố ta.”

“Ngẫu nhiên nghỉ một chút cũng không có gì đáng ngại.”

“Giống như gần đây ngày nào cũng thường thường nhìn thấy ngươi đến đây nghỉ tạm nha.”

Hấn đều là vì ai a.....

“Không cần lấy cha ta làm chuẩn, ta một chút cũng không muốn tưởng tượng mình sẽ giống như các nương đâu.”

Hấn hoang mang nhìn nàng.

“Vương phủ vẫn đều là do phẫn nương cùng đi nương cai quản a.”

“Các đi nương của nàng hảo hiền tuệ*.” Nhạc phụ thật sự là hảo phúc khí, chẳng những các phu nhân cảm tình với nhau tốt, hơn nữa mỗi người lại đều là vợ hiền, còn hấn đương nhiên không dám tả ủng hữu ôm**, bởi vì trước mắt hấn là một cái phải vô cùng vất vả mới có thể ứng phó nổi.

(*: có đức hạnh, trí tuệ)

(**: ý nói là nhiều thê thiếp đấy)

“Hâm mộ điểm phúc của cha ta?” Nàng hơi mở mắt ra.

Thu Li Phong không tiếng động cười cười, hai tay nắm ở đầu vai của nàng, gần sát vào vành tai khéo léo của nàng khẽ nói, “Có một thê tử là đủ rồi.” Thuận tiện thom một cái vào má nàng.

Tịch Tử Yên yên tâm khép mắt lại, hôm nay mặt trời quả thực ấm áp, uống thuốc xong nàng cũng có chút muốn ngủ.

Nghe hô hấp của nàng trở nên lâu dài mà bình thản, hấn biết nàng đang ngủ.

Ngẩng đầu ngắm ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trên mặt hấn hiện ra một chút cười yếu ớt. Thời tiết hôm nay đúng là không tồi, phi thường thích hợp để nghỉ ngơi sau giữa trưa, vì thế, hấn yên tâm thoải mái cởi giày, cùng y* nằm bên cạnh nàng.

(*cùng y là còn nguyên y phục a...^^~)

Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại.

Thân mình đuối thật dài, lười biếng xoay người, nhẹ nhàng quay đầu một chút, khoé miệng Tịch Tử Yên lộ ra một chút cười sáng lạn thoả mãn.

Mùa đông đi qua, thân thể của nàng rốt cục cũng hồi phục lại, thật sự là đáng mừng.

“Yên Nhi.”

Nghe thấy tiếng nói bao hàm tình ý ôn nhu như vậy, vị thiếu trang chủ tuần mỹ nhĩ nhận của Bạch Vân sơn trang cũng tùy ý xuất hiện ở hành lang.

“Ngươi làm xong việc rồi?” Nàng miệng cười mà chống đỡ.

“Nàng thì sao? Thoạt nhìn thực vui vẻ.”

“Đúng nha, vết thương tốt lắm, bệnh cũng tốt, ta có thể về nhà.” (tốt là ổn, khoẻ, hồi phục nhá)

Hấn trầm ổn cười cười, không tỏ vẻ ý kiến, chính là thân thủ nhắc ống tay áo trái của nàng lên, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi không hề tỳ vết hiện ra, điều này làm cho hấn tươi cười càng thêm sâu sắc.

“Thật sự không có lưu lại vết sẹo.”

“Thuốc mỡ kia thật rất có công hiệu, so với thuốc cha ta lấy ở hoàng cung còn hơn a.” Nàng chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

“Nhạc phụ?”

“Đúng nha.”

“Nguyên nhân đâu?” Thu Li Phong hưng trí bừng bừng hỏi.

Nàng nâng mắt lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái, không dấu vết thu hồi cánh tay trái, đem ống tay áo buông xuống, tuy rằng mùa xuân nhưng không khí vẫn còn lạnh, nàng muốn chú ý giữ ấm một chút.

“Sao ngươi lại muốn biết?”

“Nhân nhĩ không có việc gì làm thì tán gẫu một chút cũng không sao.” Hấn gấp chiếu sách chiếu.

“Làm con không được nói xấu cha.”

“Nga.” Hấn hứng thú càng đậm.

Nàng liếc trắng mắt, “Chờ đến khi tóc ngươi bạc trắng, có phải cũng rất hy vọng thời trẻ của chính mình bị con cháu lấy ra làm chuyện phiếm để nói không?”

Hấn cười vui thích, trong mắt mang theo vài tia nghiền ngẫm, “Không ngờ nàng đã nghĩ đến lâu dài như vậy rồi a, chúng là ngay cả thân còn chưa có thành đâu, ả?”

Thoáng chốc, một rặng mây đỏ mờ ám xuất hiện che phủ lên gương mặt Tịch Từ Yên, nàng nhin không được khẽ mắng một tiếng, “Im miệng!”

“Chúng ta ở sơn trang thành thân đơn giản rồi sau đó quay trở về thỉnh nhạc phụ bọn họ, không tốt sao?”

“Hừ.” Nàng quay đầu nhìn mây nhìn cây nhìn mọi người khác, chính là không muốn nhìn người đứng trước mặt.

Hấn đáng thương hề hề kẻ sát vào nàng, “Nàng đã lãnh đạm với ta hơn ba tháng rồi a, thật sự còn muốn tiếp tục sao?”

“Ta ngày mai muốn trở về nhà.” Dứt lời, nàng liền nghiêng người lui bước.

Thân thủ nàng nhanh như một ngọn gió mát, làm Thu Li Phong chỉ có thể than thở, “Yên Nhi.”

“Ngày mai giúp ta chuẩn bị xe.”

Nhìn bóng dáng nàng chậm rãi rời đi, hấn có nói cũng không ta cảm giác ảo não ở trong lòng, từ sau hôn lễ của Lam Đồng Sinh, nàng liền cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ, thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, nhưng nàng vẫn như trước chấp nhất ở trong lòng, nửa khắc cũng chưa từng quên.

“Yên Nhi...” Hấn cất cao thanh âm gọi nàng.

Váy phấn quay lại, giai nhân đang đứng ở hành lang hơi hơi nghiêng người, không nói gì chỉ nhìn lại đây.

“Nàng hận ta, có phải hay không?” Hấn đột nhiên sợ hãi nghe câu trả lời của nàng.

Từ rất xa nhìn thấy môi nàng nhẹ nhàng mấp máy gì đó, sau đó xoay người rời đi, biến mất ở trên hành lang, chỉ để lại một làn sương mù làm cho giang hồ đệ nhất mỹ nam hao tâm tổn trí.

“Chậm chậm a...”

Trong đôi mắt thật to tràn ngập bối rối, khoe miệng luôn luôn thích cười nay rõ ràng rũ xuống, chứng tỏ tâm tình chủ nhân của nó đang là không khỏi hờn giận, một đôi tay nhỏ bé lại không ngừng đem quần áo trang sức mặc hết lên trên người nàng.

“Đâu có trễ.” Thanh âm thật nhân nhĩ, tâm tình thực nhân nhĩ, ngay cả biểu tình cũng nhân nhĩ làm cho người ta hâm mộ.

“Bây giờ, chỉ sợ các tiểu thư phu nhân đều đã đến rồi, chỉ có tiểu thư người ngay cả quần áo cũng chưa mặc, thực là rất chậm a....” Hai tay vẫn tiếp tục bận rộn.

“Nếu chậm thì sao?”

“Tiểu thư...” Tiểu nha hoàn bất mãn kéo dài thanh âm, hai tay loay hoay sau lưng chủ tử, “Nhiều năm nhà ta dạo chơi công viên như vậy, người tại sao mới đến có một lần?”

“Cho nên năm nay ta mới không sốt ruột.” Vừa nói nàng vừa thân thủ đem cây trâm bằng trân châu quá mức chói mắt rút xuống, thuận tay lau nhặt đi một ít son, tốt lắm, hiện tại thật nhìn nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Nhìn động tác chậm chạp của tiểu thư, ánh mắt Tiểu Thái nổi lên vài tia hoang mang.

Lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Tịch Tử Yên cũng chú ý tới biểu hiện của nha hoàn, “Tiểu Thái, đang suy nghĩ cái gì?”

“Tiểu thư, người cũng biết chúng là hàng năm đều đi dạo chơi công viên ở Hành cung là có mục đích gì chứ?”

“Mọi người đều biết.” Đó là nhân dịp để gặp mặt các công tử, các vị hào môn khuê tú đều biến đây thành ngày hội chọn rể.

“Biết vậy mà tiểu thư hôm nay thực sự còn tính đi?”

“Vì sao không đi?” Nàng khó hiểu.

“Nhưng là..... Nhưng là.....” Tiểu Thái rụt rè vò vò khăn tay, “Nhưng là khi ở nhà Thái lão gia..... Ở nơi đó..... Tiểu thư.....”

Tịch Tử Yên vừa nghe lập tức hiểu được, đáy mắt hiện lên một chút quần bách, thân nhiên nói, “Ta không sao.”

“Tiểu thư thật sự không có việc gì?”

“Đương nhiên.”

Tiểu Thái vỗ vỗ bộ ngực, thở ra một hơi dài, “Nô tỳ ghen mấy tháng, rốt cục yên lòng, nhưng là, tiểu thư, vì sao Thái lão gia lại sớm đem nô tỳ phái trở về Nhân vương phủ?”

“Bởi vì người quá mức ngạc nhiên, ngoại công giận người a.”

“Khi đó biểu tình của nô tỳ quả thực quá mức kỳ quái sao?” Nàng nhớ rõ ngày ấy quần áo vứt tán loạn dưới đất cùng với thanh âm ầm ầm thống khổ của tiểu thư.

“Thật sự.” Nàng thần sắc như thường, không hề biến sắc.

“Vậy còn bộ quần áo nam nhân kia?”

Nàng thật muốn thở dài, ưu điểm lớn nhất và cũng là khuyết điểm lớn nhất của Tiểu Thái là toàn hỏi những câu hỏi...., mà không biết được đáp án thì không chịu thôi.

“Đó là quần áo của ta.” Thấy nàng một bộ mơ hồ không hiểu, Tịch Tử Yên đơn giản đem lời nói dối nói như thật hoàn toàn, “Đó là trang phục nữ phần nam trang của tiểu thư ta khi xuất môn.”

Nha đầu đơn thuần này không chút nghi ngờ mà tin ngay lập tức vào cách nói này, “A. tiểu thư, nô tỳ hiểu rồi, người nhất định bảo nô tỳ trở về, là muốn đi chơi một mình đúng hay không?”

“Đúng.”

“Tiểu thư thật là, cũng không mang Tiểu Thái đi cùng.” Cái miệng xinh đẹp nhỏ bé đỏ lên nói.

“Ta cảm thấy đi một mình thì sẽ không khiến người ta chú ý.”

“Nga.”

“Nghĩ vẫn trong lòng hết rồi, vậy hiện tại chúng ta có thể đi chưa?”

“Có thể, tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Nhìn tiểu nha hoàn sôi nổi chạy nhảy ra phía ngoài, Tịch Tử Yên ở phía sau nhìn không được lắc đầu cười khẽ.

Đến cửa Hành cung, xuyên qua một loạt các rường cột lâu vũ được chạm trổ tinh xảo, trong không khí là các loại hương phấn, tùy ý có thể thấy được những cảm y hoa phục, kim quang lấp lánh, trang phục đẹp đẽ của các vị tiểu thư đang đứng ngắm hoa.

Thật vất vả mới đi qua được chỗ trung tâm bị hương khí bao phủ kia, hai chủ tớ mới có thể thở phào một hơi, nhưng cây tùng hoa cỏ ở ven hồ trong vườn đẹp như tiên cảnh, đằng sau phiến đá hình như còn có thấy người ngồi.

“Tiểu Thái, ta hình như nhìn thấy kia chính là thập lục muội, người đi qua nhìn thử xem tại sao không có nha hoàn đi cùng nàng.”

“Vậy tiểu thư thì sao bây giờ?”

“Ta ở trong này nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy nô tỳ đi qua xem thập lục tiểu thư a.”

Nhìn theo thân ảnh nha hoàn biến mất, Tịch Tử Yên chậm rãi đứng lên, theo hoa cỏ đi vòng ra phía sau.

Nàng nhớ rõ thân ảnh lúc này mình thấy là ở bên kia phiến đá. Nàng theo trí nhớ đi đến, quả nhiên lại đằng sau phiến đá, khung cảnh tĩnh lặng có một nam tử mặc áo lam đang đứng gần cửa sổ, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Nghe thấy tiếng cước bộ lại gần, nam tử hơi hơi nghiêng người đi đến, nhìn thấy người tới, hần tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người đã đến rồi.”

Tịch Tử Yên cười như hoà anh đào, cố gắng xem xét hần.

“Chúng ta đây có phải có thể đi rồi hay không?”

“Còn chưa đi được.” Nàng lắc đầu.

“Thiếu giáo chủ ...”

“Hừ, chớ có lên tiếng.”

“Vì sao còn chưa đi được?”

Con mắt của nàng vòng vo đảo qua lại, với tay ý vào người nọ đến gần đây, “Diễn trò thì phải diễn nguyên bộ, nếu không sẽ chẳng ra cái gì cả, đúng không?”

“Nguyên bộ?” Vậy chẳng phải thực phiên toái hay sao, nam tử dùng ánh mắt đem suy nghĩ trong lòng để lộ ra.

“Liễu hộ pháp, diễn nguyên bộ không nhất định là sẽ thực phiên toái.”

Liễu Hiệp nữ phần nam trang không cho là đúng bĩu môi, càng tiếp xúc với Tịch Tử Yên, nàng càng hiểu được vị Thiếu giáo chủ này theo chân giáo chủ bọn họ quả thực được đúc ra từ cùng một khuôn mẫu, tính tình hai người đều kì quái tới cực điểm, nhưng lại cho rằng bọn họ kỳ thật là những con người bình thường nhất. (Min: haizz, thật BT!)

“Thuộc hạ chính là không rõ, vì sao lại muốn đi loanh quanh một vòng tròn như vậy?”

Nàng cup lông mi xuống che dấu đi ánh mắt cùng thần sắc, “Ta nói rồi, ta không nghĩ muốn bước chân vào giang hồ.”

“Thuộc hạ hiểu được .”

“Vậy chúng ta có thể bắt đầu diễn được chưa?”

“Không thành vấn đề.”

Tiểu Thái vừa trở lại đập vào ngay trong tầm mắt, chính là nguyên bản hai thân ảnh lúc này đang cách xa nhau lại đang sống vai mà đứng, lại còn cùng ngắm cảnh qua cửa sổ.

Tránh ở sau bụi hoa hồng xa nhất phía xa xa, Tiểu Thái nhìn không được dùng sức dụi dụi mắt. Nàng thật sự không nhìn lầm sao? Nữ tử đang cùng nam nhân sống vai đứng ngắm cảnh bên cửa sổ, gương mặt phần nộn mềm mại buông xuống, giống như là biểu tình xấu hổ kia, thật sự là chủ tử của nàng sao?

Nhìn bộ dáng bọn họ trò chuyện với nhau thật là vui vẻ Tiểu Thái không dám đi quấy rầy hai người, chỉ có thể ngồi xỏm tại chỗ tiếp tục rình coi.

Năm ngày sau, tại Nhân vương phủ.

Thư phòng rộng mở sáng ngời nhưng lại tràn ngập không khí nặng nề, mọi nô bộc gia nhân đều đã được lệnh rời xa nơi này, chỉ để lại hai cha con Nhân vương gia tại chiến trường rộng lớn này.

Lí Vân Đăng tuy đã ở tuổi trung niên nhưng nhờ thường xuyên điều dưỡng thoả đáng nên trông không ai nhận ra tuổi thật, nhưng giờ khắc này vẻ mặt lại âm trầm, trầm mặc không nói gì, chỉ ngồi sau bàn.

Mà Tịch Tử Yên đứng trước bàn là một thân xuân sam đầy đặn, mái tóc vừa được gội tẩy vẫn còn để dài mềm mông đẫm nước phía sau, trên khuôn mặt thanh tú không có một gợn sóng, thập phần thanh thản.

Cha và con gái hai người đều không nói gì, tùy ý để sự yên tĩnh bao phủ thư phòng.

Cuối cùng cũng là Lí Vân Đằng không nhịn được lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc đầu tiên.

“Ngươi thật sự phải gả cho người này?”

“Ân.”

“Cái đạo lý này ở đâu ra?”

“Cha không hài lòng hử ở chỗ nào?” Nàng không đáp mà hỏi lại.

“Ngươi nói xem?”

“Bất kể là luận gia thế, bối cảnh hay nhân phẩm, hửn đều là tốt nhất, ngoại công không phải cũng đã gởi thư làm chứng đó sao?”

“Có lẽ là ta đa tâm, nhưng là...” Hửn trầm ngâm, “Ta đến tột cùng vẫn cảm thấy người này rất khả nghi.” (Min: hắc hắc... là nữ phần nam trang thì chả khả nghi là gì... há há há.)

Tịch Tử Yên buông mắt che dấu một chút ánh sáng vừa ẹt qua. Cha quả nhiên là lão hồ ly, cư nhiên cảm giác được khác thường, tuy vậy nhưng miệng nàng vẫn như trước thản nhiên nói, “Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, tóm lại đây là người mà nữ nhi lựa chọn, cha cứ yên tâm đi.”

“Ta chính là lo lắng a.”

“Cha.”

“Ngươi là nữ nhi ta hiểu rõ nhất, ta cũng luôn luôn hy vọng ngươi được hưởng hạnh phúc tốt nhất mới đúng.” Cứ việc từ nhỏ đến lớn nàng luôn khiến hửn tức giận đến làm cả nhà gà bay chó sủa, nhưng là ở trong lòng hửn, chỉ có nữ nhi này mới là bảo bối quý nhất của hửn, là hòn ngọc quý trong tay hửn.

“Nữ nhi nhất định sẽ có được hạnh phúc tốt nhất, cha đừng nên lo lắng.” Nàng nâng mắt lên nhìn cha.

“Yên Nhi.”

“Cha.”

“Tuy rằng cha không biết ngươi đến tột cùng là đang làm ra cái sự tình gì, bất quá cha sẽ không ngăn ngươi làm chuyện mà ngươi muốn.” Thôi, con cháu đều có phúc của con cháu, đã lo chúng quản chúng mười mấy năm, giờ là lúc nên buông tay.

“Cám ơn cha.” Những lời này nàng nói thập phần thành khẩn.

“Ngươi quả nhiên là có giờ trò quý.” Hửn thản nhiên thờ dài.

“Nữ nhi không có.”

Bình tĩnh liếc mắt nhìn nữ nhi đang cúi đầu trước bàn một cái, Lí Vân Đằng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Ngươi lớn rồi cũng phải ra khỏi nhà thôi, từ khi ngươi bỏ đi, ta đã chuẩn bị hết các thứ cho công việc thành thân rồi.”

“Nữ nhi cáo lui.”

Ra khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn xem trời hôm nay có nắng không, Tịch Tử Yên chậm rãi lộ ra một chút tươi cười, nụ cười kia cực nhẹ cực đậm, lại còn hàm chứa sung sướng khó có thể bỏ qua.

“Tiểu thư, không có việc gì chứ?” Vừa ra tới hành lang liền thấy Tiểu Thái chạy đến đầu tiên.

“Không có việc gì.”

“Thật sự phải lập gia đình?” Cho tới bây giờ nàng vẫn có cảm giác không giống sự thật.

Tịch Tử Yên nở nụ cười, “Lập gia đình đâu phải trò đùa, ta làm sao có thể lấy chuyện này đến vui đùa.” (Min: hức... cưới nữ nhi còn nói không phải đùa đi...)

“Nhưng là...” Tiểu Thái hoang mang gãi gãi đầu, “Tại sao lại gãi gãi như vậy a.” Tựa như là đang sốt ruột vậy, ở trong ấn tượng của nàng, tiểu thư rất ít khi vội vàng xao động như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía trời phương tây nam, nụ cười trên môi Tịch Tử Yên có chút xa xa khó hiểu, “Bởi vì ta đang vội a.”

Ở đại sa mạc đã mấy ngày liền, chỉ có cát vòng óng ánh một mảnh.

Mà tại một trấn nhỏ gần nơi cửa ải biên thùy, bão cát đầy trời này, gần đây cũng thực náo nhiệt phi phàm, nghe nói đại hội võ lâm ba năm mới tổ chức

một lần, năm nay lại lựa chọn một nơi hoang mạc người ở thưa thớt làm nơi tổ chức, khiến cho những người thường dân vui mừng khôn xiết.

“Mụ nội nó, cái đồ mưu ma chước quỷ* nào làm ra cái này a, cư nhiên cử hành đại hội võ lâm ở sa mạc?!” (Min: kỳ quái quả thực là phong cách của đa số nhân vật trong truyện. . . ^^~)

(*:là chỉ người lắm mưu nhiều kế, gian manh xảo quyệt)

“Việc này có quý mới biết, nơi này cứ chốc chốc lại có bão cát lớn, một hồi thì mưa tầm tã thật to, thật sự làm cho người ta không chịu nổi.”

“Ngay cả tìm một cái tỷ muội cũng không có.....” (Minta hui tỷ muội đây là nữ nhân như kiều ca kỹ ý nhá...)

Tuy chỉ là một tửu quán đơn sơ nhưng một chút cũng không gây trở ngại đến các đại hán lỗ mãng giang hồ to mồm uống rượu, ăn đại khối thịt, cùng với lớn tiếng tâm tình đủ loại đề tài. (Min: như mấy bà 888...)

“Mau nhìn kia, Ngọc Kiếm công tử đến đây.”

“Thật là hán a.”

“Nghe nói nữ nhân hán thích chính là Thiếu giáo chủ của Thiên ma giáo.” Còn có thanh âm nói nhỏ.

“Đúng nha, nghe nói ở tiệc cưới của thiếu chủ tiêu cục Dương Oai lần trước không ít người đều tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy.”

“Không thể tưởng được danh môn chính phái Ngọc Kiếm công tử cư nhiên lại thích đối tượng là loại yêu nữ tài ma ngoại đạo, thật sự là thói đời khó đoán a.”

“Lời ấy sai rồi, cái gì Tiểu giáo chủ kia, ta có gặp qua, cảm giác giống như là một vị tiểu thư khuê các, không hề có nửa điểm hơi thở giang hồ.”

“Chuyện này ta cũng có biết một hai, nghe nói nàng cũng ngày hôm ấy mới biết được sự phụ của mình cư nhiên chính là giáo chủ của Thiên mà giáo, cũng đã chịu kinh ngạc không nhỏ.”

“Cái đại ma đầu Mạc Vô Ngần kia luôn luôn thích giả thần giả quỷ, không nghĩ tới thu một cái đồ đệ cũng như vậy.”

Bên trong tửu quán bỗng có một mảnh tiếng động thôn thức.

“Má ơi...”

“Quý gọi là gì?”

“Mạc Vô Ngần!” Tuyệt đối hoảng sợ.

Trong tửu quán lập tức truyền đến âm thanh chén bát và bàn ghế đổ vỡ.

Nam tử tuần mỵ áo trắng như tuyết vẻ mặt mang theo ý cười tao nhã, còn lão tử ngoài sáu mươi tuổi mặc áo bào màu xanh thì ánh mắt lại nảy lửa sáng quắc.

Hai nam nhân cách nhau khoảng ba bốn trượng, yên lặng đối diện, tựa hồ như quanh mình tất thấy đều không tồn tại, thiên địa vạn vật chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mọi người nín thở, hai nam nhân gần đây được giang hồ đồn thổi có không ít quan hệ nay lại gặp gỡ, rốt cuộc sẽ xuất hiện cái tình cảnh gì đây? Mọi người đều mở to hai mắt chờ xem.

“Đã lâu không gặp.”

“Quả thật đã lâu.” Thu Li Phong cười như rót mỳ, “Không nghĩ tới lại gặp mặt lúc này nơi đây.”

“Thật sự không nghĩ tới.” Lão nhân ha ha nở nụ cười.

“Mạc giáo chủ cũng tới tham gia đại hội võ lâm sao?”

“Nếu là đại hội võ lâm, Mạc mỗ đương nhiên muốn tới.” Hán nhủ mất lại, “Bất quá, Mạc mỗ nghĩ đến đây sẽ không gặp được Thu đại hiệp.”

Thu Li Phong cười khẽ, “Mạc giáo chủ cũng nói đây là đại hội võ lâm, Thu mỗ làm sao lại có thể không đến.”

“Nhưng là, nàng muốn xuất giá.”

Ý cười tao nhã trên mặt hán nhất thời cứng đờ, “Nàng?”

“Đúng, nàng.”

Tươi cười hoàn toàn biến mất. “Không có khả năng.”

“Thiên hạ không có chuyện gì là không có khả năng.” Mạc Vô Ngân cười đến thực tùy ý.

“Nàng chỉ là về nhà.”

“Về nhà lập gia đình thì không có gì là không đúng.” Hắc thực đồng ý gật đầu như già tở.

Âm mưu, hắc thê tuyệt đối có âm mưu bên trong. “Vì sao ngươi biết?”

“Ngươi đã quên nàng là đồ đệ của ta sao?”

Thu Li Phong gắt gao nhìn thẳng hắc, một lúc lâu sau mới nghe thấy thanh âm rít ra từ hàm răng. “Thật sự?”

“Lừa ngươi là con chó nhỏ.” (Min: sư phụ dễ thương không chịu được.)

Nếu không có tiếng nói làm hắc dừng lại, Thu Li Phong liền xoay người đi ra cửa.

“Cho dù ngươi trở về ngay hiện tại cũng đã muộn rồi.” Giọng nói của Mạc Vô Ngân lạnh lùng phóng tới.

Thu Li Phong cước bộ gấp gấp bỗng dừng lại, chậm rãi trở lại, “Nàng cố ý sao?”

“Nga, bởi vì ta đã truyền tin tức cho nàng rằng đại hội võ lâm năm nay được tổ chức tại sa mạc.”

Hắc thực thống hận cái tên đối diện này lại lấy cái loại biểu tình vô tội đối mặt với hắc, nhưng trừ bỏ ả nhĩn thì không có biện pháp nào khác, bởi vì hắc chết tiệt chính là sư phụ của Tử Yên.

“Ta còn nói cho nàng, nếu không lập tức thành thân thì hãy chờ mà nhậm chức giáo chủ Thiên ma giáo đương nhiệm.” Mạc Vô Ngân khẩu khí càng thêm nhẹ nhàng đứng lên, thậm chí rất nhân tình mà vuốt vuốt tóc, sao đó vừa lòng thu tay lại

Mọi thanh âm cốt cách đều truyền đến tai mọi người một cách rõ ràng.

Khó thấy nga, Ngọc Kiếm công tử luôn luôn tao nhã nhã nhận lại có lúc tức giận!

Đoàn người vạn phần chờ mong nhìn chăm chú vào hai người đang giằng co trên đường, trong lòng khẩn trương đến tay cũng không nhịn được mà thấm mồ hôi ra.

“Đây là phương thức ngươi báo ân sao?”

Dát? Mọi người vẫn lau lau.

Mạc Vô Ngân cười ha ha, “Tiểu nha đầu kia không phải đã báo ân rồi sao?”

“Nàng có sao?” Hắc như thế nào không biết?

“Không có sao?”

Kế tiếp lại là một trận trầm mặc.

Bọn họ đến tột cùng có cái gì bí hiểm?

“Tốt lắm.” Thu Li Phong nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao vị hôn thê lại cam tâm tình nguyện làm người của hắc.

“Cám ơn khích lệ.”

Bọn họ đến tột cùng là đang nói cái gì a, mọi người tuy nghe được nhưng không hiểu ra sao, không rõ là gì, nhưng xem ra đương sự tựa hồ đã muốn đạt thành quan điểm chung, biểu tình càng giống nói đã nói hết.

Sau đó ...

Làm cho mọi người nhụt chí chính là, căn bản không có sau đó, bởi vì Ngọc Kiếm công tử không có quá giận dữ mà động thủ cùng Mạc Vô Ngân, cũng không có lại quay đầu rồi đi, mà là tâm bình khí tĩnh đi vào tửu quán, gọi một bầu rượu, hai đĩa đồ ăn, cùng giáo chủ Thiên ma giáo nâng cốc vui vẻ nói chuyện.

Chương 9

Nhân vương phủ Giang Bắc.

Nhạc cổ vang trời, khách đông nghìn nghịt, dân chúng ở ngay cửa xem náo nhiệt lại càng tấp nập.

Tại tiền thính náo nhiệt, sau nội trạch lại càng huyền ảo túi bụi.

(tiền thính: đại sảnh, sảnh chính, nội trạch: trong nhà)

Không tin? Vậy thì chỉ cần đến sau đình nhìn xem biểu tình của nô bộc hầu hạ ở Như Yên tiểu tạ liền hiểu được ngay.... quả thực không thể chỉ dùng một từ “Hĩ”, nhất quyết phải có thêm từ “Bĩ” để có thể hình dung được tình huống, phần lớn đều là dở khóc dở cười, cùng với hiện lên một ánh mắt đồng tình.

(*: bi là bi ai, bi thương đó^^~)

Đồng tình?

Đúng vậy, Tịch Tử Yên cảm thấy nàng là tân nương đáng được đồng tình nhất, bởi vì nàng có những mười hai vị nương nhiệt tâm thân thiết với nàng.

“Cái giá y này không có kiểu dáng mới lạ như cái ta làm a.” Thập nhị di nương đô miệng nói.

“Không có công phu thêu tinh xảo của ta.”

Có người không phục. “Ai nói, rõ ràng ta mới là người có công phu thêu giá y cao nhất.”

“Yên Nhi a, vẫn là mặc đồ của thất nương làm hảo a.”

“Yên Nhi a.....”

Bên tai tràn ngập đủ các oanh thanh yến ngữ hỗn độn hết mức, Tịch Tử Yên trong cuộc đời lần đầu tiên thấy các nàng quyết liệt như vậy, đành xoát xoát đem hết thảy các đồ thêu, phụ kiện mười hai bộ mặc hết vào thân, âm thanh ồn ào lập tức gián đoạn.

“Như vậy có phải là mặc nhiều quá hay không?” Có người nhin không được lo lắng trong lòng hỏi ra.

“Dù sao ta cũng chỉ gả lúc này đây.” May mắn là chỉ có một lần.

Nói cũng đúng, bây giờ cách mùa hè còn một đoạn khá dài.

“Vậy mau đem cái trăm vàng này cài lên đi.”

“Cái trăm ngọc này cũng thực quý báu a.” Lại có người lên tiếng.

Sau đó lại lập tức có người phản ứng lại, “Trăm phượng này của ta mới là tốt nhất.”

Tân nương đang ngồi trước gương trang điểm, yên lặng không nói gì đảo mắt nhìn qua mười hai bộ đồ trang sức trên mặt bàn.

“Tiểu Thái, giúp ta chải đầu, đem toàn bộ mười hai bộ cài lên đi.”

Tân nương ra lệnh một tiếng, tiểu nha hoàn còn chưa kịp cảm lấy lược, đã có hai mươi tư cánh tay quét đến bên cạnh thật mát mẻ.

Rốt cục, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mười hai vị Nhân vương phu nhân, tân nương đã được chuẩn bị tốt lắm, toàn bộ mười hai bộ trang sức bạc nhất đều được cài lên, quả nhiên là trang phục đẹp để không thể che lấp.

“Hiện tại nên xem đến trang sức đeo tay a.”

Tân nương trong lòng rên rỉ.

Sau khi đổi mười hai loại trang sức đeo tay kiểu dáng khác nhau, tất cả vòng tay tinh tế tuyệt mỹ đều được đeo vào hai cổ tay nàng, có thể này mới gần được một vòng ồn ào tranh chấp.

Tịch Tử Yên bắt đầu tự hỏi mình, nàng đến tột cùng là làm người tính thành công hay vẫn là quá thất bại?

Tại sao bao nhiêu tỷ muội bọn họ xuất giá như vậy mà chỉ có nàng được “ưu ái” đến thế?

Về phần khăn hồng voan của tân nương... tuyệt đối là tác phẩm tuyệt thế xuất sắc hạng nhất a!

Phàm là bất cứ nô bộc của Nhân phủ nào chính mắt nhìn thấy khăn voan đều có cảm nhận như vậy.

Chiếc khăn voan độc nhất vô nhị kia là tập hợp từ tâm ý của mười hai vị phu nhân, từ mười hai chiếc phương khăn đỏ ghép lại mà thành, cũng may mắn có ngũ phu nhân được mệnh danh thân thâm thù ở đó, nếu không khẳng định sẽ vô cùng thâm hiểm.

Rốt cục rốt cục... Thập tam tiểu thư được sủng ái nhất cũng là đáng thương nhất Nhân vương phủ, chịu nhiều đồng tình của hạ nhân nhất cũng thành công mặc xong trang phục, được sự giúp đỡ của nha hoàn Tiểu Thái cùng mười hai vị phu nhân, chậm rãi ra khỏi Như Yên tiểu tạ.

A di đà phật, cuối cùng là lên kiệu, cứ việc mặt trời đã ngã về tây, bất quá ánh nắng chiều vẫn còn đầy trời, cảnh sắc cũng không sai.

Khi đó những người chơi nhạc vẫn ra sức thổi, hoà cùng tiếng khóc đưa nữ nhi xuất giá của mười hai vị phu nhân... Kia thật sự là tiếng khóc động trời ả, quả thực thật giống như sinh lý tử biệt, hơn nữa tân nương cũng khóc, khóc hàng thật giá thật, vì vậy nhất thời không thể xuất phát, khi đội ngũ đón dâu lên đường cũng là lúc mặt trăng đã lên cao.

Vì sao lại là khi mặt trăng đã lên cao?

Ngươi cho là mười hai vị di nương mỗi vị dặn dò một câu liền xong rồi sao? Ngươi cho là các tiểu thư thiếu gia khác của Nhân vương phủ không có chuẩn bị quà chia tay cùng những lời chúc phúc sao? (Min: ta thực sự bị choáng rồi...@@@)

Có thể lên đường khi mặt trăng lên cao đã là may mắn lắm rồi, cuối cùng cũng không có làm sao lệch ngày tốt mà để đến hôm sau mới lên đường.

Chính là khi đội ngũ đón dâu vừa ra khỏi thành, liền vút kiệu đổi thành xe, nguyên lai ban nhạc đi theo cũng bị cấp bạc buộc rồi đi, đoàn người lặng yên không một tiếng động lại tiếp tục đạp bóng đêm rồi đi.

Rừng núi yên tĩnh, làm cho tiếng xe ngựa chạy trên đường phá lệ mà rõ ràng.

Ánh trăng màu bạc chiếu sáng cả con đường, cũng chiếu sáng gương mặt tươi cười đứng ngoài cửa sổ đang nhìn ngắm mọi thứ, chủ nhân của khuôn mặt có một đôi mắt rất lớn.

“Hôm nay trăng thật là tròn a.” Tiểu Thái hướng vào trong xe nói.

Mí mắt người tựa vào toa xe nhắm mắt dưỡng thần động cũng chưa từng động, chỉ nhẹ nhàng băng quơ trả lời một câu, “Hôm nay mười lăm.”

Mười lăm trăng tự nhiên sẽ tròn, từ thiên cổ tới nay không có gì thay đổi.

“Chúng ta còn phải đi bao lâu?”

“Không biết.”

“Chẳng lẽ chúng ta không cần tìm nơi ngủ trọ sao?” Tiểu Thái nhú mi.

“Tân lang đang ở ngoài xe, ngươi tự mình đến hỏi.”

“Tiểu thư...”

Thực âm ỹ: “Như thế nào?”

“Người có lạnh hay không?”

“Ngươi thử mặc vào người hai bộ giá y xem có thể lạnh hay không?”

Tiểu Thái ngừng lên tiếng, hiện tại có thể thực khẳng định tâm tình tiểu thư đang cực kỳ khó chịu.

Lúc này, trong toa xe đột truyền đến tiếng nói rất nhẹ.

“Chuyện gì?”

“Tiểu thư, người có muốn từng bước nói chuyện hay không?”

“Tiểu thư, là tân lang nga.” Tiểu Thái chớp chớp đôi mắt to quan sát chủ tử.

Tịch Tử Yên chậm rãi mở hai mắt, gọi lên một chút cười yếu ớt, “Tiểu Thái xuống xe, mời hần tiến vào nói chuyện.”

Tiểu Thái nhất thời sùng sốt, sau đó ngoan ngoãn theo phân phó xuống xe.

Màn xe dẫu mật kỹ càng thật, bên trong người ta nói cái gì người bên ngoài ngay cả một chút âm thanh đều không nghe được.

Khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ vừa lòng, “Đều xử lý tốt chứ?”

“Đúng vậy, Thiếu giáo chủ.”

“Không có việc gì sao?”

“Sẽ không, người trúng mê hồn hương, ngay cả thời điểm sau khi được hết công hiệu căn bản cũng sẽ không nhớ rõ chính mình đã từng làm cái gì.”

“Người nghĩ thật chu đáo, để cho một nam nhân dịch dung thành bộ dạng lúc phần nam trang của người bãi đường, như vậy liền không có sơ hở gì.”
Nàng không thể không thừa nhận Liễu Hiệp thực sự lo lắng chu toàn, một nữ nhân cho dù có cải trang như thế nào cũng không thể hoàn toàn giống một nam nhân, tại lễ bãi đường kia tân khách tập hợp dạng gì cũng có, cũng khó bảo toàn trường hợp bị lộ tẩy.

“Hắn là.” Liễu Hiệp cúi đầu đáp lời.

“Suốt đêm chạy đi, khoảng chạng vạng ngày mai hẳn là có thể đuổi tới đỉnh núi Tiêu hồn đi.”

“Đúng.”

Ngẩng đầu ngắm ánh trăng sáng ngoài xe, Tịch Tử Yên cười cười, “Đỉnh Tiêu hồn, nhưng đừng thật sự mất hồn mới tốt a.”

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng đột nhiên lại phát sinh một tia bất an, nàng theo bản năng nhìn về phía người bên cạnh.

“Thiếu giáo chủ lo lắng quá rồi.” Liễu Hiệp cúi đầu xuống, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt của mình.

“Đúng nha, ta cũng chỉ là tùy tiện nói vậy thôi.”

“Vậy thuộc hạ đi ra ngoài trước.”

“Hảo, ta cũng có chút mệt nhọc, muốn ngủ một chút.” Nàng thanh tú gấp một cái.

Nhưng khi Liễu Hiệp vừa rời khỏi toa xe, ánh mắt của nàng nhất thời tỉnh táo hẳn lên.

Một bầu rượu đục, một vầng trăng tròn, đối mặt với sa mạc mênh mông, nam nhi đầy bụng hào hùng đều hoá thành liệt rượu nhập hầu kia.

Khoẻ miệng vẫn là một nụ cười đậm như trước, tuần nhan vẫn nhã nhặn như cũ, dù cho ai nhìn cũng không ra Thu Li Phong có thể có ân oán tình thù gì với đại ma đầu ngồi đối diện.

“Đến đến đến, chúng ta hôm nay không say không về.”

“Hôm nay.” Thu Li Phong đột nhiên nói.

“.....”

“Người đã quán quýt lấy ta uống rượu ba ngày rồi.” Hắn nói trắng ra.

Mạc Vô Ngần ngán ngán vạn hào khí vỗ vỗ vai hắn, lại bị hắn tránh ra. “Ta cùng Thu đại hiệp trò chuyện với nhau thật vui, muốn ngừng mà không được, quả thực hận không thể kết nghĩa huynh đệ, tự nhiên muốn được ở chung nhiều hơn.”

“Miễn.”

“Nga.” Không cần phủ phàng như vậy.

“Kết bái với người hậu quả ta thừa nhận không gánh nổi.”

“Chẳng lẽ Thu đại hiệp cũng phân biệt chính tà như vậy sao?” Mạc Vô Ngần rất kinh ngạc.

“Ân hừ.” Lại bắt đầu chọc hắn a.

“Chẳng lẽ là b Yên Nhi?”

“Người nói xem?”

Mạc Vô Ngần bỗng nhiên thở dài, rót đầy chén rượu cho Thu Li Phong, “Đây chính là cái gọi là nâng chén tiêu sầu, nữ nhân mình âu yếm bị gả cho

người khác, loại tâm tình này ta có thể hiểu, uống đi, chúng ta không say không về.” (Min: ặc... hok hui ai là người ép tỷ ý gả a... híc híc)

Khoé mắt Thu Li Phong hơi hơi run rẩy, rốt cục hiểu được vì sao mọi người ở chúng cùng Mạc Vô Ngần đều nói hắn là đại ma đầu, hắn quả thực chính là đại ma trong các loài ma.

Trong đáy mắt hiện lên một chút ánh sáng, hắn ung dung bùng lên chén rượu đã được rót đầy tràn kia, ngữ khí vẫn đậm phong kinh* mở miệng nói: “Nghĩ đến giáo chủ cùng Yên Nhi ở chúng là thập phần hoà hợp.”

(*: nhẹ nhàng thanh thản)

Mạc Vô Ngần nghe vậy khoé miệng không thể không co rúm lại, cúi đầu đem chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch. “Đó là đương nhiên.”

“Yên Nhi nhất định tôn sư như cha*.”

(*tôn sư như cha: kính trọng sư phụ, coi như cha đấy^^~)

“Đúng nha.” Tần suất run run của khoé miệng tăng lên.

Thấy vậy độ cong trên khoé miệng Thu Li Phong càng mở rộng. “Ta nghĩ giáo chủ nhất định phải phi thường vui vẻ khi tìm được truyền nhân như ý như vậy.”

“Khụ khụ.....” Thực bất hạnh, Mạc Vô Ngần bị rượu trong miệng làm cho sặc.

“Thiên chất thông minh như Yên Nhi, căn bản chính là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, giáo chủ quả là hảo phúc khí.”

Cố gắng bình phục ho khan, Mạc Vô Ngần cũng không rảnh đi phản bác, sắc mặt lúc xanh lúc tím.

Đúng vậy, nha đầu kia xác thực là kỳ tài trăm năm khó gặp, bất quá cũng là quái tài trăm năm cực khó gặp, ngay cả phương hướng lĩnh ngộ võ công đều phi thường cổ quái.

“Bất quá, hắc hắc, lão nhân gia ta dù sao đi nữa cũng ăn nhiều cơm tẻ hơn nàng vài thập niên, lúc đó chẳng qua không muốn tính kế với nàng thôi.”

“Tính kế?” Tâm hắn bỗng căng thẳng, mị mắt hỏi.

“Ai cũng biết Thiên ma giáo chúng ta vừa trải qua nội chiến, nguyên khí tổn thương nặng, đến ngay cả công lực của bản thân ta cũng bị tổn hại nặng nề, người ngoài không biết nha, tả hữu hộ pháp của bản giáo đã sớm như nước với lửa, tranh đấu gay gắt không ngớt, bởi vì ta không có truyền nhân, vị trí giáo chủ tất phải là một trong hai người họ, nếu không phải sau khi ta bị Sở tiểu tử kia ám toán, Liễu Hiệp cũng sẽ không biết trên đời này ta còn có truyền nhân.....”

Thu Li Phong càng nghe càng nhíu chặt lại.

“Cho nên nếu nha đầu kia không thể thu phục được Liễu Hiệp, thì không thể đảm đương được chức vị giáo chủ.”

“Nàng căn bản không muốn vị trí này.”

“Cũng giống như lúc trước nàng không muốn bái ta làm thầy, cuối cùng không phải vẫn đã bái đó thôi.” Lão nhân gia tùy ý nói.

“Nàng sẽ gặp nguy hiểm”

Mạc Vô Ngần vẫy vẫy bàn tay to, cười đến thực yên tâm, “Nha đầu kia thật là cái quỷ tinh linh, không có gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, phải xem nàng hoá giải như thế nào.....” Lời còn chưa nói xong, trước mặt đã không còn một bóng người.

Than nhẹ một tiếng, hắn chậm rãi tự mình rót đầy một chén, nâng lên đối nguyệt, “Làm gì phải nóng vội như thế, tốt xấu gì cũng phải cùng ta uống xong bầu rượu này a.”

Đem chén rượu trong tay một hơi cạn sạch, hắn nhìn về phía một toà lầu trai phía xa xa. Ánh mắt trở nên oáng giập, “Họ Tiêu, Hồng Nhi đã chết, lần này chúng ta có thể quyết đấu thành công rồi.” Trong đầu hắn bất giác hiện lên khuôn mặt điềm tĩnh thanh tú, kí ức hơn ba năm về trước tại trấn nhỏ Giang Nam lại ủa về.

Một tháng sau, tại Nhân vương phủ Giang Bắc.

Càng tiếp cận Nhân vương phi, cảm giác có điểm xấu trong lòng Thu Li Phong càng lên cao, điều này làm cho cước bộ của hắn chậm lại, đến cuối cùng dường như là thông thả bước qua.

Nhìn chữ Hi dán trên cửa có thể thấy được không khí vui mừng của doanh môn, nhưng mấy người thủ vệ biểu tình lại thập phần sầu bi, giống như có người thiếu bọn hắn mười bảy, mười tám vạn lượng vậy.

“Tại hạ muốn bái kiến Nhân vương đại nhân.”

“Vương gia gần đây đóng cửa, không tiếp bất kì kẻ nào.”

“Vì sao?”

“Vương gia đang đau thương vì tang lễ của nữ nhi.” Người thủ vệ này là gia phó mới tới, cho nên không biết Thu Li Phong.

“Tang lễ của nữ nhi?” Hần chấn động.

“Là Thập tam tiểu thư của chúng ta nửa tháng trước xuất giá vì ngã xuống núi mà qua đời.”

Thu Li Phong nhất thời đứng ngay ngốc như pho tượng, “Nàng đã chết?”

“Thập tam tiểu thư thật sự là bạc mệnh a, xuất giá thật vất vả, giữa đường lại gặp phải con ngựa bị kích động chạy như điên rồi lao xuống vách núi.” Thật sự là thiên đổ hồng nhan* a.

(*: câu này dịch thô là trời ghen tỵ với hồng nhan a.)

Ánh mắt hần dần dần hồi phục ánh sáng, hướng thủ vệ nói cảm tạ, rồi xoay người rời đi.

Giả, nhất định là giả, hần không tin.

Nhưng là, khi nghe tin mười hai vị phu nhân của Nhân vương phủ đến Y Thủy am đều mặc lụa trắng, cầu nguyện cho linh hồn nàng sớm yên nghỉ, sớm đầu thai chuyển thế, tâm hần bắt đầu dao động.

Hần thậm chí còn gặp qua Tiểu Thái, nghe nàng khóc lóc kể sự việc đã phát sinh.

“Tiểu thư.....” Tiểu Thái hốc mắt tràn ngập thủy quang, bi thương không thôi, “Tiểu thư là vì cứu Tiểu Thái mới chết, là Tiểu Thái ngu ngốc.....”

Vách núi đen độ dốc rất lớn, gió thổi làm tay áo người đang đứng ở vách tung bay, tóc dài cũng theo nó mà phiêu diêu.

Đôi mắt to thâm thúy như mặt biển bình tĩnh nhìn xuống phía đáy vực, nhưng vì mây che sương nhiều làm cho người ta không thể thấy rõ sự vật gì bên dưới.

Thu Li Phong đã đứng ở đây quá một ngày, mưa phùn như tơ, gió lạnh như đao cắt, nhưng hần thủy chung bất động, giống như một người đã hoá thạch, mặc cho gió táp mưa sa.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, tưởng tượng thấy ngày ấu cát bay đá chạy hết sức, con ngựa vì chấn kinh mà chơi như điên lên núi, mà nàng trên xe dù ở trong tình thế chỉ mảnh treo chuông vẫn đem thị nữ ném ra khỏi xe trước, chính mình lại cùng xe ngựa nhào xuống vực sâu vạn trượng, tâm hần co rút lại, đau đến trống rỗng...

“Yên Nhi...” Nhắm chặt hai tròng mắt lại che dấu cho nỗi thống khổ vô tận.

Bên tai còn vang vọng thanh âm nghẹn ngào của Tiểu Thái, “Tiểu thư..... Tiểu thư nàng chỉ kịp ném ta xuống xe nhưng... xe ngựa chạy quá nhanh.... Chúng ta đứng còn không vững.....”

Về sau, về mặt mạng theo áy náy cùng tự trách của Liễu Hiệp hiệp lên.

“Thời tiết đột nhiên biến đổi cùng con ngựa tự nhiên chấn kinh thực sự không nằm trong kế hoạch ban đầu của bọn ta.”

Đúng vậy, là ông trời mở một cuộc vui đùa lớn, mở một cái trò chơi sinh tử cực kì lớn.

Tiết mục nàng an bài để son tặc cướp tiền còn chưa kịp diễn, liền rơi xuống vực sâu vạn trượng này, thời khắc rơi xuống trong nháy mắt kia liệu nàng có từng hối hận hay không?

Khoé mắt đang nhắm chặt bỗng có nước chảy xuống, không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Tiếng sấm rền từ phía chân trời vang lên, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu, một đạo tia chớp đánh xuống, chiếu rọi tuần nhan cực kì kiên quyết.

Sóng phải thấy người, chết phải thấy xác.

Trong tiếng gió rít gào thật lạnh lẽo, Thu Li Phong dứt khoát nhảy xuống vách núi, trong chớp mắt mây mù đã cắn nuốt hết thân ảnh hần, khó có thể tìm thấy chút dấu vết.

Thân thủ gian nan bám lấy tảng đá rồi đáp xuống cây cối để phi thân xuống mặt đất, ánh mắt ở dưới làn mưa to nhìn thấy trên một cành cây từng có một miếng vạt áo, mắt hần chợt sáng lên.

Đó là một góc giá y bị mắc vào cây lớn, trên đó còn có dấu vết như bị một vật gì nặng gấp lại cắt đứt.... hần ngừng đầu nhìn về phía trước, chỉ nhìn thấy

một không gian rộng lớn mênh mông, mắt hắn lại lâm vào buồn bã.

Thời tiết hôm nay cũng ngày hôm đó thập phần tương tự, hắn lại cúi đầu, nhìn lại góc giá y trên tay, tay cầm vạt áo không tự giác nắm chặt lại.

Càng đi tiếp, tâm Thu Li Phong càng thêm trầm xuống.

Thân xe ngựa phân tán khắp nơi, ngẫu nhiên có vài miếng lại bắt lửa từ nham thạch phía trên gian núi, cuối cùng hắn nhìn thấy xác ngựa đã bắt đầu hư thối, thật là một quang cảnh chết chóc.

Toa xe được mở ra, bên trong không có gì thật là một việc hoàn hảo, không có ai, điều này là cho tâm hắn một lần nữa dấy lên hi vọng.

Không biết đã qua bao lâu, hắn rốt cục đứng ở đáy vực, ở trước người hắn, là hải cốt vụn vặt của toa xe.

Một đạo tia chớp xẹt ngang bầu trời, làm cho bụi cỏ ở giữa được chiếu sáng, hắn một bước tiến đến bên cạnh.

Mưa cọ rửa làm cho thảm cỏ có vẻ xanh tươi sáng rõ, mà cây trâm hình phượng khảm ba viên trân châu mượt mà trơn bóng lớn nhỏ bằng nhau đang lặng lẽ nằm trong bụi cỏ.

Đem trâm phượng nắm chặt trong tay, hắn hít một hơi thật sâu, đập đất đầy nước mưa cùng bùn đất tiếp tục tìm dấu vết để lại, hắn cảm thấy may mắn vì dưới vực sâu trầm trọng này không có người tới, nếu nàng còn sống, nhất định sẽ lưu lại dấu vết....

Đó là một sơn động thật khó tìm, nếu không có một con thỏ chạy vào, hắn còn không hề chú ý tới.

Trong động thực tối, hắn đốt một cây đuốc lên, thật cẩn thận đi vào bên trong.

Sơn động rất sâu, uốn lượn gấp khúc, nhưng lại có thể rõ ràng nhận ra có dấu vết của người ở đây, điều này làm cho tâm Thu Li Phong nhảy lên.

Khi đi đến đáy động, thấy một đồng cỏ khô bên trên còn có một bộ giá y đỏ tươi, tâm hắn nhảy nhót nửa ngày rốt cục mới chịu trở lại chỗ cũ.

“Nàng quả nhiên còn sống.” Hắn thì thào tự nói.

Đào mắt nhìn qua trong động chỉ còn một đồng tro tàn cũng một ít xương thú, mắt tinh tron lên, đi qua nhặt mấy mảnh vải nhiễm máu đỏ sậm lên.

Nàng bị thương, nhìn qua mảnh vải nhiễm rất nhiều vết máu, thương thế của nàng tựa hồ không nhẹ.

“Còn sống là tốt rồi.” Hắn hơi hơi nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt để lại một mảnh thanh minh.

“Nhàn vương lại tới nữa a.”

“Cũng không phải là lần đầu tiên, đây là thứ chín lần đi.”

“Thế nào a, là lần thứ mười rồi.”

“Nhàn vương cũng thật đáng thương.”

“Đáng thương?”

“Mặc dù có mười hai phu nhân, nhưng hiện giờ tất cả mười hai người đều không ở bên người.”

“Đã mấy tháng không ở bên người rồi a.” Có người còn bổ sung thêm.

“Mặc kệ là mấy tháng, tóm lại là không có ở bên người.”

“Các người nói xem, Vương phi hỏi phủ tướng quân là nhà mẹ đẻ của mình thì có thể hiểu được, nhưng như thế nào các vị phu nhân khác cũng như vậy, chẳng lẽ họ đều là nữ nhi của lão tướng quân sao?”

“Làm sao có thể, lão tướng quân chỉ có một nữ nhi mà thôi.”

Có người tò mò hỏi: “Vậy tại sao tất cả phu nhân của Nhàn vương đều chạy đến phủ tướng quân thăm viếng?”

“Hình như là cùng Vương phi trở về.”

“Các người còn không biết a, ngoại tôn nữ của lão tướng quân sau khi xuất giá một ngày đã chết ở trên đường.”

Trong quán trà nhàn ngôn toái ngữ thảo luận hừng hực khí thế, thậm chí còn có người mở một cuộc đánh cược Nhàn vương lần này có thuận lời mang một vị phu nhân về nhà hay không.

“Khách quan, điểm tâm dưa và trái cây ngài muốn đây, xin mời dùng.”

“Cám ơn.”

Một thư sinh mặc áo tím ngồi ở một góc hứng thú nghe trận bát quái trong quán trà, một bên thực nhàn nhã ăn điểm tâm, thưởng thức hương trà.

Nghe thấy có người mở cuộc đánh cược, hẳn cũng cảm thấy hứng thú đứng dậy đi đến trước bàn. “Huynh đài, ta đặt cược một trăm lượng.”

Nhà cái ngẩng đầu nhìn vị thư sinh áo tím nho nhã trước mặt này, khách khí hỏi: “Đánh cuộc gì?”

“Ta cược hôm nay Nhân vương có thể đón một vị phu nhân về nhà.”

“Xuống tay dứt khoát?”

“Dứt khoát.” Hắn cười đến chắc chắn mà tao nhã.

“Vị công tử này, tướng tốt lắm a, theo ta thấy, Nhân vương trong khoảng thời gian ngắn dừng nghĩ đến việc đón được vị phu nhân nào về.” Có người hảo tâm nhắc nhở hắn cân nhắc kỹ lại.

Hắn lại tin tưởng gấp trăm lần, “Ngại gì nhìn kỹ hắn nói.”

“Ngươi thua đã định rồi a.”

“Buổi trưa hôm sau ta tới lĩnh tiền thắng cược a.” Cười nói xong, hắn xoay người ra khỏi quán trà.

Ngẩng đầu nhìn vài đám mây trắng bay giữa bầu trời lam, hắn lộ ra một chút ý vị sâu xa cười, chậm rãi tiến về phía trước.

Thời tiết tốt, tâm tình cũng tốt, tâm tình tốt, nhìn cái gì cũng đều thuận mắt.

“Quý, quý quý a”

Nhưng là bất ngờ đụng phải tình huống này, vô luận là thời tiết có tốt đến như thế nào, tâm tình cũng khó có thể không hạ xuống.

“Ta lớn lên giống quý sao?” Thư sinh mặc áo tím biểu tình thật giống như đã bị đá kích.

“Quý, quý.....”,

Mặt mày hắn nhăn lại, ác thanh ác khí tứ giạt từng mắt nhìn làm gã nam tử không nhịn được phát run.

“Lặp lại lần nữa?”

“Giả chết a”

Tốt lắm, rốt cục cũng đã hiểu được đôi từ .

“Phát sinh chuyện gì?” Theo tiếng nói. Một người từ trong kiệu đi ra tìm hiểu đầu đuôi, trước tiên là nhìn thoáng qua gia phó đang lạnh run, sau đó lại nhìn theo hướng căn nguyên làm hắn sợ hãi, sau đó ngây ngốc một chút, tiện đà rống giận.

“Tịch Tử Yên. nữ phần nam trang chơi vui lắm sao?” Nghĩ đến hắn thực sự chưa thấy nàng mặc nam trang a!

“Ta giống nữ nhân sao?” Nàng thực khó chịu nhăn mặt nhăn mày nhăn cả mũi.

“Cho dù ngươi có hoá thành tro bụi ta đều nhận được!”

“Nga,” Tịch Tử Yên có chút dăm chiêu nghiêng nghiêng đầu, “Vậy ngươi có nhận ra đây nguyên lai là cái gì sao?”, nàng như ảo thuật lấy từ trong lòng ra một cái hòm, mở ra.

Hương phấn son thân nhiên bay vào mũi, Lí Vân Đằng tức giận mắng, “Lấy son đùa giỡn phụ thân chơi vui lắm sao?”

“Người vừa nói cho dù hoá thành tro bụi ta cũng nhận được a.” Nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt, biểu lộ tư thái lơ đãng đáng yêu của tiểu nữ nhi.

“Ta đã sớm đoán được nhất định là xú nha đầu nhà ngươi giả chết, hôm nay cuối cùng cũng chứng thật được.” Hắn mặc dù miệng rống giận, nhưng óng mắt lại xẹt qua tia hạnh phúc khinh hi đến lời lẽ không thể miêu tả được.

“Cha, người đây là đang muốn đi đâu nhỉ?”

“Biết rõ còn cố hỏi.”

“Cha đến thăm ngoại công sao?”

“Nếu ta có muốn thấy hân, hân cũng nhất định không bằng lòng gặp ta.” Hân nhin không được hừ ra tiếng từ lỗ mũi.

Nàng rung đùi đắc ý nói; “Vậy cha tới nơi này là để chụp muỗi chơi a?”

“Đón, nương, người.” Trong lời nói cảm giác có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đi? Nương của ta đang ở chỗ ngoại công này sao?”

“Ân hử?” Còn giả bộ.

“Cha, người không cần trừng mắt với ta như vậy, ta cũng là hôm nay mới vừa đến đây, ngay cả cửa nhà ngoại công còn chưa có đi vào đâu.” Nàng thật đáng thương a, cha không thương nàng.

“Phải không?”

“Đương nhiên là sự thật, không tin người cứ đi hỏi đại ca thủ(gác) cửa thành đi, ta là vừa đến đây hai canh trước.”

“Vậy mấy tháng nay người chết ở nơi nào đi?” Không thể nhin được liền không nhin nữa, Lí Vân Đằng cho rằng chính mình đã nhẫn nại đến cực điểm.

Nhún nhún vai, nàng nhẹ nhàng băng quơ gấp quạt lại nói, “Ta đi theo quý vô thường dạo qua âm phủ một vòng a.”

Sau khi ngáy giấc một lát, Nhân vương gia phút chốc lao ra khỏi kiệu, cầm lấy tay nữ nhi rồi xem xét nàng từ trên xuống dưới, trái trái phải phải kiểm tra một phen.

“Có hay không thể nào? Thế nào bị thương?”

“Cha, rất khó xem, thật sự rất khó xem.”

Cổ kiệu dừng ở cách phủ tướng quân chừng khoảng năm trượng, một nam tử trung niên cầm lấy tay một nam tử trẻ tuổi tướng mạo thập phần tương tự hân giờ trò..... hình ảnh thật sự rất khó xem a. (Min: đam mỹ trá hình a....)

“Khụ khụ.....” Có người thiện ý nhắc nhở

“Thương thế đã tốt hơn chưa? Có để lại di chứng gì không.....” Bàn tay to tiếp tục kiểm tra, cũng không hề để ý đến người đang chuẩn bị chết vì ho khan âm ỷ.

“Vương gia!” Có người rút cuộc không thể bảo trì trầm mặc nữa.

“Ai ...” Lí Vân Đằng mở to mắt, “Là người?”

“Là ta.”

“Người như thế nào lại đến nơi này?”

Thu Li Phong thân thủ chỉ chỉ vào tay của người bị hân chộp vào, “Nàng thật sự đang ở đây không phải sao?” Dừng lại một chút, “Hơn nữa Vương gia, cho dù nàng là nữ nhi của người, cho dù nàng hiện tại mặc nam trang, nhưng Vương gia ngài cử chỉ như vậy vẫn không ra thể thống gì a.”

“Ngạ.” Lí Vân Đằng như vừa từ trong mộng tỉnh lại, lập tức buông tay, nhưng vẫn có chút khấn trương như trước nhìn nữ nhi, “Thật sẽ không có việc gì sao?”

Trước kia cho dù nữ nhi có bướng bỉnh như thế nào, nhưng chuyện sinh tử như vậy từ nhỏ đến giờ nàng sẽ không bao giờ lấy ra chơi đùa, cho dù nàng không lo lắng cho chính mình, cũng không muốn nương nàng vì lo lắng cho nàng mà tổn hại đến thân thể, vậy mà lần này, nàng lâu như vậy mới xuất hiện, nhất định là vết thương rất nghiêm trọng, tuy rằng nàng ngoài mặt nhìn thực bình thường, như hân vẫn thật rất lo lắng a.

“Nha....”

Tịch Từ Yên thực muốn rên rỉ, mới vừa tròn được một người, nàng lại bắt đầu bị một nam nhân khác giờ trò.

Lí Vân Đằng cùng toàn bộ nô bộc của vương phủ đều là một bộ biểu tình cực ngốc nhìn một màn trước mắt này.

Thật lâu sau, Lí Vân Đằng mới tìm lại được thanh âm, mang theo một tia hoang mang, “Kia xin hỏi Thu công tử, người từ nãy đến giờ như thế có thích hợp hay không?” Chính mình cuối cùng là cha nàng hân còn không cho, hân lại đang giờ trò gì kia?

“Ta sợ Vương gia kiểm tra không đủ cẩn thận.” Thu Li Phong lấy biểu tình cực kì vô tội trả lời, khuôn mặt tuấn mỹ được ánh mắt trời chiếu rọi hiện lên một chút vẻ mỉa mai hoặc lòng người. (Min: chẹp đang gian trá mờ chèn thêm cái phần tả nhan sắc làm mục phê quá a... @.@)

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Buổi trưa qua đi, quán trà vẫn náo nhiệt như trước.

Hai vị công tử từ cửa đi vào, vừa bước vào bên trong liền dẫn tới ánh mắt chú ý của tất cả người bên trong quán.

Trừ bỏ vị thư sinh mặc áo tím vừa tới buổi sáng, bên người hắn bây giờ còn có thêm một vị công tử tuấn tú xuất trần mặc áo trắng, chính là bởi vì vị công tử mới xuất hiện thật giống như tiên nhân này, mới làm cho mọi người chú ý đến vậy.

“Đã sớm nói chàng không cần theo đến đây.” Tịch Tử Yên không khỏi có chút oán giận.

“Làm sao vậy?”

“Khuôn mặt này của chàng rất tiêu hoa gieo nguyệt.”

Khuôn mặt anh tuấn quá độ lập tức hé ra tiến đến ngay trước mặt nàng, nhướn mày tiêu tức, “Ghen tị?”

Thân thủ đẩy hắn đổ sang một bên, nàng hừ một tiếng, “Ta sao?”

Khuôn mặt tuấn tú lại sát đến, “Nói cũng đúng, đều là ta thêm nhỏ dãi nàng mà chạy đến, nàng thật sự không đáng lại ăn dấm chua của ta làm a.”

Da mặt hơi nóng lên, nàng lại đẩy khuôn mặt đáng ghét đang dựa vào quá gần kia ra, “Tự trọng chút.”

“Ta chỉ muốn nàng đổi lại trang phục thôi.” Thu Li Phong có chút oán giận. (Min: đúng đúng... đổi lại để chúng ta hem phải xem đam mỹ trá hình nữa a...)

Còn dám nói! Tịch Tử Yên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Ta tới nơi này có việc.”

“Tôi lấy tiền thắng cược sao?”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, “Chàng làm sao mà biết?”

“Bởi vì lúc nàng đánh cược ta cũng đang ở đây.”

“Không có khả năng.”

“Nàng lúc đó vội vàng đặt cược, đương nhiên không chú ý tới ta ở nơi này rành rồi.”

“Không có khả năng, người thương mắt như vậy xuất hiện ở đây, luôn sẽ dẫn đến người ta chú ý.” Nàng một mực chắc chắn.

“Ồ trong mắt ta, chỉ có thân ảnh của nàng mới là thương mắt nhất.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, hai gò má lại càng thêm hồng nhuận.

Hắn cầm tay nàng, bình tĩnh nhìn nàng, nhìn thẳng vào lòng của nàng, “Trời mới biết mấy tháng nay ta có bao nhiêu hy vọng nhìn thấy thân ảnh của nàng, có khi nhìn thấy người thân hình tướng mạo không sai biệt lắm, cũng đã nhận sai người vài lần.”

“Thực xin lỗi.” Trừ bỏ những lời này, Tịch Tử Yên không biết còn có thể nói gì với hắn.

Nếu không phải biết nàng xấu hổ, giờ phút này hắn thật muốn ôm chặt nàng vào lòng, cho thỏa nỗi tương tư. “Ta không hy vọng nàng lại có giải thích như vậy.”

“Tin tưởng ta, ta cũng không hy vọng.”

Nhìn thấy nàng ánh mắt chợt loé rồi biến mất, tâm Thu Li Phong lâm vào trầm tư, tuy rằng nàng cái gì cũng chưa nói, nhưng hắn biết lúc đó tình cảnh tất làm cho nàng bị kinh hách.

“Sẽ không có chuyện như vậy xảy ra lần nữa.” Hấn hướng nàng cam đoan.

Nàng cười cười, “Ta tin tưởng chàng, nhưng là thế sự khó liệu, có một số việc chúng ta không thể đoán trước được, cho nên chàng cũng không cần để ở trong lòng.” Thế sự luôn vô thường, người định không bằng trời định, trải qua việc ngã xuống vách núi đã làm cho nàng hiểu được đầy đủ đạo lý này.

Phát hiện ra cử chỉ của hai người này giờ đã thu hút nhiều chú ý, nàng rút tay ra rồi đứng lên, “Ta đi lấy tiền.”

Nhìn bóng dáng nàng có chút trốn tránh, tâm hấn lại lâm vào trầm tư.

“Xem đại mùa thu hoạch.” Nàng vui vẻ đem ngân phiếu trắng được đặt trên bàn.

Hấn từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, cười hỏi; “Nàng như vậy có phải là không cho người ta con đường sống hay không?”

“Có sao?”

Không chút để ý đảo mắt nhìn qua xấp ngân phiếu để trên bàn, miệng hấn độ cong phút chốc càng tăng lên, “Lập tức thắng một vạn lượng như vậy, nhà cái nàng lấy tiền chắc chắn không sống nổi rồi.”

“Dám đặt cược, phải dám gánh vác hậu quả thua tiền.”

“Có đạo lý.”

“Chúng ta đi thôi.” Nàng đứng lên rồi đi.

Mất thấy tuyệt thế mỹ nam đứng dậy rồi đi, mọi người trong quán trà cũng nhất thời đi mất một nửa, làm cho chương quỳ thờ dài không thôi.

“Vương gia vì sao có thể mang theo một vị phu nhân rồi đi?” Thu Li Phong vừa đi vừa hỏi.

“Bởi vì nữ nhi của bát nương muốn xuất giá, nàng đương nhiên phải về uống rượu mừng.”

“Khó trách khi bát phu nhân rồi đi có điểm không tình nguyện.”

“Nào có.”

“Các vị phu nhân đều rất thương nàng.” Nhân duyên của nàng thật kỳ cục.

Tịch Từ Yên dừng lại trước một tiệm bán mặt nạ, cười khanh khách nhìn vài cái trong đó biểu tình rất sống động, “Chàng xem mặt nạ này giống thật quá a.”

Hấn không nói hai lời liền đem toàn bộ mặt nạ trong tiệm mua hết, đưa cho nàng. (Mìn: oa oa... soái ca sùng vợ...)

“Các nàng thương ta là bởi vì ta vừa vận xếp thứ mười ba.” Nàng trả lời vấn đề của hấn lúc trước.

“Nga?”

Nàng thực kiên nhẫn giải thích, “Cha ta tổng cộng có mười hai vị phu nhân, mà ta lại là nữ nhi vừa vận xếp thứ mười ba, cho nên từ nương ta cho đến thập nhị nương, đều nhìn không được thương yêu ta.”

“Ta lại nghĩ là vì tướng mạo.” Hắc lắc lắc đầu.

“Vì sao?”

“Bởi vì trong tất cả các nữ nhi của Vương gia, chỉ có nàng là giống Vương gia nhất.” Cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi, bởi thế nàng mới là nữ nhi duy nhất chịu sự chuyên sủng này.

Tịch Từ Yên suy nghĩ một chút, không khỏi gật đầu, “Nói như vậy cũng thấy có đạo lý a.”

“Nàng thật ra là muốn trốn các vị phu nhân nên mới đến đây.”

Nàng nhất thời cúi đầu xuống, “Bị chàng xem trúng rồi.”

Thu Li Phong cười cười, thân thủ nắm lấy bả vai nàng, “Khi tới đây có phải nàng không nghĩ tới là các nương của nàng đều ở đây hết?”

Nàng dùng sức gật đầu, “Ta nghĩ chỉ có nương ta ở đây.”

“Nha?”

“Chuyện đầu tiên ta làm sau khi ta từ đáy vực đi lên, chính là tìm người thông tri cho ngoại công để người báo cho nương ta biết là ta không sao, cho nên

khi biết nương ở chỗ ngoại công để chờ, ta cũng không cảm thấy kì quái chút nào.”

Thu Li Phong mị mắt, liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt phát ra tia nguy hiểm, “Chỉ thông tri cho Vương phi!”

“Nương ta thân mình trước giờ luôn luôn yếu đuối, ta sợ nương cho rằng ta thực sự đã chết, nhất định sẽ bệnh không dậy nổi.” Cho nên cho dù lúc ấy nàng so với người chết cũng không khoẻ hơn là bao, cũng cắn răng leo lên trên núi.

“Vậy còn ta?”

“Cái gì?” Ánh mắt nàng giờ đây mới chợt dạ liếc nhìn chung quanh.

Hắn hận tiểu nữ nhân không lương tâm mà hắn yêu thương này.” Vì sao không báo cho ta biết?”

Con mắt nàng đảo quanh mấy vòng, sau đó biểu tình lộ ra có vẻ cực kì đúng tình hợp lí nói, “Nếu nói cho chàng biết, chàng nhất định sẽ không lộ về mặt tiểu tụy khi nghe chuyện phát sinh đúng hay không?”

“.....” Nàng là nghiệm nhìn thấy hắn thống khổ sao?

“Nếu chàng không đau khổ, Liễu Hiệp làm sao có thể tin rằng ta thật sự đã chết?”

Chẳng lẽ hắn không biết diễn trò sao? Ai hảo tâm nói cho hắn biết, cái Ngọc Kiếm công tử si tình mấy tháng gần đây truyền khắp giang hồ kia là ai giả trang a? (Mìn: cái nì ta nghĩ là ca ý biết việc tỷ còn sống mấy tháng rồi nhưng vẫn vờ đau lòng đó...^^ cáo già a..)

“Nếu Liễu Hiệp không tin ta đã chết, ta làm sao quay đầu đi chinh nàng?” Người nào đó ra vẻ càng nói càng đúng tình hợp lý.

“Nàng tin tưởng chinh được?” Hắn nghiêm trọng hoài nghi, theo tin tức của giang hồ, Liễu Hiệp trước mắt sống thập phần khoẻ mạnh khoẻ hoạt, thậm chí đã thành công lên làm tân giáo chủ mới nhậm chức của Thiên ma giáo.

“Muốn chinh người, trước hết nhất định phải biết người bị chinh sợ cái gì nhất.”

“Tiếp tục.” Hắn rất hưng trí nghe một chút nhược điểm của Liễu đại giáo chủ a. (Mìn: cặp hồ li bắt đầu nói chuyện... *nổi da gà*)

“Chuyện này mọi người đều biết, chứ đâu phải mình ta biết.”

“Tuy rằng nàng đã lên nhậm chức giáo chủ, nhưng ta nếu còn sống thì ngày ngày đêm đêm vẫn là cái gai nhọn trong mắt nàng, cho nên ta thiên tâm vạn khô(vô cùng khổ cực a) chạy đến Miêu Cương...”

“Đợi chút, Miêu Cương?” Hắn không có nghe sai đi, chính là nơi mọi người trong võ lâm đều e sợ, chạy trốn còn không kịp?

“Đúng, Miêu Cương.”

Hắn khăn trương nắm chặt hai vai nàng, “Nàng chạy đến nơi đó làm gì?”

“Tìm người hạ cổ.”

“Cổ?” Hắn tuần nhan thâm biến, “Cái gì cổ?” Hắn thật muốn bỏ đầu của nàng ra, nhìn xem bên trong rớt cuộc là có nhưng cái gì, khó trách bị quái nhân như Mạc Vô Ngần chọn làm đệ tử.

Mạc Vô Ngần ở đại hội võ lâm vì đuổi kịp mình chủ võ lâm mà đồng quy vu tận, đem đại hội võ lâm lần này thành có khả năng ảnh hưởng đến kế hoặc nghĩ cách dẫn các cao thủ dời đi của hắn, tuy rằng cuối cùng hắn cùng mình chủ võ lâm lưỡng bại câu thương, mọi người hiện tại đều đang ở Thiếu Lâm đường thương, nhưng không thể không nói tác phong hành sự của hắn quả thật làm người ra phi thường không thể lí giải.

Mà nay

Nhìn gương mặt thanh tú trước mắt này, Thu Li Phong muốn thờ dài.

“Cổ mạng.”

“Cổ mạng?” Mặt hắn nhất thời là một mảnh xanh tím.

“Ta mời người hạ cổ mạng trên người ta cùng Liễu Hiệp, nhưng của ta là cổ mẫu, nói cách khác, nếu như ta chết, Liễu Hiệp khẳng định phải chết theo.”

“Tốt lắm.” Hắn chỉ có thể cười khổ mà chống đỡ, loại phương pháp khủng bố như vậy cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra.

“Đương nhiên tốt.” Nàng đắc ý dào dạt.

“Như vậy cho dù Liễu Hiệp biết nàng vẫn còn sống, cũng không thể động thủ giết người, mạng của nàng cùng của ả nay là đặt cùng một chỗ.”

“Đúng.” Nét mặt tươi cười như đoá hoa nở rộ, cười đến thực làm cản.

“Thế nếu vạn nhất nàng so với ả đoan mệnh thì sao?”

“Thì phải là nàng xứng đáng.”

Xứng đáng!

Liễu Hiệp thật không nên dây vào nhất chính là thiên kim tiểu thư họ Tịch tên Từ Yên này, khi nàng trả thù người ta thì tốt số đã là gấp đôi, còn không thậm chí phải gấp mấy lần, từ lần nhìn thấy thủ pháp nàng chinh thị tì của Liễu Hiệp trong lòng hấn cũng đã hiểu rõ, lần này nhìn thấy Nhân vương gia mấy tháng nhốt mình trong phòng hấn lại khắc sâu trí nhớ một lần nữa, về phần hôm nay lại nghe được phương pháp chinh Liễu Hiệp, đã đủ cho hấn trọn đời lấy làm gương, tuyệt đối không thể chọc vào nàng a!

“Yên Nhi.”

“Làm sao vậy?” Về mặt của hấn như thế nào lại trở nên cổ cổ quái quái ?

“Nếu ta không giữ lời hứa cưới nàng thì.....”

“Ngươi chết chắc rồi.” Nàng đơn giản rõ ràng cấp ra đáp án duy nhất.

“Coi như ta chưa nói gì.”

Chợt biểu tình thập phần may mắn của một vị Vương gia kiêu ngạo nào đó trong một đêm nào đó hiện lên trong đầu hấn, lời nói của hấn khi đó còn văng vảng bên tai, “Ha ha, hàng hoá đã mua, sau này miễn trả lại.”

Hồng trứng gà, thật sự là chói mắt a.

“Trứng gà kia chọc tới chàng sao?”

“Không có?”

“Vậy vì sao chàng đem toàn bộ đập nát vậy?”

“Lỡ tay.” Liễu chết không tiếp thu.

“Rõ ràng chính là cố ý.”

“Không có.” Tiếp tục chống chế.

Tịch Từ Yên thu hồi ánh mắt đang nhìn cái giờ hồng trứng gà vỡ thành một đồng kia, đem liếc qua mỹ nam tử bên cạnh rõ ràng có chút không được tự nhiên, “Đây là quả Lam công tử sai khoái mã từ tám trăm dặm đưa tới làm hi đàn*, chàng đã không đi tham gia tiệc con hấn trắng tròn (tròn 1 tháng đó^^) đã thực không đúng, nay tại sao ngay cả hi đàn của người ta cũng đập hư như vậy?”

(*: hi đàn: trứng hi)

“Nàng cũng biết con hấn đã trắng tròn?”

“Hi đàn cũng đã đưa tới, ta còn có thể không biết sao?”

“Vậy nàng còn không chịu gả cho ta.” Thu Li Phong bắt đầu tức giận bất bình.

“Gấp gì, tháng sau mới tới sinh nhật ta.” Nàng tặng cho hấn một cái liếc mắt xem thường, tiếp tục tập trung tinh thần thêu vải trên tay.

“Tháng sau?” Khuôn mặt tuấn tú bắt đầu ố vàng.

“Đúng nha.” Vân đạm phong khinh đáp lại.

“Nhưng bây giờ mới là đầu tháng này a.” Hấn bắt mồm kêu. (Min: haizzz, có 1 tháng mà cũng không đợi được a...)

“Nhưng là đầu tháng sau đã là sinh nhật của ta rồi.

“Đi?” Hấn chớp chớp mắt, “Đầu tháng liền sinh nhật sao?”

“Không được sao?”

“Đương nhiên được, nếu hôm nay sinh nhật thì càng tốt.” Nhạc phụ cùng ngoại công năm đó không hiểu vì sao lại tạo ra cái đính ước nhằm chán này, hại hấn bây giờ muốn thú lão bà cũng phiền toái như vậy.

“Nha....” Tịch Từ Yên ngẩng đầu nhìn hấn, kim đang thêu bỗng dừng giữa không trung, “Năm nay hình như là nhuận tháng tám, như vậy tính ra sinh nhật của ta còn hai tháng nữa mới tới.”

“.....”

“Cách có một tháng, không có gì, vừa lúc bắt đầu mùa đông liền xuất giá, như vậy trời cũng không lạnh lắm.”

Một chiếc lá vàng từ ngọn cây chậm rãi bay xuống, cũng giống như lòng người nào đó giờ phút này đang hiu quạnh.

Năm nay vì sao hội nhuận một tháng?

“Thiên...”

“Chàng, làm sao vậy?”

“Thiên...”

“Chàng rốt cuộc làm sao vậy?” Nàng nghiêng đầu nhìn hấn.

“Thiên Lý ở đâu...” (Min: =]]])

Nàng còn thật sự đánh giá về mặt hấn, sau một lúc lâu mới lấy ngữ khí cực không xác định hỏi: “Biểu tình của chàng hình như là muốn khóc?” Có câu nam nhi hữu lệ bất khinh đạn*, hấn hấn là không thể nào.

(*: Lệ của nam nhi không thể dễ dàng rơi xuống)

Thu Li Phong nhìn lại nàng, trong lòng không tiếng động trả lời, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm thôi, hiện tại hấn thực sự rất muốn khóc.

“Tốt lắm, nếu tâm tình không tốt thì chàng nên đi dạo trong vườn hoa một chút, hoặc là giúp Dục nhi đọc sách, ở bên cạnh ta thêu hoa quả thật nhàm chán cho chàng.” Nàng là muốn tốt cho hấn, dùng lời lẽ nhẹ nhàng trấn an.

“Không cần.” Ngữ khí vô cùng kiên định, về mặt vạn phần quyết tuyệt.

Nàng hoang mang trong nháy mắt.

“Cứ mỗi lần ta vừa rời khỏi nàng, quay đầu lại đã thấy nàng không biết đã bị mấy vị phu nhân kêu đi từ lúc nào rồi.” Hấn không thể không đề phòng với mấy vị nhạc mẫu tương lai, thật sự là vô hạn thương tâm không thể nào nói lên a.

“Việc này thực bình thường a.”

“Làm sao bình thường?”

“Ta từ nhỏ đã quen luôn có các di nương đảo quanh bên người như vậy a.” Nàng sớm đã thành thói quen.

“.....” Hấn vẫn là cầu nguyện sinh nhật của nàng nhanh chút đến sớm một chút đi.

Ngày mùng tám tháng chạp, Bạch Vân sơn trang.

Hôm nay mùng tám tháng chạp là ngày tốt, cũng là ngày thành thân của Ngọc Kiếm công tử nữ danh truyền khắp giang hồ, cho nên anh hùng hào kiệt từ tam sơn ngũ nhạc, tất cả hiệp nữ từ ngũ hồ tam giang trên giang hồ đều tề tụ về Bạch Vân sơn trong uống rượu mừng.

Tân nương là đệ tử chân truyền duy nhất của giáo chủ tiền nhiệm Thiên ma giáo, cho nên tuy rằng nàng không có kế nhiệm chức giáo chủ, nhưng lại có danh Thánh cô, ở Thiên mà giáo vẫn là có được quyền lực cao nhất, mà nay nàng lại xuất giá từ Thiên ma giáo, có bốn đàn chủ nâng kiệu, còn có giáo chủ đích thân đưa.

Khi kiệu hoa đến cửa, chúng tân khách thi nhau đổ ra, thiếu chút nữa còn đẩy cả chú rể ra xa khỏi kiệu.

“Nhắc màn kiệu lên, nhắc màn kiệu lên...”

Người săn sóc dâu đem tân nương dắt ra khỏi kiệu, một đường tiến và hi đường.

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê giao bách.”

“Chờ một chút.”

Lời này vừa nói ta, Thu Lo Phong luôn luôn tạo nỗi đối nhân xử thế ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo trừng mắt nhìn kẻ đáng chết vừa kêu ngừng, ánh mắt kia thật sự làm cho người ta lạnh đến tận xương a! (Min: hắc hắc, ca ý vất vả lắm mới đợi được đến ngày này... đúng là ai chán sống mới kêu ngừng a...)

Không nhìn người nào đó đang lờm mình chăm chăm, Liễu Hiệp cung kính nói với tân nương đang che mặt bằng khăn hồng voan: “Tuy rằng thiếu giáo chủ không chịu tiếp nhận chức vị giáo chủ, nhưng thuộc hạ muốn từ nữ chi thứ nhất* của thiếu chủ làm người thừa kế chức vị này.”

(*từ nữ chi thứ nhất: là con gái đầu tiên được Yên tĩ sinh ra.)

Hi đường nhất thời một mảnh ồ lên.

Danh môn chính phái Bạch Vân sơn trang cùng người trong ma giáo kết thân đã là chuyện kì lạ nhất trong giang hồ hiện giờ, nếu thiếu gia hay tiểu thư của bọn họ trong tương lai là người đứng đầu của Thiên ma giáo, điều này quả thực không thể tưởng tượng được.

“Liễu Hiệp.” Tân nương thanh âm có chút bất đắc dĩ.

“Có thuộc hạ.” (Min: ta thấy khổ bà này... làm giáo chủ rồi mà vẫn phai xưng thuộc hạ... =)))

“Kỳ thật ta vẫn cảm thấy phản đáp lễ của ta cho người cũng chưa phải thập phần làm ta vừa lòng.” (Min: đe dọa trắng trợn kia...)

Liễu Hiệp khước mắt ầm ầm run rẩy.

“Đây cũng là ý muốn của lão giáo chủ.”

Tân nương một trận trầm mặc.

“Là ai ở Thiếu Lâm Tự đang giúp sư phụ chữa thương?”

“Trí Cưu đại sư.”

“Vậy người đi giết hắn.” Xem nhẹ tục lệ, lời nói thẳng của nàng thật là dọa người.

“Thiếu chủ...”

Không chỉ có Liễu Hiệp, mà tất cả những người nghe được đáp án này... không, trong đó không bao gồm tân lang, hắn thoát nhìn là người duy nhất vẫn duy trì biểu tình bình thường khi nghe nàng nói, bất quá có thể là bình thường đã bị kinh hách nhiều lắm rồi, cho nên lá gan đã sớm tốt lắm.

“Giết hắn không phải là xong hết mọi chuyện, tất cả vui mừng sao?”

“Khụ..... Yên Nhi, hôm nay là ngày vui của chúng ta, vẫn là không cần nói đánh nói giết thì tốt hơn a.”

“Cũng không phải ta đi giết.” Khuôn mặt thanh tú dưới khăn hi chằng hề để ý hừ một tiếng.

“Trí Cưu đại sư thân là đệ nhất trong bảy đại trưởng lão của Thiếu Lâm, không phải mình ta có thể đánh chết được.” Liễu Hiệp ăn ngay nói thật.

“Vậy đem sư phụ ta giết là tốt rồi, dù sao người ngày đó cũng chỉ cầu cùng mình chủ võ lâm Hoả Tịnh cùng chết, nếu kết quả là giống nhau, như vậy do ai chấm dứt mạng sống của người cũng không phải là thập phần vội vàng.”

“Thiếu chủ...” Thái dương Liễu Hiệp bắt đầu phát đau. Nàng sai lắm rồi, ngay từ đầu lẽ ra nàng không nên dây vào vị phiền toái này.

“Yên Nhi.” Thu Li Phong đầu cũng đã có chút lớn.

“Chú ý đánh ta bất thành, liền bắt đầu tính kế nữ nhi tương lai của ta, vô luận thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ.”

“Không phải còn không có sao?”

“Chính là như vậy mới làm người ta giận sôi.” Nàng oán hận chà chà chân.

Ở đây có rất nhiều người thông cảm cho Tịch Tử Yên, đứng nhà không chỉ đối phó với đồ nhi của mình, đến ngay cả nữ nhi của người ta cũng bắt đầu tính kế, cũng khó trách được tân nương từ phát hỏa.

“Thiếu chủ, người hãy coi như ta cái gì cũng chưa có nói qua, tiếp tục bái đường đi.” Liễu Hiệp đột nhiên cảm thấy đi thuyết phục lão giáo chủ khả năng thành công còn lớn hơn.

“Thu Li Phong, ta đột nhiên cảm thấy ta gả cho chàng cũng không phải một quyết định tốt.”

Thu Li Phong mở to mắt, vẻ mặt phòng bị nhìn nàng chăm chăm, “Yên Nhi, cân nhắc lại rồi nói sau đi.”

Sau khi trầm mặc một lát, nàng rốt cục lại mở miệng, “Nếu không phải ta thật sự không muốn tái giá lần nữa thì...” Nàng đã trải qua hai lần xuất giá cũng không gọi là tốt đẹp gì, nếu lại có lần thứ ba, nàng thật không dám tưởng tượng sẽ là bộ dáng gì nữa.

Lời chưa nói hết nhưng rất nhiều người hiểu được, khắc sâu hiểu được, cũng chân thành tha thiết đồng tình.

“Đưa vào động phòng.”

Tiếng nói của người chủ hôn xuyên thấu vào đình thai lâu các, một lần nữa lại mang đến không khí vui mừng cho cả sảnh đường.

Thành thân là chuyện tốt, mặc kệ hắc đạo cũng tốt, bạch đạo cũng tốt, tóm lại người tới là khách, gặp mặt ba phần là mỉm cười.

Cho nên cho dù có những người ngày thường là sinh tử đối đầu, ở tiệc mừng chỉ có thể đầu vớ mồm, châm chọc khiêu khích nhau một phen, động đao động kiếm chính là tưởng tượng.

Mồng tám tháng chạp năm nay quả nhiên là ngày giang hồ khó gặp a!

Hơi nước bay đầy trời, màu da hồng nhuận, mười ngón tay mảnh khảnh đan vào nhau, hai tay hơi run run, bạc môi gất gao mân lại cùng một chỗ, liền ngay cả nét hạnh nguyên bản trong suốt cũng bắt đầu bốc lên nhiều tia lửa.

“Là thư của ai vậy?” Thu Li Phong thanh âm rất nhỏ, âm thầm đánh giá vẻ mặt của thê tử, nhìn nàng hình như tùy thời có thể nổ mạnh.

Giấy viết thư bị vò thành một mẩu, lại hung hăng bị ném tới một góc.

“Cha ta.”

“Nhạc phụ? Hắn viết thư nói gì?”

Tịch Tử Yên đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn tân hôn trọng phụ, “Lần trước ngoại công ta gửi thư nói cái gì?”

“Ngoại công nói hy vọng tăng tôn (chất ^^~) tương lai mang họ Tịch.” Hắn trả lời chi tiết.

“Cha ta cùng hắn yêu cầu không sai biệt lắm.”

Cái gì?

Thu Li Phong đầu tiên là mờ mịt, sau đó là vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

“Bọn họ ước định luôn “tốt” như vậy sao?”

“Bọn họ luôn luôn không cần đến ước định đã đều nhất trí như vậy.” Thế mới làm cho người ta đau lòng nhất.

Nàng thờ dãi, vẻ mặt ai oán vô hạn, “Ta lập gia thất rốt cục đúng hay không?”

“Đúng nha, nàng hiện tại đã là thiếu phụ nhân của Bạch Vân sơn trang, là thê tử của Thu Li Phong ta.”

“Bọn họ chẳng lẽ không biết cái đạo lý con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi này sao? Chúng ta có lý do gì phải để ý đến yêu cầu của bọn họ?”

“Có đạo lý.” Hắn gật gù đầu, tuy rằng lão nhân gia yêu cầu như vậy lại có thể giúp hắn sinh thêm vài đứa nhỏ.....

“Huống chi tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ*, ta không muốn nghe bọn họ.”

(*:ở nhà nghe cha, xuất giá nghe chồng a... câu này thực sự không thể áp dụng với Yên tỷ được...^^~)

Sờ sờ mũi, hắn do dự mãi, cuối cùng vẫn là lấy hết dũng khí lớn gan nói ra một câu, “Yên Nhi, nàng ở nhà thật sự có nghe cha sao?”

“Họ Thu kia....” Núi lửa phun trào a.

Người nào đó không biết sống chết vẫn tiếp tục truy vấn một câu, “Từ lúc vừa mới xuất giá đến giờ hình như cũng chưa từng nghe theo chồng a.”

“Ngươi....” Mới ới ra một chữ, vị trọng phụ thân ái vĩ đại kia đã hoá thành một bóng dáng, biến mất trong phạm vi tầm mắt của nàng.

Có khinh công rất giỏi a, nếu không phải nàng hiện tại đang ở trong bồn tắm, không tiện đứng dậy truy đuổi, hẳn nghĩ nàng đuổi không kịp sao?

Vốn là sau giữa trưa không có việc gì làm, muốn tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút, hiện tại đã bị lá thư này quấy nhiễu, tâm tình tốt đẹp của nàng toàn bộ đã bay đi, hung hăng đập vài cái trên mặt nước, nàng rời khỏi bồn tắm.

Chính là vừa mới lấy trung y (hình như là áo trong đoá) phủ lên người, liền có một đôi tay sờ lên thắt lưng nàng, Tịch Tử Yên không chút do dự nhấc chân đi ra.

“Oa, Yên Nhi, thực ngoan a.”

Đôi mắt đẹp trừng lên, “Chàng không phải chạy sao, còn trở về làm gì?”

“Lại có người từ Thiếu Lâm đưa tin đến đây.”

“Muốn ta đi bái tế hấn sao?”

Thu Li Phong khoe miệng run, “Yên Nhi, giáo chủ còn chưa có chết đâu.”

“Ta không có hứng thú biết sư phụ nói cái gì.” Mặc xiêm y kỹ càng, lại chậm rãi chà lau mái tóc dài của mình.

“Hấn cũng nói biết nàng nhất định không có hứng thú, bất quá hấn nói gần đây viết thư cho nàng đã trở thành thói quen, hơn nữa cũng không muốn sửa.”

Lực đạo lau tóc lớn thêm một chút.

“Hơn nữa hấn còn nói hiện tại viết thư cho nàng chính là cho hấn động lực để sống sót.”

“Từ hôm nay trở đi, về sau nếu lại có thư từ Thiếu Lâm đến thì đều từ chối hết.” (Min: =]]] tỷ này là không cho sp động lực sống a...)

Thu Li Phong không thể nhẫn nhịn nữa, rốt cục cười phun ra tiếng.

“Vui lắm sao?”

“Ha..... Yên Nhi, lúc trước nàng gặp được Mạc Vô Ngần nhất định là trò đùa d của ông trời.”

“Không phải.” Biểu tình của Tịch Tử Yên đột nhiên nghiêm túc hiếm thấy.

Hấn bị biểu tình của nàng làm cho ngẩn người, “Không phải?”

“Đúng, không phải.”

“Nga?”

“Việc ta đáp ứng thay sư phụ báo ân mới là trò đùa dai lớn nhất của ông trời, hơn nữa nhất định là kiếp trước ta làm bậy nhiều lắm, cho nên kiếp này mới bị báo ứng.” Nàng nghiêm trang nói đáp án.

“Yên Nhi” Hấn đã bị đá kích a.

“Làm chi? Ta là nói thật.”

“Ta thật sự thực bị tổn thương.” Hấn còn làm ra biểu tình buồn bã muốn khóc.

Tịch Tử Yên rất muốn tiếp tục phụng phịu, bất quá muốn đối mặt với thiên hạ đệ nhất nữ nam đang làm ra biểu tình thế kia mà không cười thật sự rất vất vả. Nàng phớt một tiếng liền bật cười, “Làm trò.”

“Nhạc mẫu gọi thư nói nhớ người.”

“Nương ta...” Khoé miệng nàng đang giờ lên bổng hạ xuống, “Thân thể của nương vẫn là không tốt lắm a.”

“Nàng muốn trở về?” Hấn bắt đầu khẩn trương.

“Không được sao?” Nàng nhú mày.

Thu Li Phong ủy khuất lắm bầm, “Nàng đã xuất giá a.”

“Nữ nhi xuất giá không thể về nhà mẹ đẻ sao?” Lại trừng mắt liếc người nào đó.

“Cũng không phải, mà là mỗi lần nàng về nhà mẹ đẻ, ta lại không thể quang minh chính đại đi cùng a.”

“Ai bảo chàng lúc trước hãm hại ta gia nhập giang hồ?”

“Tin tưởng ta, ta đã sớm hối hận đến tận ruột gan.” Chỉ hận thiên hạ không có bán dược trị bệnh thất vọng, nếu không hấn nhất định mua năm trăm cân.

“Hôm nay ta sẽ lên đường.”

Khuôn mặt tuần tú lập tức biến đổi như ăn phải mướp đắng, “Trời đã mau tối đen rồi.” Hấn muốn lão bà a!

“Vây chạy suốt đêm.”

“Yên Nhi!” Hấn bắt buộc phải sử dụng tuyệt chiêu, “Nàng nhẫn tâm mỗi lần đều ném ta một hai tháng không gặp sao?”

Nàng trừng mắt nhìn hấn, còn thật sự suy nghĩ một chút, sau đó nói với hấn: “Tướng công, ta nửa đêm giống như thường thường bị người đè nặng, chẳng lẽ là quý áp giường (Bóng đè ở VN)?”

Da mặt trắng nõn của Thu Li Phong có điểm quần bách, “Yên Nhi, nàng cũng biết ngủ một mình trong phòng trống thực vất vả.” Cho nên hấn đành phải tùy nàng đánh Đông dẹp Bắc đổi giường thôi.

“Ăn hừ?” Mắt hạnh xinh đẹp híp lại.

“Vì nàng, Ngọc Kiếm công tử đã gần tuyệt tích trên giang hồ rồi a.” Cả ngày đuổi theo nàng chạy tới chạy lui, hấn chưa từng nghĩ tới, đây có phải là vì hấn quá yêu nàng nên nguyện làm mọi thứ không?”

“Hỏi hận?”

“Hỏi hận duy nhất của ta chính là để cho nàng trở thành người giang hồ.”

Tịch Tử Yên tựa vào trong lòng hấn, ôm thắt lưng hấn thấp giọng nói: “Kỳ thật như bây giờ tốt lắm, nếu như là Thập tam tiểu thư của Nhân vương phủ gả vào Bạch Vân sơn trang, phiền toái so với bây giờ chắc chắn càng nhiều hơn.”

“Ta hiểu được.” Hấn cũng ôm lấy nàng, thế này mới phát ra tiếng than thở thỏa mãn.

“Vây ngày mai ta mới đi.”

Hấn biểu tình đáng thương vùi đầu vào hõm vai của nàng, nhân cơ hội hấp thu hơi thở của nàng, “Vì sao mỗi lần nhạc mẫu gửi thư nói nhớ nàng, nàng đều liêu lĩnh trở về?”

“Nương ta mỗi lần nhớ ta sẽ sinh bệnh, ta rất chán ghét khi nhìn thấy nương ốm yếu nằm trên giường.”

Nhạc mẫu liệu có phải là luyện nữ tình kết* hay không? Hắc trong lòng hoài nghi, lại không nói ra lời.

(*: yêu con gái, quá mức yêu con gái ý)

“Kỳ thật khi nương sinh ta, ta thiếu chút nữa đã chết, cho nên đối với ta liền có vẻ thiên vị.”

Vuốt ve mái tóc dài bóng báng của nàng, trong lòng đột nhiên tràn đầy cảm giác mãn nguyện, Thu Li Phong ôm nàng nằm trên giường, nghe nàng kể chuyện cũ.

Dần dần thanh âm biến thấp, hơi thở cũng bắt đầu đều đều, hai người khi tiến vào giấc ngủ trên khoe miệng vẫn lộ vẻ thân nhiên cười.

Hạnh phúc nha, nơi có người mình yêu chính là xứ sở trần ngập hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ân Nhân Quá Vô Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.